

Vực Sâu

Contents

Vực Sâu	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	24
8. Chương 8	28
9. Chương 9	32
10. Chương 10	36
11. Chương 11	40
12. Chương 12	43
13. Chương 13	48
14. Chương 14	53
15. Chương 15	57
16. Chương 16	61
17. Chương 17	65
18. Chương 18	69
19. Chương 19	74
20. Chương 20	78
21. Chương 21	83

Vực Sâu

Giới thiệu

Editor: Anh NguyễnĐã có nhiều chuyện về quỷ súc biến thái thụ thì cũng sẽ có truyện về nhân thê ô

1. Chương 1

Ánh sáng mang theo hơi ẩm rải xuống căn phòng, bóng đèn tắt ngóm, rèm cửa kéo lên tự bao giờ. Màu trắng tinh từ bốn bức tường khiến không khí căn phòng khoác lên vẻ ngọt ngào nặng nề.

Mùi tanh tươi ngập ngựa trong không gian

Mùi máu làm mờ đi tầm nhìn, chỉ có thể mờ mịt thấy bóng đen lớn in trên trần nhà.

Tiếng thổ dốc vang lên kèm theo âm thanh xác thịt va chạm dinh dính nước, nhưng mọi thứ không sao lọt được vào tai hắn.

Đôi mắt mở vô hồn, không rõ nhìn đối phương hay nhìn cỏi hư vô nào đó, màu đen màu xám hỗn độn, còn có chút sắc hồng, là màu của máu.

Một bên là nơi thâm kín nhất đang dây dưa, thứ đàn ông bị kẹp chặt, nhiệt độ cao muốn thiêu đốt lòng người. Một bên là các xác mất hồn, hoàn toàn bị màu xám âm u chiếm lấy, chơi với mất đi điểm tựa

Thân xác tách khỏi linh hồn, đây là cách duy nhất để hắn chạy trốn khỏi hiện thực

Học cách tê liệt, học cách chịu đựng, học cách khuất phục.

Ở đây, kẻ thất bại không có tư cách xin tha.

Cầm bị nâng lên dứt khoát, Kỷ Uyên ngàng đầu, nhìn thẳng con người tăm tối của gã đàn ông

Thấy cái bóng của chính mình.

Kiệt quệ mà yếu đuối.

Vết thương trên trán bị đè xuống, đau đớn kích thích thần trí hắn trở về, đồng thời cảm thấy mông lung – không rõ thân thể đang ở chốn mịt mờ nào.

Trang phục gã đàn ông tinh tế, áo cởi cúc thứ hai để lộ xương quai xanh. Mỗi động tác như được hoạch định từ trước, tao nhã thành thực lại ngập tràn mê hoặc. Khoảnh khắc này cũng không tạo ra cảm giác ngổn ngang, không nhìn ra vừa mới trải qua hoan lạc, phần nhạy cảm của hai thân xác vẫn dính chặt lấy nhau.

Tình ái đi qua, giọng nói người đàn ông có hơi khàn khàn: “Một lần làm tình đều như xác chết, một chút tình ý cũng không có.”

“Kỷ Trầm.” Trầm mặc một lúc sau, hắn mở miệng, cuối cùng chỉ có thể nói ra hai chữ

Hắn không biết mình có thể nói gì hơn, nhưng nếu không nói, có lẽ chuyện xảy ra tiếp theo sẽ cực kỳ đáng sợ

Kẻ trước mắt hắn là kẻ điên

“Nói nữa đi, em thích nghe tiếng anh gọi tên em.” Gã đàn ông cười lên, lộ ra hai cái răng nanh, cúi người xuống tìm đến nơi cổ hắn mà cắn nuốt, để lại một chuỗi dấu răng dài: “Gọi tên em đi, em sẽ cố gắng thật dịu dàng.”

Kỷ Uyên trầm mặc.

Kỷ Trầm di chuyển dọc theo cổ hắn, đầu lưỡi lướt qua da thịt tạo thành một đạo vết nước. Môi kề môi, nụ hôn kéo dài triền miên, không màng tương lai, lại chợt hung tợn cắn xé, mùi máu tanh lan ra khắp miệng

Gã đàn ông lần thứ hai chuyển động, dặng chân ở trên người hắn mà nhấp nhồm lên xuống, khúc dạo đầu chất lỏng còn chưa chảy ra, bên trong không khỏi cảm thấy trơn tuột

So với lần trước tiến vào dễ dàng hơn rất nhiều

Kỷ Uyên thậm chí cảm nhận sâu sắc thứ đàn ông của mình từng phần, từng phần bị bao bọc lấy, đó là nhiệt độ bên trong cơ thể Kỷ Trầm

Hắn đã muốn quên đi tất cả, đến khi nào mới thoát khỏi vòng luẩn quẩn này

Cái gì thành thói quen, cũng là không còn cảm giác

Đã là thói quen, cùng dần quên đi chống cự

Kỷ Trầm rời đi rất lâu sao đó, trán đã không còn rỉ máu, hắn mới dùng tay miễn cưỡng đỡ thân thể mình, chậm rãi ngồi dậy trên ghế sa lông

Dưới chân là chai rượu đã vỡ nát,, mảnh sành lẫn vào rượu đỏ tươi, nhìn như là máu

Kỷ Uyên nhú lông mày, dẫm chân trần xuống nền đất đầy thủy tinh, nháy mắt gang bàn chân đã chảy

máu, hòa quyện với rượu đỏ, tuy hai mà một

Thời điểm hần mới bị mang đến bệnh viện tâm thần, không giống như bây giờ bị Kỷ Trầm hoàn toàn khống chế, đã từng vô số lần lên kế hoạch rời đi. Nhưng mỗi khi đến bước cuối cùng, hoặc là bị người của Kỷ Trầm chặn ở cửa bệnh viện, hoặc là ở cửa phải nhận lấy một cái hộp nhỏ, bên trong không chứa một đốm ngón tay thì cũng là xương bánh chè dính máu.

Ba tháng trôi qua, thuộc hạ của Kỷ Uyên bên ngoài không phản bội thì cũng bị hạ cho không ngóc đầu lên được.

Lần đầu tiên Kỷ Trầm làm tình với hần, hần giáng cho đối phương một cái bạt tai, cuối cùng lại bị trói cả hai tay đặt lên đầu giường, cả thân thể đầy dấu cắn, đến cả dương vật cũng không tha.

Thời gian ấy, tâm lý không chịu nổi đả kích quá lớn, cũng đã làm không ít việc ngu xuẩn.

Hần từng trước mặt Kỷ Trầm cắt cổ tay, máu chảy không ngừng. Kỷ Trầm mở cửa thấy cảnh ấy, thoát đầu là hoảng sợ, sau đó ngồi xuống bên cạnh hần, cứ như vậy cười gằn nhìn hần.

Nhiệt độ cơ thể thấp dần, hần bắt đầu mất dần ý thức.

Khoảnh khắc sắp lìa đời mới bắt đầu ân hận, giống như kẻ nhảy sông tử tử dần vật lúc nghệt thở, chợt bộc phát khao khát muốn sống mãnh liệt

Hần còn một con đường dài phải đi, có nhiều chuyện phải làm.

Hần làm sao có thể nhìn Kỷ Trầm hạnh phúc sống tiếp, làm sao có thể để yên cho kẻ cưỡi lên đầu mình

Làm sao có thể cứ thế bỏ mạng ở bệnh viện tâm thần?

Kỷ Trầm đột nhiên đứng dậy ra ngoài làm dấu, bác sĩ bên ngoài đợi lệnh từ lâu nhảy vọt vào, một bên xử lý vết thương, một bên truyền máu,

Kỷ Trầm nghe thấy âm thanh vang vọng bên lỗ tai hần. “Anh nên học cách bình tĩnh hơn, anh trai.”

Đôi môi bị cắn lấy, nước bọt theo đó chảy vào khoang miệng

“Nhìn lại anh bây giờ còn không đẩy ngã nổi em, anh chẳng làm nổi cái gì cả.”

“Lần sau thì sẽ không đơn giản như thế đâu.”

Gột rửa cơ thể, Kỷ Uyên rửa sạch sẽ nơi vừa mới phải giao hợp với đối phương cho đến khi da thịt ửng hồng

Nhớ lại cảm giác dính dính ngai ngái ấy, Kỷ Uyên nhắm mắt lại

Trước sau gì cũng chỉ cảm thấy kinh tởm.

2. Chương 2

Kỷ Trầm là em trai hấn

Nhưng mà hấn chưa từng thừa nhận mình có một đứa em như thế

Bởi vì Kỷ Trầm không xứng.

Kỷ Uyên từng có một gia đình hạnh phúc, cha mẹ yêu thương, vật chất đầy đủ

Nhưng tất cả để bị hủy hoại từ cái khoảnh khắc Kỷ Trầm bước chân vào gia tộc

Cái gọi là tình yêu không đẹp như vẽ bề ngoài, hạnh phúc vẹn toàn cũng là do hai người âm mưu tạo nên. Sau khi mọi nỗ lực duy trì thất bại, mọi thứ thoáng chốc sụp đổ, mãi mãi không thể trở về như xưa

Sau mấy ngày mẹ mất vì tai nạn xe cộ, cha dẫn về một đứa bé trai đến trước mặt hấn, người nói: Đây là em trai con, Kỷ Trầm

Kỷ Uyên những muốn nói: con không có em, nhưng rốt cuộc tiếng thoát ra lại thành: “Tiểu Trầm thật đáng yêu, con sẽ chăm sóc tốt cho em ấy.”

Bé trai vốn đang trốn sau lưng cha hấn lộ ra nửa cái đầu, đánh giá hấn.

Kỷ Uyên cười muốn đi xoa đầu bé trai thì đối phương liền né ra.

Thi thể mẹ còn chưa lạnh, thằng con hoang đã quang minh chính đại làm chủ gia tộc, nực cười biết bao.

Vẫn biết Kỷ Trầm không phải kẻ chủ mưu, thậm chí còn không phải là người nỡ, nhưng điều đấy cũng không cản trở Kỷ Uyên đem mọi tội lỗi đổ lên đầu nó.

Ban đầu, bé trai không dám tiếp xúc với hắn, đều là trốn tránh, hay là sợ sệt. Mỗi lần muốn tới gần, Kỷ Trầm sẽ chạy đến chỗ cha hắn.

Kỷ Uyên thỉnh thoảng cho bé trai một chút kẹo ngọt, thoạt đầu đối phương không dám nhận, vài lần liên tục, mới chậm rãi nói chuyện cùng hắn. Tuy rằng vẫn giữ mãi dáng vẻ sợ sệt, nhưng đã không trốn tránh những động chạm của hắn.

Kỷ phụ đối với thái độ của hắn rất hài lòng, một lần đi công tác để lại hai người hắn, trước khi đi không quên dặn hắn hãy chăm sóc thật tốt cho em trai

Ngày Kỷ Phụ đi là đúng hôm chủ nhật, Kỷ Uyên làm chủ liên cho người hầu nghỉ nửa ngày, biệt thự to lớn chỉ còn lại hai người bọn họ.

Kỷ Uyên nói: “Em mới tới mấy ngày, anh còn chưa kịp nói cho em bài trí ở đây.”

Kỷ Trầm không biết hắn muốn làm gì, chỉ một tháng ở chung đã sinh ra thói quen nghe theo lời anh trai. Nghe Kỷ Uyên nói vậy, nó cũng ngoan ngoãn đi theo

Đi đến lầu hai, Kỷ Uyên kéo tay Kỷ Trầm: “Cầu thang tương đối cao, em cẩn thận đừng ngã.”

Kỷ Trầm gật gù, một bước cũng không dám bước, đột nhiên bị đẩy một cái. Không hề dự liệu bên dưới, thoáng chốc cả cơ thể mất đi cân bằng, chới với giữa không trung

Nó theo bản năng đưa tay về phía Kỷ Uyên cầu cứu.

Chỉ thấy Kỷ Uyên lùi về phía sau một bước, tránh đi cánh tay của nó, gương mặt vẫn mỉm cười ôn hòa.

“Cũng chỉ là đứa con hoang, có tư cách gì bước vào Kỷ gia?”

Kỷ Uyên đứng nơi cầu thang, tay đặt trên tay vịn, bình thản nhìn Kỷ Trầm từ từ lặn xuống,

Đầu đập vào bậc thang để lại vết máu chảy dài

Hắn bình tĩnh đi vòng lầu hai, từ một cầu thang khác nhìn xuống, Nhìn sang thấy Kỷ Trầm nằm trên vũng máu, trán không ngừng chảy máu, ngực hơi phập phồng.

Kỷ Uyên ngồi xổm xuống bên Kỷ Trầm, hai mắt đứa bé đen sì, cuối sợi tóc dính máu, để lộ ra biểu cảm yếu ớt.

“Thật là đứa bé ngoan cường.” Kỳ Uyên buông câu cảm khái, nhìn dáng vẻ giấy dựa thõng khổ của đối phương, tự nhiên cảm thấy vui vẻ lạ thường. “Có điều mất máu thể này cũng sắp chết đến nơi rồi.”

Hắn và bạn học hẹn nhau ra ngoài, hiện tại đã đến lúc rồi.

Kỳ Uyên quay đi không quay lại liếc nhìn đối phương, cứ như vậy đi ra ngoài, đóng cửa ngăn trở tia sáng cuối cùng.

Kỳ Uyên không trực tiếp động thủ, làm như vẻ ngoài ý người – dù cách này không thể làm người ta tin phục – để Kỳ Trầm cứ thể biến mất

Hắn vốn tin tưởng vào kế hoạch của mình, hết thấy mọi rủi ro đều không thể rủi ro, cuối cùng lại không lường được người hầu sẽ về sớm hơn một tiếng

Lẽ ra phải mất máu đến chết, lại thành Kỳ Trầm được đưa đến bệnh viện kịp thời

Kỳ phụ nghe tin lập tức đáp máy bay trở về

Ở bệnh viện nhìn thấy Kỳ Trầm đang nằm trong phòng giám hộ, Kỳ Uyên nắm chặt lòng bàn tay đến bật máu

Thậm chí, hắn đã nghĩ sẽ thừa cơ hội làm người ta tiêm thuốc độc vào, cho dù không chết cũng phải làm cho tàn phế. Nhưng còn chưa kịp ra tay, cha hắn liền bước vào

Không nói lời hai lần cho hắn một cái bạt tai.

Bệnh viện hành lang yên tĩnh bị phá vỡ bởi âm thanh tiếng tát.

Kỳ Uyên sưng sốt

Qua nhiều năm như vậy, cha hắn chưa bao giờ đánh hắn.

Lần này, lại bởi vì thứ con hoang này....nữ ra tay với hắn.

Nước mắt của Kỳ Uyên như sắp tuôn rơi, nhưng lại bị sự mạnh mẽ cứ hắn kéo lại. Gương mặt nóng rát, nhưng không sánh với khổ đau trong lòng, như bị xé toạc một lỗ trong lồng ngực. Hắn chỉ vào kẻ nằm trên giường, chất vấn cha: “Nó là thứ nghiệt chủng bên ngoài? Sao lại đem nó về?”

Kỳ phụ nghiêng đầu về chỗ khác: “Đó là em con, con không thể...”

“Em trai?” Kỳ Uyên nở nụ cười: “Tôi làm gì có em trai.”

Như hạ quyết tâm trong lòng, hắn nói rõ ràng từng chữ: “Ông dám đem nó về nhà, tôi dám giết chết nó trước mặt ông,”

Kỷ phụ trầm mặc.

Sau đó, Kỳ Uyên không nhìn thấy Kỷ Trầm trong nhà, không biết bị sắp xếp đi nơi nào.

Thiếu một người cũng chẳng sao, dù sao Kỳ Uyên không muốn gặp lại nó, ngày tháng cứ thế trôi qua.

Trong cái nhà này, không còn ai nhắc đến tên Kỷ Trầm, ngay cả Kỷ phụ, cũng sẽ tự động lảng tránh vấn đề này.

Lần thứ hai Kỳ Uyên gặp Kỷ Trầm, hắn đã tiếp nhận việc gia đình, từng bước nắm quyền.

Trong một bữa tiệc rượu, chủ nhà kiêm bạn tốt Hứa Diệp giới thiệu với hắn một người, lúc đó Hứa Diệp nói: “A Uyên, đây là người hợp tác lớn nhất của tôi, Kỷ Trầm.”

Người đàn ông nâng ly rượu lên, hướng hắn mỉm cười.

Kỷ Trầm lúc đó, từ lâu đã không còn là đứa bé năm đó theo sau hắn gọi anh trai.

3. Chương 3

Kỳ Uyên từ nhỏ đến lớn luôn thuận buồm xuôi gió, ngạo khí theo đó ngấm vào tận xương, không để ai lọt vào mắt.

Chính vì thế hắn chưa bao giờ nghĩ đến sẽ bị Kỷ Trầm nắm trong tay, hơn nữa dù có nhìn thấu cũng chưa chắc đã kháng cự được

Hắn không phải không nghĩ tới Kỷ Trầm sẽ trả thù hắn, thật ra trong bữa tiệc rượu, khoảnh khắc hắn nhìn thấy Kỷ Trầm, hắn liền biết kẻ đó chưa quên đi món nợ năm xưa

Nhưng sự tình lại không diễn ra như hắn tiên liệu, mới ban đầu Kỷ Trầm không bộc lộ tài năng. Không những vậy, lại biết điều cực kỳ, thái độ với hắn rất hiền lành, như thể xem như trước đây chưa có chuyện gì xảy ra.

Thậm chí bọn họ còn có vài lần hợp tác.

Đối phương càng tỏ ra lép vế, hắn lại càng cảm thấy bất an.

Nhưng cái nhìn về ai cũng có thể thay đổi, sự cảnh giác cũng thế, cho dù ban đầu cẩn thận từng li từng tí, đề phòng xung quanh, nhưng rồi cũng bị thời gian làm hao mòn dần, thậm chí còn để lộ ra sơ hở.

Ngay lúc thả lỏng cảnh giác, khoảnh khắc mà hắn không phòng ngự, thì răng nanh mới bắt đầu nhe ra trong bóng tối, giáng cho hắn một đòn chí mạng.

Hắn đánh giá thấp tính nhẫn nại của Kỷ Trầm, cũng đánh giá cao năng lực của chính mình.

Tất cả dẫn đến kết cục như hiện nay, hắn thua trắng, bị ép phải đến bệnh viện tâm thần.

Bị giam cầm, gần như cách ly tuyệt đối với bên ngoài, không có điện thoại di động, máy tính cũng như các công cụ truyền tin, chỉ có căn phòng bốn bức tường trắng, cảm giác nặng nề khiến hắn muốn phát điên đến nơi.

Giây phút bị dồn vào bước đường cùng, hắn đã nhiều lần nghĩ xem Kỷ Trầm sẽ hành hạ hắn như thế nào, ra tay giết hại đã man không phải là không thể.

Nếu đổi lại là hắn, thì hắn cũng sẽ không để cho người ta sống tử tế.

Nhưng hắn lại không ngờ đối phương lại làm trò này với hắn.

Vừa mới nghĩ đã thấy buồn nôn, thực sự kinh tởm, mỗi lần Kỷ Trầm xuất hiện, không khí sẽ trở nên bẩn thỉu.

Nhưng mà thời gian trôi qua, trở nên dần tỉnh táo hơn, hắn mới bắt đầu nghĩ thông suốt.

Chỉ ít hắn vẫn không phải vẫn còn cơ hội sao – không bị gãy chân tay, không bị đâm mù con mắt, không bị chích thuốc, thậm chí không có thương tổn thân thể quá đáng gì. Cùng lắm là bị cưỡng hiếp, nhưng hắn vẫn nằm trên.

Đối xử với tù nhân thế này thì quá mức dễ dàng.

Mặc kệ Kỷ Trầm đang nghĩ gì, cơ hội đã ở ngay trước mắt, chỉ cần nắm bắt sẽ có khả năng trốn thoát.

Giờ đã tiến vào tháng thứ ba, hắn đã thăm dò kết cấu của bệnh viện này, cũng như là tình hình của chính

mình.

Y tá kiểm hai lần buổi sáng và buổi chiều, một tuần có bác sĩ tâm lý đến kiểm tra, mỗi tháng sẽ có một lần kiểm tra toàn bộ thân thể.

Hắn không biết các bệnh nhân khác ra sao, chỉ có hắn bị cô lập. Mỗi tuần lúc ra cửa đều có hai y tá cùng người của Kỷ Trầm giám sát hắn, không cho phép các bệnh nhân khác có tiếp xúc. Cùng lắm hắn chỉ nghe loáng thoáng tiếng cười nói của ông lão tâm thần cùng với đám trẻ điên, nếu như hắn đến gần, y tá lập tức đưa các bệnh nhân trở lại phòng.

Bác sĩ tâm lý chỉ có một người, thường lệ vẫn luôn cầm theo bệnh án hỏi một số vấn đề, già vờ như không biết tình trạng thật sự của hắn

Khi mọi chuyện mới bắt đầu, hắn không ngừng lặp đi lặp lại việc mình là người hoàn toàn bình thường, thấy đối phương coi chuyện đó chẳng to tát gì, hắn liền nổi giận đập phá đồ đạc.

Chỉ cần có gì trong tay hắn đều ném bỏ, căn phòng bị phá cho tan hoang, nhưng cũng không thay đổi được thực tại trước mắt.

Điều đầu tiên làm bác sĩ tin tưởng hắn đang có vấn đề về tâm thần, bệnh án lại thêm tính bạo lực hoặc là chửi nguyền nhân cách phản xã hội

Hiện tại hắn có thể bình tĩnh đối mặt với chuyện này, thầy thuốc hỏi gì, cũng sẽ thành thật trả lời; không cho hắn tiếp xúc với người lạ, hắn sẽ không còn cố gắng đi đến những nơi không người. Chỉ là mỗi lần bước ra cửa, đều ghi nhớ mình đã đi qua những con đường nào xung quanh gian phòng, hàng lanh, vị trí lối ra, trở về phòng sẽ liền ghi chép lại

Lúc kiểm tra, nếu hắn có yêu cầu gì để có thể đưa ra. Chỉ cần không vượt quá giới hạn, các y tá đều sẽ đáp ứng cho hắn.

Giấy bút chính là nhờ cách này mà có được.

Nhưng khi đó mọi chuyện đã quá muộn, làm gì cũng vô ích. Chuyện phải làm đã làm, nên buông xuống cũng buông xuôi, cổ phần của hắn vào tay Kỷ Trầm, hơn một nửa cổ phần của Kỷ Gia đều thuộc sở hữu của y. Khi hắn liên hệ các thuộc hạ còn sót lại cùng mình, ngày hôm sau chỉ nhận được một món quà bên trong có một đốt ngón tay, rồi đến xương ngón tay còn chưa khô vết máu.

Đốt ngón tay thay cho lời nhắc nhở:

Kỷ Trầm không phải không muốn dùng thủ đoạn với hắn, mà là chưa muốn xuống tay

Nhìn lại tình cảnh của mình, Kỷ Uyên đột nhiên cảm thấy buồn cười, hắt liền bật cười, ôm bụng, cười đến không thở ra hơi, ép cho nước mắt chảy ra.

Kỷ Trầm khổ sở bày mưu tính kế vì cái gì? Đầu tiên là áp bức, rồi uy hiếp, lẽ nào chỉ vì để giam cầm hắt lại sau đó cùng hắt lên giường?

Kỷ Trầm dựa người vào vách tường, cơ thể trượt dần, ngồi xổm xuống đất, che mắt.

Mẹ kiếp, gặp phải thằng điên.

Lẽ ra kẻ phải ở trong này là Kỷ Trầm, không phải hắt.

Thời gian còn lại, Kỷ Uyên dùng để ghi chép những chuyện xảy ra trong bệnh viện, kết hợp với việc ra ngoài nghe ngóng chuyện vụn vặt, thu thập thông tin, được biết mỗi tầng ở đây cấu trúc như nhau, đại khái là có thể vẽ được bản đồ của bệnh viện

Hắt còn phát hiện một tuần mặc dù sẽ có cùng một thầy thuốc đến kiểm tra, nhưng vị trí văn phòng không giống nhau, có lúc chỉ đi qua một hành lang, có lúc sẽ lượn quanh một vòng lớn.

Định kỳ kiểm tra thân thể, sẽ trực tiếp xuống tầng một bởi vì cần thiết bị, hai mươi phút ở lại tầng một, hắt sẽ ghi nhớ gần như toàn bộ bài trí. Xuống đây ba lần, đã có thể nhớ từng chức năng, bộ phận của cả gian phòng.

Mỗi y tá dẫn đường đều không giống nhau, con đường đi xuống tầng một cũng bất đồng, có thể làm hắt nhớ nhiều góc độ cấu trúc của tòa nhà này.

Bài trí cũng khác với các gian phòng khác do đây là từ nhiều phòng sắp xếp lại tạo cảm giác nhà ở, phòng vệ sinh, nhà bếp đều có cả.

Cửa sổ bị thay thành vách tường, thông ra bên ngoài chỉ có duy nhất cửa sổ phòng vệ sinh đã bị lắp thêm lưới sắt, cửa gió thông khí thải nhà bếp cũng tương tự.

Cửa làm bằng sắt, chỉ có thể từ bên ngoài mở ra, nếu như muốn ra ngoài cần y tá bên trong bấm nút.

Hơn nửa năm tầng chỉ như một phòng bệnh, chỗ khác là công nhân cùng giám thị nghỉ ngơi.

Mỗi lần hắt ra người là hành lang lại có một gã đàn ông đứng canh gác, một số hành lang thì ba người.

Nói cách khác, muốn ra ngoài bằng cửa chính là điều hoang đường.

4. Chương 4

Kỷ Uyên không dám hành động mạo hiểm, mỗi lần trở về phòng đều chính ánh đèn mờ đi, đồng thời vẽ bản đồ cẩn thận từng li từng tí, một mặt để một tờ giấy vẽ bầy bao trùm lên, để phòng có kẻ đi đến.

Hắn không biết trong phòng sắp xếp bao nhiêu máy thu hình, vị trí ở đâu, có bao nhiêu góc chết.

Như hắn phỏng đoán thì toàn bộ căn phòng này đều là thiết bị quản chế.

Có điều loại máy theo dõi này cũng không thiếu khuyết điểm, độ sắc nét kém hơn, gặp ánh sáng yếu thì khuyết điểm này càng thêm rõ ràng.

Nửa đêm, Kỷ Uyên thức giấc ngồi dậy, không mở đèn, đi thẳng tới phòng vệ sinh,

Ánh trăng cùng ánh đèn hòa quyện xuyên qua cửa thông gió làm sắc thái căn phòng này không giống với các căn phòng khác.

Lưới sắt bao quanh bên ngoài không phải quá chắc, có thể phá bằng cưa, nhưng sẽ gây ra tiếng động lớn, lựa chọn tốt nhất là dùng thanh sắt kéo.

Nhà bếp thì khỏi phải nhìn, ống xả rất nhỏ, dù có mở được cũng không thể chui qua.

Kỷ Uyên quay đầu lại, nhìn thấy góc tường lóe lên điểm đỏ, chợt giật mình.

Trước đây buổi tối không để ý những chi tiết này, không nghĩ tới dám để ánh đèn hồng ngoại hiện rõ như thế, căn bản là chẳng quan tâm việc hắn có phát hiện hay không.

Nếu đã như vậy, hắn cũng chẳng cần gì, đơn giản lục soát hết gian phòng, tổng cộng tìm được mười hai cái máy thu hình.

Tính cả phòng khách, gian phòng có tất cả mười bảy cái.

Kỷ Trầm bình quân bốn đến sáu ngày lại tới một lần, bình thường là buổi chiều hoặc buổi tối, đôi khi bất chợt đến vào sáng sớm. Mỗi lần tới không làm chuyện gì khác, chỉ có làm tình.

Như ngày hôm nay chính là một trường hợp đặc biệt, mới sáng sớm cửa đã mở ra.

Khoảnh khắc mở cửa, ánh sáng tràn vào làm bừng sáng xung quanh.

Kỷ Uyên từ trên sofa ngẩng đầu lên, không ngờ lại nhìn thấy Kỷ Trầm

Nhưng mà tối qua hắn chỉ tìm máy ghi hình, ngoài ra không làm gì hết. Không nghĩ tới người ngay lập tức đứng ngồi không yên, sáng sớm đã chạy đến

Tác phong như thế này, không hề giống với Kỷ Trầm

Y vẫy tay bảo những người khác lui ra, đóng cửa lại sau, ngồi xuống bên cạnh hắn.

Cầm bị nâng lên, ép phải nhìn thẳng vào mắt của Kỷ Trầm, là nụ cười ngả ngớn.

Mọi bọn họ dán vào nhau, nụ hôn hồ hững: “Chào buổi sáng, anh yêu.”

Hắn giống như thường ngày không có biểu lộ gì đặc biệt, như là con rối vô trí, trống rỗng không khác gì nhà xác.

Chuyện tiếp theo phải làm hết sức quen thuộc. Kỷ Trầm áp đảo hắn trên sofa, trút bỏ quần áo của cả hai. Y hôn môi, hôn cổ, để lại hàng dấu đỏ tình ái, sau đó tự mình ngồi lên.

Ánh mắt Kỷ Uyên lóe lên.

Nhìn động tác chấp chùng của đối phương, thấy thứ đàn ông của mình cương cứng bên trong cơ thể y, bị bao bọc bởi cảm giác ấm áp ướt dính, giống như là muốn giữ mãi như thế không rời.

Kỷ Trầm thở hổn hển, động chạm hoan ái khiến thân dưới y một mảnh ngổn ngang, tình dục kích thích làm khóe mắt hắn ửng hồng, lông mày nhíu lại, lộ ra phần cổ đang ửng hồng.

Dáng vẻ mặc người xâm hại không hề phòng bị

Kỷ Uyên lập tức với lấy khay rượu đỏ đập thẳng vào đầu đối phương

Động tác liên tiếp không ngơi nghỉ.

Với mỗi nhịp nâng tay của hắn, bình rượu đánh Kỷ Trầm cũng theo đó mà vỡ nát, rượu hòa lẫn với mảnh kính chảy dọc theo thân thể hai người.

Mảnh kính làm Kỷ Trầm bị thương, vết đỏ này một sắc nét, máu theo đó chảy ra, làm nổi bật da thịt trắng nõn.

Hắn thấy mắt hoa đầu váng, đầu đập xuống ghế sô pha, yết hầu bị ngón tay cái chặn lấy, tạo cảm giác buồn nôn khó tả.

“Nỡ làm vậy sao.” Mặt Kỷ Trầm tiến sát đến cạnh tác, sợi tóc bị ướt nhẹ, tạo ra mùi rượu nồng nặc, y khẽ thăm thì giọng tình nhân: “Lần sau nhất định sẽ tiêm thuốc để cho cơ thể tê liệt.”

Tóc trên trán bị vén lên, Kỷ Trầm khom lưng, bộ phận nhạy cảm còn nổi lên vào nhau, tạo ra động tác ma sát. Trán hai người chạm vào nhau: “Có thật là anh chưa từng yêu em?”

Hắn nhìn thẳng vào trần nhà, ngay cả ánh mắt cũng không dành cho Kỷ Trầm: “Tao hối hận nhất chính là năm đó không thể giết mày.”

“Kỷ Trầm sưng sốt, thân thể trong nháy mắt cứng ngắc, khoe miệng run rẩy: “Anh vẫn là nói thẳng ra, không hề che giấu,:

Y cắn lấy tay hắn, lực rất lớn, giống như muốn cắn đứt cả mảng da thịt

Có lẽ máu đã chảy ra

Kỷ Trầm nhìn xuống, bỗng nhiên ôm lấy hắn, quần áo ướt chạm vào da thịt hắn, tạo nên cảm giác mát mẻ. Thân thể trong lồng ngực đang run rẩy, giọng nói nghe sao cũng yếu ớt: “Anh không thể nói dối em sao? Cho dù một câu cũng tốt...em sẽ đối xử tốt với anh, thật sự.”

Kỷ Uyên vỗ nhẹ lưng y, không mở miệng, chỉ là đem người ôm chặt hơn nữa.

Kỷ Trầm có lẽ đã chịu đựng suốt cả đêm, thoát đầu hắn không để ý, nhìn gần rồi mới thấy vành mắt đen trùng sâu của y.

Cộng với những chuyện đã xảy ra, con người ấy trông càng tiêu tụy

Kỷ Trầm những muốn khóc, vành mắt đỏ cả, chỉ nấc lên từng tiếng khóc thút thít, toàn bộ cơ thể vẫn ở trên người hắn.

Hắn đưa tay xoa đầu Kỷ Trầm, những ngón tay đặt trên trán y: “Đừng như thế, lên phòng nghỉ ngơi đi.”

“Em không...” Lời chưa nói hết, đã bị Kỷ Uyên kéo lên, bế vào phòng ngủ.

“Tối nay đã có đêm thức trắng....có chuyện gì thì tôi giúp cậu thông báo với bên ngoài, nếu không thì ngoan ngoãn ngủ một giấc đi.” Kỷ Uyên trút hết quần áo ướt của đối phương ra, vứt xuống giường.

Ở trên chăn, Kỷ Trầm vươn bàn tay ra, ánh mắt mơ hồ: “Không có chuyện gì với ngoài kia....anh ngủ với em.”

“Tôi đi tắm.” Kỷ Uyên không để ý hần, quay đầu đi tới nhà tắm.

Nước nóng vốn đã đổ đầy trong bồn tắm, bởi vì sự xuất hiện đột ngột của Kỷ Trầm làm gián đoạn, hiện giờ nước đã lạnh ngắt.

Kỷ Uyên cũng không để ý, đem quần áo đầy mùi rượu ném sang một bên, để bản thân ngâm mình xuống bồn, chỉ để lộ mỗi đầu.

Thời điểm ở phòng ngủ, hần không phải không nghĩ tới thừa cơ hội này giết chết Kỷ Trầm

Ngày hôm nay, Kỷ Trầm đã để lộ vô số sơ hở trước mặt hần, tạo cho hần cảm giác sắp thành công

Nhưng ảo giác chỉ là ảo giác.

Nếu vừa nãy, hần ra tay ở trên ghế sa lông. E rằng Kỷ Trầm sẽ lập tức phát hiện, mà chưa chắc hần đã thắng được đối phương.

Lùi một bước, hần chắc chắn rằng mọi chuyện sẽ chẳng thay đổi nếu như Kỷ Trầm chết

Hần sẽ mãi mãi bị giam cầm tại chốn này, đừng nói đến việc lật ngược thế cờ, vĩnh viễn không thể thoát khỏi bệnh viện này.

Kỷ Trầm là một con cờ tốt, có thể lợi dụng được, vô hình chung có thể giúp hần giảm bớt phiền phức. Đồng thời, Kỷ Trầm cũng là kẻ khó nắm bắt, không lường trước được, không biết ngày nào sẽ đẩy hần vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Vỡ kịch tốt không thể thiếu diễn viên có tâm.

Cũng không nên giả tạo quá đến mức mất đi cảm giác chân thật, cũng không nên thành thật quá mà quên mất mình đang nhập vai.

Trước mặt Kỷ Trầm càng phải như thế.

Nói cho y nghe sự thật, nhất định y sẽ cảm thấy tàn nhẫn hy vọng được nghe lời dối trá; nếu nói láo ngay từ đầu, chắc chắn sẽ bị nhìn thấu, cảm giác bị lừa dối.

Nói dối một lần, mọi lời nói tiếp theo đều là dối trá.

Nếu nói thật, nói dối đều không xong thì tốt nhất nên nửa thật nửa đùa.

Những lời thật thật giả giả đều mang lại duy nhất một điều, cảm giác bị mê hoặc.

5. Chương 5

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Kỷ Uyên đến tủ thuốc, đầu tiên phải xử lý vết cắn ở cổ tay, không nằm ngoài dự đoán là tay đã rách cả mảng da lớn

Hắn ở bên ngoài đọc sách một lúc, rồi mới quay lại phòng ngủ, trước đây còn cẩn thận gõ cửa hai lần

Kỷ Trầm đang ở trên giường, cả cơ thể giấu trong chăn, chỉ lộ ra đoạn cẳng chân. Thấy hắn bước vào, con mắt nhắm lại thành một cái khe.

Vẫn vô cảm như thế, hắn cầm theo cùn và bông, ngồi xuống bên cạnh Kỷ Trầm

Nằm giữa đồng chăn chiếu, Kỷ Trầm muốn nói chuyện, thì bị hắn giữ chặt mặt lại, lộ ra một vết thương nhỏ bởi thủy tinh.

Y sững sờ khi hắn quan tâm đến vết thương trên mặt mình, chất cùn tiếp xúc với vết thương gây cảm giác đau nhói kéo thần trí hắn trở về. Kỷ Trầm bỗng nhiên ngồi dậy, áp tay lên trán hắn: “Rõ ràng là không sốt....Anh không phải uống nhầm thuốc đấy chứ?”

“Vừa rồi hơi vầng đầu.” Hắn thu tay về, lấy bông băng dùng qua vứt vào thùng rác. “Tự nhiên muốn tốt với cậu.”

“Năm mươi bốn.” Kỷ Trầm đột nhiên thốt lên như vậy.

Kỷ Uyên ừ một tiếng, âm giọng cao lên tỏ vẻ nghi ngờ.

“Trong phòng có tổng cộng năm mươi tư cái máy thu hình.” Y khôi phục lại vẻ mặt hồ hững, khoe miệng cong lên “Ngoại trừ những cái quần chế về đêm, còn bốn hai cái, anh có thể thử tìm.”

Kỷ Trầm từ trên giường ngồi dậy, từ phía sau ôm lấy hắn, cầm đặt ở hõm vai, hơi thở ấm áp phả ra: “Tìm thấy toàn bộ thì em sẽ thưởng cho anh”

Ngực hắn và ngực Kỷ Trầm dán vào nhau, giờ khắc này, hắn có thể cảm nhận tiếng tim đập của đối phương.

“Nhưng mà... tìm không hết nhất định phải phạt.”

Nếu như có thể loại bỏ được máy giám sát, bất luận là hắn có tìm cách bỏ trốn hay làm những việc mờ ám đều sẽ thuận tiện gấp đôi: “Giới hạn thời gian?”

“Anh muốn bao lâu?” Kỷ Trầm hỏi.

“Ba ngày là đủ.” Hắn đáp

“Thật tự tin” Y cất tiếng, đầu lưỡi liếm lấy vành tai hắn, từ từ cắn lấy: “Vậy cho anh ba ngày.”

“Ba ngày anh muốn làm gì cũng được, cần cố vấn kỹ thuật em sẽ tìm cho anh, muốn có thiết bị dụng cụ gì cũng được. Sau ba ngày em đến xem kết quả.”

Đây có thể xem như là giới hạn tự do lớn nhất là Kỷ Trầm có thể cho hắn.

Nhìn đối phương rời đi, mấy người dọn dẹp tiến vào quét tước văn phòng, xử lý mảnh sành vỡ, Kỷ Uyên cúi đầu cảm thấy mông lung.

Ba ngày, không dài không ngắn, nếu dùng để chạy trốn có thể nói là thừa sức.

Thật ra hắn đặt ra thời gian này không phải không có nguyên nhân.

Ý của Kỷ Trầm là hắn hiện tại có thể rat ay với máy thu hình.

Giống như một trò chơi, thắng có thưởng, thua chịu phạt. Vấn đề là khi trò chơi kết thúc, đối phương không nói là sẽ lắp đặt máy giám sát một lần nữa, cũng không nói liệu khi trò chơi diễn ra có tự nhiên đối ý không.

Tính cách của Kỷ Trầm nhiều nét giống hắn, yêu điên cuồng cảm giác nắm bắt tất cả trong lòng bàn tay.

Tính ra thì trò chơi này cũng là ý định nhất thời của Kỷ Trầm mà không hoàn toàn lường trước hậu quả, sau một thời gian nhất định đối phương sẽ sinh nghi, đến lúc đó y sẽ, một mặt giải quyết mọi chuyện, một mặt lại làm như không có chuyện gì xảy ra, điều này sẽ làm cho hắn không nắm bắt được cục diện

Không bằng tốc chiến tốc thắng.

Sau khi quyết định, vào buổi sáng, Kỷ Uyên theo ký ức buổi tối hôm qua nhìn thấy tia hồng ngoại mà dỡ bỏ toàn bộ máy thu hình.

Ở trước cửa phòng ngủ, bàn trà phát hiện mấy cái máy giám sát, thậm chí còn cài cả máy nghe lén.

Máy thiết bị đầy đều bị hấn dỡ bỏ, vứt hết vào thùng rác

Buổi chiều theo thông lệ sẽ là thời gian kiểm tra.

Không biết có phải do Kỷ Trầm dẫn, hấn có thể đi lại các tầng lầu khác, y tá cùng hộ vệ trông giữ của hấn chỉ yên lặng đi theo phía sau chứ không dám ngăn cản.

Hấn nhân cơ hội này mà lấy được một thanh sắt cùng với vài dụng cụ thượng vàng hạ cám khác.

Trở lại phòng, hấn bắt đầu xử lý những thông tin, dữ liệu thu thập được, một hồi yên ắng đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên

Tin nhắn gửi đến

Là của Kỷ Trầm – ngày mai đến bệnh viện quân khu, cha ngã bệnh

Nhìn thấy nội dung tin nhắn, hấn siết chặt cây bút đang cầm trên tay, tạo một vết mực dài trên mặt giấy

Hấn từ lâu đã không gặp cha, từ khi cùng Kỷ Trầm đấu đá, đến nay đã nửa năm trôi qua rồi

Kỷ phụ luôn thấy hổ thẹn, trước cục diện an hem một nhà đấu đá nhau chỉ biết bất lực, không nhúng tay vào. Mà từ khi Kỷ Trầm bước chân vào gia tộc này, hấn đã luôn tự tạo khoảng cách với bản thân. Loại xa cách nào không phải là tường, mà là một bức chắn vô hình, vững chắc, không thể phá vỡ nổi.

Sức khỏe Kỷ phụ không tốt, trời mới sáng sớm mà bệnh lâu năm tái phát, vì thế không kịp gọi thầy thuốc tại gia tới cứu chữa.

Lần này Kỷ Trầm không thể hiện ra, còn cố ý nói cha muốn thấy hấn lần cuối, chỉ sợ là....

Kỷ Uyên đối với cha mình còn hận, hận ông ái tình bất trung, hận ông ta phản bội mẹ mang Kỷ Trầm về phá hoại gia đình hạnh phúc của hấn.

Nhưng nói thế nào, đó cũng là cha ruột hắn.

Người một tay nuôi hắn lớn lên, cho hắn mọi thứ, cha ruột của hắn.

Buổi tối đến rất nhanh, màu đen cuối đường chân trời đã thoáng chốc bao phủ tất cả, nuốt trọn tàn dư cuối của mặt trời.

Bên trong gian phòng, mười hai máy thu hình đã bị dỡ bỏ toàn bộ

Kỷ Uyên bình tĩnh đi qua mỗi gian phòng mấy lần, xác định rõ vị trí các vật dụng trang trí, sau đó cầm lấy những thứ chính mình cần, cuối cùng tắt đèn.

Bóng tối nuốt chửng hết thấy, không còn lại bất kỳ ánh sáng nào, một màu đen tuyệt đối, vươn tay ra còn không thấy nổi năm ngón tay.

Trong tình trạng này, máy giám sát hoàn toàn bị vô hiệu hóa.

Phòng vệ sinh là nơi hắn kiểm tra kỹ nhất, các vị trí đều được hắn kiểm tra, đã hủy đi bốn cái máy nghe lén.

Hắn lấy ghế tựa đặt trước cửa sổ, đóng cửa lại để âm thanh không truyền ra bên ngoài, bắt đầu động thủ với tấm lưới sắt ngăn cách với bên ngoài

Toàn bộ quá trình mất không nhiều thời gian, khoảng mười phút là hoàn thành.

Hắn không dám dừng lại, trực tiếp từ cửa thông gió thoát ra ngoài, dọc theo đường ống cùng bộ cửa sổ leo xuống. Độ cao tầng năm đối với người bình thường là nguy hiểm không để đâu cho hết, nhưng Kỷ Uyên vốn là người yêu thích leo núi, các địa hình trắc trở đều thử qua, nên tình thế này căn bản chẳng đáng gì.

Chỉ phải chú ý duy nhất là những cửa sổ sáng đèn, phòng chừng bảo vệ đang đi tuần

Mọi thứ đều thuận lợi ngoài ý muốn

Có thể là đã bị giam trong bệnh viện quá lâu, thân thể theo đó cũng trở nên chậm chạp.

Thời điểm vượt qua hàng rào, hắn sơ ý, để cánh tay bị thương, kéo theo đó là cảm giác đau đớn, máu bắt đầu chảy không ngừng.

Nhưng hắn không còn tâm trí để ý đến, bởi lúc rơi xuống đất, không biết tạo ra động tĩnh gì mà còi báo

động lập tức vang lên.

Tiếng sấm giữa đêm tĩnh lặng làm đình tai nhức óc, kèm theo chớp giạt cũng giọt mưa lớn như hạt đậu.

Nước mưa rơi lên mặt, chợt thấy đau.

Nhưng hắn mặc kệ, bởi vì lúc này, tự do càng làm hắn cảm thấy kích thích hơn hẳn.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, hắn không quay đầu lại, không cần quay đầu cũng biết là kẻ nào giữa chốn rừng núi hoang vắng này.

Đạp vào vũng nước, thân thể trượt ngã, hắn miễn cưỡng đứng dậy, tiếp tục lao đảo đi về phía trước.

Hắn giống như trong một câu chuyện xưa kể về một con thỏ, đang trên đường chạy trốn thì đụng phải lão nông dân đang chờ đợi ở gốc cây.

Đó là một người đàn ông đang giương ô

Đối nghịch bộ dạng chật vật, toàn thân ướt đẫm của hắn, kẻ lạ kia như bức tượng điêu khắc tinh tế, đứng ở đó, tạo ra cảm giác thần thánh bất khả xâm phạm.

Không chỉ là ở dung mạo, mà còn cả ở khí chất.

Một tia chớp xẹt qua bầu trời.

Ánh sáng chiếu rọi gương mặt của cả hai.

“Kỷ Uyên” Người kia nở nụ cười, lộ ra má lúm đồng tiền: “Em tìm kiếm anh rất lâu rồi.”

6. Chương 6

Người trước mắt da dẻ trắng trẻo. Đồng tử, con ngươi đều cùng tông màu nâu nhàn nhạt. Tóc hơi dài, vài sợi quăn quanh cổ, bên mặt còn vương chút tóc rối.

Kỷ Uyên một lần nữa xác nhận không quen biết người trước mặt

Nhưng người đó lại tạo cảm giác thân thuộc với hắn, như bạn bè nhiều năm không gặp. Dù là ánh mắt hay hành vi, đều dẫn đến cảm giác thân thiết, quen thuộc lạ kỳ

Hắn không bài xích những đụng chạm thân mật với đối phương, chỉ ít là hiện tại.

Một người xa lạ thân thuộc dù sao cũng hơn là một người xa lạ hoàn toàn, có lợi cho tình huống hiện tại của hắn.

Thời gian không cho phép bọn họ có nhiều cơ hội tìm hiểu, người đẩy liền kéo tay hắn chạy trốn về một hướng khác.

Mưa càng lớn

Tiếng mưa rơi xuống mặt đất vang lên, theo đó là tiếng sấm ầm ầm

Từ cái nắm tay nhìn lên bóng lưng thon gầy của người trước mắt, Kỷ Uyên chợt hốt hoảng. Hắn nảy sinh ra loại ảo giác, dường như một hồi chạy trốn giờ đã biến thành nam nữ tư thông đi lại với nhau.

Người ấy đưa hắn đến chiếc xe ô tô đang đậu ở bên đường, tiếng động cơ nổ máy, bỏ lại tòa nhà uy nghiêm sừng sững lại phía sau màn đêm,

Hắn tựa lưng vào ghế ngồi, cơ thể thả lỏng.

Không cần người người kia có mục đích gì, hắn vẫn nhắm mắt, tìm lại cảm giác bình yên sau nhiều ngày căng thẳng.

Cuối cùng ngày ấy đã đến, cái ngày thoát ra khỏi chốn ma quỷ kia.

Kỷ Uyên nghe thấy tiếng người kia nói, thái độ dịu dàng ân cần: “Ồ ghế sau có hộp thuốc, ngoài ra còn quần áo và khăn mặt.”

Hắn mở mắt ra, chuyển hướng tầm nhìn theo chỉ dẫn của đối phương, trong lòng không khỏi ngờ vực

Quá mức đáng nghi – đối phương nhiệt tình quá trớn, không rõ mục đích là gì.

“Vết thương không xử lý nhiễm trùng, cơ thể gặp mưa dễ cảm lạnh.” Người đẩy dừng một chút, qua gương chiếu hậu có thể nhìn thấy nét lo lắng nơi đáy mắt: “Anh nên chăm sóc mình thật tốt.”

Tiếc là Kỷ Uyên không chú ý những lời này, chủ nghĩ về ý đồ của đối phương, trần trở mãi vẫn không nghĩ

ra, chỉ đành khô khan nói: “Cảm ơn.”

Người đó im lặng khẽ mỉm cười.

Vết thương trên cánh tay vừa nãy dính mưa, đã có dấu hiệu phù nề lộ ra bên ngoài da thịt

Hắn lấy bông băng lau đi vết thương, dùng rượu khử độc, tiến hành thao tác đơn giản để xử lý vết thương rồi lau khô tóc của mình.

Bệnh viện tâm thần ở vùng ngoại ô, tĩnh lặng tuyệt đối, hoàn hảo để bệnh nhân phục hồi. Nhưng thực tế chỉ là một kiểu biến tướng của cách ly

Hắn trầm ngâm một hồi, rốt cuộc không nhìn được mà nói ra vấn đề của chính mình: “Cậu là ai?”

“Anh không nhớ sao...” Người ấy khẽ cup hàng mi, lộ ra thất vọng trong đôi mắt: “Em là Tạ Cảnh Thần.”

Hắn lục lại ký ức của chính mình, thật sự không có ấn tượng nào liên quan đến người trước mắt.

Có điều, người ấy nói mình gọi là Tạ Cảnh Thật, họ Tạ

Tạ Cảnh Nhiên, Tạ Cảnh Thần, xem ra đây là người của Tạ gia.

Giữa chốn thành thị phồn hoa, Tạ gia chưa hẳn đã một tay che trời, nhưng danh tiếng có thể xưng tụng tứ phương. Thế hệ trước phát triển ở nước ngoài, mấy năm gần đây mới bắt đầu chuyển hướng đầu tư trong nước, nhưng tuyệt đối không thể xem thường.

Vừa mới thoát ra đã được người cứu. mà cứu hắn lại chính là tiểu công tử của Tạ gia.

Chẳng lẽ lại hao tổn tâm trí, lặn lội đường xa cứu đối tượng hợp tác

Hắn cảm thấy mình thực sự may mắn,

Tạ Cảnh Thần quay đầu hỏi hắn: “Đã muộn rồi, muốn đến nhà em không?”

Hắn cười: “Rất vinh hạnh.”

Hiện giờ trở về Kỷ gia là điều tuyệt đối không thể. Hắn bỏ trốn, Kỷ Trầm nhất định sẽ phái người tìm kiếm hắn, lang thang bên ngoài mãi không được. Còn nữa trong người hắn cũng không có sẵn tiền mặt,

giấy tờ tùy thân cũng không có, ở bên ngoài chỉ có đường trên.

Hắn dần lý giải ra vì sao phạm vi canh gác của bệnh viện này không quá rộng.

Bởi vì Kỷ Trầm biết, nếu như hắn trốn ra ngoài, không có giấy tờ tùy thân cùng tiền mặt cũng không chạy được bao xa, sớm muộn gì cũng bị bắt trở lại.

Nhưng Kỷ Trầm lại không ngờ rằng hắn sẽ may mắn như vậy, trốn ra liền được Tạ Cảnh Thần cứu.

Người kia bị nụ cười của hắn hấp mất hồn, trong hút bần cần, tay run lên suýt nữa lao ra đường cái.

Tạ Cảnh Thần rút cục hoàn hồn, đánh tay vô lăng, không muốn bị nhìn thấu nội tâm, lòng bàn tay từ lâu đã bám ra máu. Trời mới biết hắn dùng bao khí lực mới ngăn chặn sự xáo trộn trong lòng, chờ đợi bao lâu mới thấy được trần bảo trước mắt mà chính mình chỉ có thể yên lặng quan sát. Một mặt, cậu muốn ước mơ nhiều năm biến thành sự thật. Mặt khác lại không ngừng khuyên nhủ chính mình, không nên gấp gáp, phải từng bước từng bước thực hiện mới tốt.

Trong xe mỗi người đều mang tâm tư riêng. Một người kính trọng quyền thế, một người chỉ chăm chăm dõi theo thân thể đối phương.

Tuy rằng mục đích không giống nhau, nhưng cả hai đối với nhau đều thầm mơ ước.

Bọn họ sau này hợp tác có thể nói là thuận buồm xuôi gió.

Nhà Tạ Cảnh Thần ở vùng ngoại ô, là một tòa biệt thự hai tầng. Bên trong trang trí theo phong cách Châu Âu, lấy trắng, vàng là màu sắc chủ đạo, cùng với đó là các họa tiết vô cùng tinh tế, phức tạp.

Màu sắc tạo cảm giác ấm áp khiến lòng người thư thái, hắn liền mở lời bốn cột: “Cậu có vẻ thích chuyện tùy tiện đem đồ vật về nhà.”

Tạ Cảnh Thần thoát đầu là sững sờ, sau đó mới hiểu được hàm ý trong lời nói, chậm rãi mở miệng: “Không phải em nhạt được anh, mà là bị anh nhạt được.”

Lời này hắn nhiên có thâm ý khác.

Hắn nhìn Tạ Cảnh Thần, không tìm thấy bất kỳ manh mối nào trên gương mặt đối phương.

Kỷ Uyên không muốn cùng người này tiếp tục đối co, liền ngồi xuống ghế sa lông, sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu rồi mở miệng: “Coi như cậu nói đúng đi, tôi cần bàn với cậu một chuyện.”

Cậu lập tức ngồi ngay ngắn, làm dáng vẻ rửa tai chăm chú lắng nghe.

“Thỏa thuận đi, tôi sẽ đem tài sản ở nước ngoài chuyển hết cho cậu.”

“Em không cần.” Đối phương lắc đầu.

Hắn cau mày lại, đây không phải điều hắn muốn, không nghĩ tới việc vừa mới bắt đầu đã bị từ chối: “Cậu có cần thiết từ chối nhanh thế không...”

“Em có thể cho không sự trợ giúp của mình.” Tạ Cảnh Thần nghiêm mặt nói.

Nghe vậy, thoát đầu hắn không tin, lập tức lắc đầu: “Tôi không muốn nợ người khác.

Đối với một người không rõ lai lịch như thế, hắn thà sòng phẳng thanh toán món nợ.

“Tốt lắm.” Tạ Cảnh Thần cũng không từ chối, mà nói: “Sau khi chuyện thành công anh cùng em đi Anh quốc một năm xem như báo đáp. Được không?”

Hắn chần chừ, thời gian một năm đối với hắn mà nói thực sự hơi dài.

“Em sẽ không hạn chế tự do của anh.” Tạ Cảnh Thần bổ sung “Anh có thể làm điều mình muốn, hơn nữa còn giúp anh giải quyết Kỷ Trầm.”

Kỷ Uyên kinh ngạc: “Sao cậu biết tôi đang nghĩ gì?”

“Em có thể đọc được suy nghĩ.” Cậu tiến tới, trước khi hắn kịp né tránh ngón tay đang cố chạm vào môi hắn: “Chỉ với riêng anh thôi.”

Thấy vậy, hắn cảm thấy bắt đầu căng thẳng.

7. Chương 7

Lòng hắn nảy sinh cảm giác không tốt, như mới ra khỏi hang hổ, lại chui vào hang sói.

Hắn hít một hơi thật sâu, mới hỏi: “Tại sao?”

Thực ra có ba chữ có thể lý giải ra chuyện này – tại sao lại yêu cầu như thế, vì sao lại mờ ám như thế, thậm chí vì sao lại coi trọng hẳn đến thế.

Nhưng mặc kệ căn nguyên mọi chuyện là ra sao, hiện tại Kỷ Uyên chỉ thấy lòng tràn ngập nghi hoặc.. Bởi vì người trước mắt thật sự bất thường, có làm sao cũng không nhìn thấu suy nghĩ đối phương

Tạ Cảnh Thần thu tay về, châm điều thuốc: “Anh quên là trước đây anh hứa sẽ lấy em.”

Lông mày Kỷ Uyên nhăn lại: “Cậu là đàn ông phải không?” Nếu là đàn ông, thì tại sao hẳn phải lấy.

“Chính mồm anh nói với em.” Đầu ngón tay kẹp điều thuốc, khói phủ mờ sương, gương mặt Tạ Cảnh Thần mơ hồ: “Nước ngoài rất cởi mở, tình yêu của bọn mình nhất định sẽ được chấp thuận, chính anh nói với em thế.”

Trải qua đủ kiểu đả kích, đột nhiên hẳn sức nhớ ra, đúng là trước đây có chuyện như thế xảy ra thật.

Năm đó Kỷ Uyên tám tuổi, mẹ vẫn còn sống. Kỷ Trầm cũng không xuất hiện. Khi đó quan hệ của mẹ với Tạ gia thái thái rất tốt, mấy đứa nhỏ hai nhà cũng theo đó tự động chơi đùa với nhau.

Tạ gia thái thái là người Anh, tốt nghiệp đại học nghệ thuật, đứa nhỏ nhà bên ấy ai cũng xinh đẹp, trang phục lộng lẫy như thiên thần giáng thế.

Ấn tượng sâu sắc nhất trong lòng hẳn chính là một cô gái có mái tóc xám quăn, đôi mắt nâu trầm. Tuổi tác em cũng gần bằng hẳn, so với hẳn thấp hơn một chút, xinh đẹp vô ngần, đôi mắt to tròn, nước da trắng nõn, cười lên còn lộ má lúm đồng tiền. Quả thực chính ngày ấy chính là tình nhân hoàn mỹ trong lòng hẳn.

Em đẹp dễ thu hút mọi ánh nhìn, mấy đứa bé trai đều phải lòng em, tội nó làm đủ trò mua vui bốn cột để em chú ý. Trước đây, Kỷ Uyên vốn hướng nội, chỉ dám lén lút nhìn trộm từ xa, đến nửa lời cũng không dám cất lên bày tỏ với em

Có một lần nọ, em tinh nghịch trèo cây, bị nhánh cây mắc vào váy không xuống được, những người khác đều về nhà từ lâu. Hẳn lấy hết can đảm leo lên, bế em xuống.

Hai đứa nhỏ ngày ấy cũng vì thế mà thấu hiểu cảm giác yêu chớp mắt như vạn năm qua

Sau đó em theo mẹ đi Anh quốc, chẳng còn tin tức về em nữa.

Giờ nghiêm túc nghĩ lại, Tạ Cảnh Thần cũng cô bé ngày ấy có nhiều điểm giống nhau.

Người tình trong mộng ngày ấy nay biến thành Tạ thiếu gia, đã trải qua biến đổi to lớn từ thiếu nữ thành

đàn ông, ký ức đẹp tươi ngày ấy của hắn bị đập tan không còn sót một mảnh.

Hắn những muốn thà chết chứ không tiếp thu, định phủ nhận tất cả: “Xin lỗi tôi không nhớ rõ, cậu cũng theo đó mà quên phứt đi.” Nhưng nghĩ đến tình cảnh lúc này của mình, vội nuốt những lời định nói ra lại, bắt đầu mềm mỏng nói: “Đó là mẹ cậu nói dối, tôi cho rằng cậu là con gái. Lại nói ăn mặc như thế thì ai chả nghĩ cậu là con gái”

“Anh nói sẽ lấy em!!!” Tạ Cảnh Thần đột nhiên đứng lên, nhìn thẳng vào hắn, ánh mắt như muốn đâm thủng hắn một lỗ vậy.

“Khi đó chúng ta còn bé....”

“Anh không giữ lời!!!”

Kỷ Uyên cắn răng, không nghĩ đối phương lại vô lý như thế, bây giờ còn không nể mặt mũi, thôi thì hắn đành xuống nước: “Thoì được lấy thì lấy, nhưng mà cũng phải trải qua quá trình tìm hiểu lẫn nhau đã chứ.”

Tạ Cảnh Thần thỏa hiệp ngồi xuống, dập tắt tàn thuốc. Cả người ngồi trên sô pha, thái độ rầu rĩ không vui.

Giọng cậu mệt mỏi: “Anh đi ngủ trước đi, phòng ngủ em đã cho người chuẩn bị, ở phía bên phải.”

Hắn không nói nữa, lặng lẽ vào phòng.

Gian phòng rất lớn, bài trí vô cùng hợp ý hắn. Ngoại trừ chiếm khoảng lớn gian phòng là một tủ quần áo lớn. Sau khi hắn mở ra nhìn thấy bên trong tràn ngập quần áo, từ xuân đến đông đều có, đều là nhãn hiệu yêu thích của hắn, hơn nữa kích cỡ cũng phù hợp vô cùng.

Không gian yên tĩnh bị dòng nước ấm chảy ra từ vòi phá vỡ, bất chợt đánh động lòng người.

Kỷ Uyên không phải là người có lòng dạ sắt đá.

Hắn tiến vào buồng tắm sau khi thay đổi y phục, liền nhanh chóng đi vào mộng mị, trước đó nghĩ đến gương mặt Tạ Cảnh Thần, dù thế nào cũng không ghét bỏ nổi.

Nói thế nào đây cũng là người cứu hắn, tình nguyện giúp đỡ hắn không đòi hỏi gì, chỉ cần thế thôi cũng đủ khiến hắn cảm kích.

Kỷ Uyên rời giường, rửa mặt xong xuôi đi đến phòng khách, đúng lúc Tạ Cảnh Thần mới từ bên ngoài trở

về.

Cậu mặc quần áo thể thao, nổi bật vóc người rắn chắc, thái dương đỏ mồ hôi, đang cầm khăn lau mặt. Để ý tới ánh mắt Kỷ Uyên, Tạ Cảnh Thần, lộ ra chút thanh thuần ngây thơ: “Thức dậy sớm vậy, em mới tập thể dục buổi sáng xong.”

Hắn ừ một tiếng, tán thưởng: “Sinh hoạt thật điều độ.”

“Thói quen khi ở nước ngoài.” Tạ Cảnh Thần cầm hai cốc nước, một cốc đưa cho hắn.

Nói đến đây, hắn sực nhớ đến một chuyện: “Cậu mới từ Anh quốc về?”

“Nửa tháng” Tạ Cảnh Thần dừng một chút: “Sau đó liền đi tìm anh thì được biết tin anh bị bắt đến bệnh viện tâm thần, lúc đấy chỉ muốn gặp anh ngay. Thủ tục vào bệnh viện còn đang lằng nhằng, không nghĩ vừa mới đến đã gặp được”

Chuyện này là nói về buổi tối hôm đó.

Hắn đã luôn không hiểu sao một người bình thường lại xuất hiện ở nơi đấy, hóa ra là đi tìm hắn.

“Có điều nhìn anh không giống như có vấn đề về thần kinh...”

Hắn ngắt lời: “Mỗi người đều có vấn đề về tinh thần, nhiều hay ít. Vốn dĩ mỗi người đều là bệnh nhân tâm thần.”

Bữa sáng là Tạ Cảnh Thần làm, bánh mì, thịt lợn cùng với bơ, sữa bò, tất cả để thể hiện đậm chất Anh quốc.

Kỷ Uyên mặc dù không ác cảm với mấy thứ này, nhưng không thể nói là yêu thích được.

Trên bàn ăn, hắn đối với Tạ Cảnh Thần nói: “Buổi sáng mai tôi muốn đến bệnh viện quân khu một chuyến.”

“Là vì cha anh...?” Đối phương chần chừ rồi mở miệng: “Được, em đi với anh.”

Hắn im lặng một lúc, cuối cùng hỏi thẳng: “Cậu biết cha tôi đang ra sao không?”

Tạ Cảnh Thần lắc đầu: “Không hẳn là tốt, anh cứ đến gặp là biết.”

Tác giả có đôi lời muốn nói: tiểu kịch trường

Tiêu Tạ: Nhớ trước đây qua nhà bà chơi dững sĩ đầu ác long, em là công chúa, anh là dững sĩ.

Tiêu Kỳ: Ủ, khi đó cậu mặc đồ con gái.

Tiểu Tạ: Có một lần mẹ anh gọi anh về ăn cơm, anh lập tức chạy về luôn.

Tiểu Kỳ:.....

Tiểu Tạ: *Khóc nức nở* Sau đó công chúa cứ đứng chờ anh.

Tiểu Kỳ: *Cảm thấy hơi xấu hổ*

Tiểu Tạ: *Lau nước mắt* Cuối cùng công chúa đánh bại ác long đi tìm dững sĩ, kết quả không thấy dững sĩ đâu cả.

Tiểu Tạ: *Nức nở* anh ơi....

Tiểu Kỳ: *Không đành lòng* Nín đi, cho kẹo nà *chìa tay ra*

8. Chương 8

Kỷ Uyên không có giấy phép lái xe, nên Tạ Cảnh Thần là người cầm lái.

Dọc đường đi hắn đã suy nghĩ rất nhiều, đều là nghĩ về cha hắn. Từ lâu về trước, kể từ sau sự kiện Kỷ Trầm bị đẩy xuống cầu thang, hắn chưa một lần nào thấy y. Bí mật điều tra mấy lần, mỗi lần đi được đến nửa đường thì bị đứt đoạn. Nhưng khi đó Kỷ Trầm cũng không như bây giờ, nói cách khác chính cha hắn là mọi cách chặn đường hắn, trăm phương ngàn kế bao che cho Kỷ Trầm

Thân là cha của hai đứa trẻ, hắn làm như vậy không có gì đáng trách; nhưng nói gì Kỷ Uyên mới là con của ông về mặt pháp lý, ông đối xử với hắn như thế là không công bằng

Đương nhiên, trên hộ khẩu vẫn ghi Kỷ Trầm là em trai của hắn

Hắn không hận cha, nhưng tuyệt đối không bao giờ tha thứ cho ông.

Kỷ Uyên day huyệt thái dương, đầu đau văng vắt

Một chai nước được đặt lên tay, ngoảnh đầu lại nhìn thấy Tạ Cảnh Thần, cậu khẽ mỉm cười, môi chếch lên nhưng không rõ độ cong: “Uống nước đi, trông anh như sắp nguy đến nơi.”

“Cảm ơn.” Hần mở nắp hướng bình về phía mặt mình một chút, nước lạnh kích thích thần kinh làm hần tỉnh táo trong nháy mắt: “Tôi nghĩ mình ổn, ít nhất là hiện tại. Phải một lúc nữa mới không ổn.”

Nhưng không ngờ rằng, chuyện sau đó không chỉ không ổn mà còn quá kinh khủng.

Y tá đứng trước phòng bệnh, trước khi tiến vào không quên dặn dò: “Tình trạng bệnh nhân rất yếu, tâm trạng cũng không tốt, xin đừng kích động ông ấy.”

Hần quay đầu nhìn Tạ Cảnh Thần, đối phương ngồi trên vát chân trên ghế hành lang: “Em chờ bên ngoài.”

“Kỷ Phụ như một đêm già đi mười tuổi, mái tóc đen nay đã hóa màu hoa râm, nếp nhăn hằn rõ trên mặt, tinh thần uể oải, nhưng vẫn gắng gượng nở nụ cười: “Tiểu Uyên, đã lâu không gặp. Gần đây con khỏe không?”

“So với cha thì khỏe.” Hần đứng trước giường bệnh, nhưng không ngồi xuống, chỉ giương cặp mắt lên nhìn từng cử động của đối phương, như muốn từ đó luận ra điều gì.

“Tiều Trầm hôm qua tới nói với cha về con....”

“Đừng nhắc đến nó trước mặt tôi.” Hần cau mày, giọng điệu bất mãn.

“Nó nói con bị bệnh, đang nghỉ dưỡng ở xa, còn nói hôm nay sẽ để cho con gặp cha.” Kỷ Phụ dừng lại một lúc, rồi nói tiếp: “Nó coi con là anh, sao con lại không thử chấp nhận nó.”

Kỷ Uyên cười gằn.

Thế loại em trai nào muốn lên giường với anh trai?

Nhưng hần không dám hé ra nửa lời. Có nói ra thì cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì, thậm chí còn làm cho mâu thuẫn trở nên gay gắt, bây giờ chỉ có trầm mặc mới là phương pháp duy nhất làm lạnh vấn đề.

“Thực ra có một số việc cha rất muốn nói cho con, nhưng cha biết con là người sống nội tâm, suy nghĩ cũng sâu xa, nên mới không mở miệng.” Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, rải rác những giọt nắng lên người hần: “Cha cũng không còn sống được bao lâu, có lẽ đã đến lúc phải nói với con...”

Lòng hần chấn động, bỗng nhiên cúi người, trợn to mắt, giọng nói bỗng cao hơn: “Cha...bị sao cơ? Thân thể cha chẳng phải đang rất tốt sao?!”

“Là ung thư dạ dày giai đoạn cuối.”

Kỷ Uyên lùi bước, lưng chạm vào vách tường.

Từ trước đến nay, hần chỉ biết cha mang bệnh, nhưng chưa bao giờ nghĩ là nghiêm trọng đến thế.

Càng không nghĩ tới thời gian không còn nhiều.

Hần không biết mình phải bày ra vẻ mặt thế nào mới phải, hần nên cười, người mình cảm hận đã chết đi; hay là khóc, khi cha mình sắp tạ thế. Tâm tư cảm xúc hỗn loạn, gương mặt chỉ có thể biểu lộ cứng nhắc.

“Năm đó, con hận cha phản bội mẹ con, nhưng sự thật không phải vậy.”

“Chúng ta trước khi kết hôn đều đã có người trong lòng, nhưng bị gia đình ép buộc mà phải thành vợ thành chồng. Đêm tân hôn, cha và mẹ con cũng từng cam kết không liên quan đến nhau, chỉ trên danh nghĩa vợ chồng.”

“Bà ấy không muốn có con, mang thai cũng là do sai lầm. Cha khuyên mẹ con phá thai, nhưng do nhiều nguyên nhân, mà cũng có thể bản năng của người làm mẹ, con vẫn được sinh ra. Mà sau khi con ra đời, bà ấy vĩnh viễn không thể mang thai được nữa.”

Hần dính chặt vào vách tường, cắn chặt răng, nỗ lực đứng vững: “Vậy chuyện cha muốn nói với con chính là chuyện này?”

“Nuôi nấng con là vì muốn bù đắp cho mẹ con. Cha hy vọng con có thể buông xuôi, đừng đi theo vết xe đổ của chúng ta.”

Lời vừa dứt, hần lập tức đẩy cửa bước đi.

Tạ Cảnh Thần hút thuốc bên cửa sổ, thấy hần bước ra, liền vội vàng đi về phía hần.

Ở đầu hành lang khác, hần nhìn thấy Kỷ Trâm. Y đi thẳng tới, hôm nay chỉ mặc sơ mi đơn giản, tay áo xắn lên, măng sét kéo lộ ra một đoạn cánh tay, ánh mắt dán lên người hần.

Hần không e dè đi về phía trước, thời điểm lướt qua đối phương liền mở miệng: “Rất tốt, cậu thắng rồi.”

Bước chân Kỷ Trầm dừng lại, bỗng nhiên kéo hấn lại, dồn hấn vào vách tường, lực va chạm cực lớn làm hấn choáng váng đầu óc. Thanh âm Kỷ Trầm như bùn đất ẩm ướt mà xâm chiếm lấy hấn: “Anh yêu, thời gian du ngoạn hết rồi, cùng em trở về nào.”

Hấn muốn động thủ, lập tức một cánh tay khác nắm chặt lấy cánh tay Kỷ Trầm.

Tạ Cảnh Thần lạnh lùng, bàn tay siết chặt: “Mày muốn gì?”

Kỷ Trầm cười, buông lỏng cánh tay, khoe miệng ép xuống, lộ ra chút tăm tối: “Chỉ là anh em tình thương mến thương.”

Tạ Cảnh Thần đang muốn nói gì thì bị Kỷ Uyên lời đi: “Chúng ta đi thôi.”

Kỷ Trầm xoa cánh tay, liếc nhìn vết đỏ ửng trên da thịt, rồi lại di chuyển tầm mắt về phía Kỷ Uyên. Y giờ tay che đi nửa khuôn mặt, giữa ngón tay để lộ ánh mắt tăm tối, không nhìn thấu nỗi tâm tư.

Kỷ Uyên cảm thấy mọi thứ hết thảy là tấn hài kịch.

Bọn họ đều có người yêu của chính mình, nhưng bởi vì dục vọng bản thân mà sinh hấn ra trên đời.

Vậy hấn là cái gì? Không phải là kết quả tình yêu, mà là thứ nghiệt chủng từ sai lầm không đáng có.

Hấn luôn cho Kỷ Trầm là thứ sâu mọt phá hoại hạnh phúc, hủy hoại cuộc đời hoàn hảo của hấn thành bãi đồng hoang. Nhưng không ngờ rằng mọi thứ ngay từ đầu đã hoàn hảo, chỉ có hấn mới là dư thừa.

Hấn có tư cách gì trách cứ người khác?

Đáng thương mà cũng thật buồn cười cho thằng hề tự biên tự diễn vở kịch, không biết rằng khán giả đang ôm bụng mà cười.

Tắt tắt cả đèn của tầng hai, hấn ngồi ở khoảng đất trước cửa sổ, ngẩng đầu nhìn ngắm mặt trăng.

Bầu trời đêm không sao, như đồng hoang thiêu đốt, chỉ còn ánh trăng trung tuần,

Ánh trăng chiếu trên cốc thủy tinh, hiện ra vòng tròn màu lam nhỏ, theo thời gian chuyển động, độ cong cũng theo đó chênh đi,

“Cuộc đời tôi không phải rất vô nghĩa sao?” Hấn ngồi trên ghế, nhẹ nhàng cất lời, không rõ đang hỏi ai.

Cảm xúc cô đơn vô biên như sắp nuốt chửng lấy hắn.

Bàn tay lập tức bị nắm chặt, ấm áp.

Hắn trừng mắt, mặt trắng đã bị ai đó che chắn, viền bạc mặt trắng ở xung quanh đối phương.

“Anh rất quan trọng.”

Tạ Cảnh Thần khom lưng, nhìn thẳng vào con mắt hắn, không che đậy ánh sáng ngời trong mắt: “Đừng quên ước định ngày đó của chúng ta.”

Môi lập tức bị chặn lấy, cảm giác mềm mại vừa lướt qua đã tan biến.

Đây thậm chí còn không phải nụ hôn đúng nghĩa.

“Đối với em, anh quan trọng hơn hết thảy.” Cậu trịnh trọng nói với hắn.

9. Chương 9

Hận một người, có thể kéo dài dai dẳng, cực kỳ mệt mỏi. Như một bộ quần áo rộng lớn, vũng vàng trời buộc bạn lại, chỉ cần bước đi, hận thù lập tức theo sau, mãi mãi không bao giờ thoát.

Mà động lòng cũng chỉ cần trong nháy mắt

Nhẹ nhàng như gió thổi mùa xuân, chỉ cần chút lay động nhỏ, cũng có thể làm cả mặt hồ gợn sóng.

Lòng héo hon vì tuyệt vọng cùng thất bại, Kỷ Uyên cần, chỉ cần như vậy.

Vẫn còn người cần đến hắn.

Đơn giản vậy thôi, mà có được lòng người.

Không cần nhiều hành động biểu đạt, không cần trắng trợn phô trương, chỉ cần một câu nói, nhẹ nhàng vài chữ là quá đủ rồi.

Nguyện vọng của hắn không lớn, xưa nay chưa bao giờ lớn.

Hắn muốn có được tình thân, mẹ mất sớm, gia đình tan rã, bạn bè toan tính giẫm đạp lên tình cảm thành mớ hỗn tạp: hắn muốn có được tình bạn nhưng lại bất chấp lợi ích, cũng không đi tìm bạn bè thật sự. Giờ đây, hắn chỉ muốn có một người thích hắn, mà hắn cũng thật sự thích người ấy.

Kỷ Uyên yêu cầu chưa bao giờ cao.

Nhưng có được lại gian nan khôn tả.

Bởi vì Kỷ Uyên là một người mâu thuẫn – khao khao tình cảm, nhưng lại xem thường đòi hỏi của đối phương.

Hắn cho rằng lợi ích là bằng hữu vững chắc nhất. Nhưng khi quyền thế tiêu tan, phần hoa bóc ra từng mảnh, cuộc đời cô độc, lại càng cô độc hơn.

Sự xuất hiện của Tạ Cảnh Thần là cả một bất ngờ.

Đột ngột xuất hiện vào cuộc sống của hắn, vì một lời ước định trẻ con nực cười. Lại còn như đứa trẻ không chịu lớn, cứ mãi cố chấp, như việc cầm tờ séc thiếu bảo chứng đi đổi tiền, tiền bị trả lại.

Chỉ là bản thân Kỷ Uyên không ngờ tới, vào giây phút cuối cùng, đứa trẻ đầu quả dưa kia cũng đồng ý trao đổi.

Hắn trối đối phương lại phía sau, Tạ Cảnh Thần ngoan ngoãn tiến lại gần, hai cơ thể dán chặt lấy nhau, có thể cảm nhận nhiệt độ lẫn nhau trên cơ thể đối phương.

“Kỹ thuật hôn của cậu thật kém.” Hắn nói

Tạ Cảnh Thần không tỏ ý kiến, khẽ thăm thì: “Anh có thể dạy em, em sẽ học tập dần.”

Kỷ Uyên cùng đối phương dán môi vào nhau, đầu lưỡi chậm rãi cạy hàm răng, tìm vào khoang miệng, đầu lưỡi lướt qua môi trên, lập tức tiến vào bên trong.

Cậu nhắm mắt lại, thả lỏng cơ thể trong lồng ngực hắn, không kịp nuốt nước dãi theo khóe miệng chảy xuống.

Chỉ cần Kỷ Uyên thích thì cậu sẽ nghe theo.

Hôn xong, bọn họ ngã xuống giường, không cần nói quá nhiều, cứ thế lặng lẽ cởi quần áo của đối phương.

Hắn hôn gò má cậu, ngón tay di chuyển đến mông của đối phương, huyết khẩu đóng chặt từ từ được mở rộng, càng lúc càng tiến sâu vào, thậm chí còn có cảm giác dinh dính sền sệt.

Tạ Cảnh Thần nhú hàng mi, thân thể vận vẹo, nhưng lập tức không dám giãy dựa bởi nụ hôn trấn an của Kỷ Uyên.

Bao nhiêu năm nay, bất luận chuyện gì xảy ra, Tạ Cảnh Thần chưa từng để mình vào thế phải phục tùng, ngay cả khuất phục cũng chưa từng. Phục tùng đối với cậu là một khái niệm xa lạ. Nhưng người trước mắt là Kỷ Uyên, tất cả những điều ấy đều đánh vỡ, chỉ cần một ánh mắt, một cử chỉ, hắn sẵn sàng nhảy vào lửa, chẳng nề hà chuyện gì mà tiến về phía trước.

Trong mắt Tạ Cảnh Thần, không gì dịu dàng như Kỷ Uyên, hắn là những gì tốt đẹp nhất, chỉ cần một lần thoáng gặp sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên.

Thời điểm hắn tiến vào thân thể Tạ Cảnh Thần, cậu lập tức rên rỉ thở dốc, khoe mắt đỏ hồng, huyết đạo nhỏ hẹp không đủ sức ôm trọn lấy thứ đàn ông của hắn.

Kỷ Uyên động lòng thương tiếc, liền nhẹ nhàng hôn lên thái dương cậu, lau đi mồ hôi trên trán, mục đích để thân thể đối phương thả lỏng hơn.

Nhưng làm nửa chừng, hắn lập tức hoa mắt, bỗng chốc trở mình bị đặt ở phía dưới.

Tạ Cảnh Thần cắn răng ngồi xuống, vũng vàng bao trọn thứ đàn ông của hắn, môi bị cắn đến bật máu, nhưng gương mặt vẫn lộ ra tình ý: “Tư thế này vẫn là hợp lý nhất.”

Kỷ Uyên nhú hàng mi, ngoại trừ phần dưới vẫn đắm vào đối phương, lòng không khỏi khó chịu: “Đổi tư thế không được sao? Cảm giác như tôi là người bị thao vậy.”

Tạ Cảnh Thần nhấp nhô lên xuống, rốt cuộc cũng bắt đầu thích nghi, nghe vậy chợt nở nụ cười, lộ ra cái răng trắng: “Không liên quan, là anh thao em. Em sẽ động, anh chỉ cần nằm hưởng thụ là được.”

Nghe nói thế, đáng lẽ ra hắn nên cảm thấy hài lòng, dù sao đối phương cũng đã chân thành như thế.

Nhưng không hiểu tại sao, cái cảm giác đau “trứng” kia lần thứ hai lại xuất hiện.

Thời gian trôi qua, Tạ Cảnh Thần cuối cùng cũng không chống đỡ nổi, mềm oặt cơ thể xuống, thở dốc, thoáng chốc lại bị hắn áp đảo lần thứ hai.

Đối phương lần này không giãy dựa nữa, ngoan ngoãn mở rộng hai chân ôm lấy eo hắn, đồng thời tách mông ra để hắn thuận tiện tiến vào.

Mỗi lần hấn tiến vào, cơ thể cậu lại không khỏi run rẩy, giống như bị điện giật vậy. Sau vài lần thăm dò, hấn không còn do dự nữa, liền tiếp trườn sát khiến cậu rên rỉ không thôi mà xuất ra, hậu huyết co giật, gây ra kích thích lớn khiến hấn bắn toàn bộ vào bên trong cậu.

Sau khi tắm rửa, hấn nhìn Tạ Cảnh Thần tựa vào đầu giường hút thuốc, màu xám nổi bật trên những ngón tay trắng.

Trong gạt tàn đã có ba mẩu thuốc.

Hấn lau khô tóc ngồi xuống bên mép giường, hôn lên má đối phương.

Tạ Cảnh Thần vẫn cầm thuốc, nghiêng đầu tiếp nhận nụ hôn của hấn, tàn dư khói thuốc vẫn đâu đây làm hấn nhú lông mày

Chú ý đến vẻ mặt của hấn, bàn tay cậu lướt xuống dưới, dừng lại bên hông, cuối cùng nhẹ nhàng thăm thì: “Không thích sao? Lần sau em sẽ chú ý.”

Trên người Tạ Cảnh Thần có mùi vị thanh đậm, cũng không quá nồng nặc, đến gần mới có thể ngửi thấy được.

Hấn cắn lên bả vai cậu, giống như trò chơi vậy, hút mút từ từ, tăng thêm dấu ấn tình ái.

Tạ Cảnh Thần cụp hàng mi, bỗng nhớ đến bóng ma vẫn đang phủ kín lòng. Cậu những muốn mỉm cười, cố gắng nhếch khóe miệng lên, nhưng cuối cùng không làm nổi.

“Anh và Kỷ Trâm đã lên giường với nhau?” Âm sắc Tạ Cảnh Thần nghe không ra tình cảm, phẳng phất như đơn giản tường thuật lại, cũng không hoàn toàn hoài nghi, chỉ là bình thản như không.

Động tác Kỷ Uyên dừng lại, ngồi thẳng lên, không nói nửa lời.

Đây là vấn đề hấn cực kỳ không muốn đề cập.

Thấy hấn không đáp, cậu lập tức thay đổi vấn đề: “Thời điểm làm tình với em, anh có cảm giác gì?”

Tạ Cảnh Thần nhìn về phía hấn, gương mặt như tan rã, phân hủy ở nơi khác. U tối cuộn cuộn dâng lên nơi đáy mắt.

“Tôi không rõ cậu đang nghĩ đáp án là gì.” Hấn đứng lên, mặc lại quần áo. “Nhưng hiện tại cậu chẳng khác gì thằng điên.”

“Không có một ai chấp nhận việc người yêu mình bên ngoài...” Dõi theo động tác của hắn, Tạ Cảnh Thần bỗng nhiên hoảng loạn lên, vươn tay muốn ôm lấy hắn: “...Em sẽ kiềm chế cảm xúc lại.”

“Tôi nghĩ cậu nên bình tĩnh lại.” Kỷ Uyên nghiêng người, né tránh ngón tay hắn, nghe thấy âm thanh nín kéo đằng xa cũng làm tỉnh, quay đầu bước đi: “Tôi sẽ không ra ngoài.”

“Nếu tôi thật lòng yêu ai đó.”

10. Chương 10

Tạ Cảnh Thần chưa bao giờ cảm hận chính mình như lúc này. Ở trước mặt Kỷ Uyên, cậu không khác gì con đàn bà ghen tuông, khao khát đẩy những kẻ mơ ước chồng mình vào địa ngục. Cậu luôn tự hào bản thân có thể tự điều chỉnh cảm xúc, cuối cùng lại kích động, hủy hoại tất cả những điều tốt đẹp mà mình đang nỗ lực.

Kỷ Uyên tốt đẹp như vậy, có được anh bên cạnh phải thấy thỏa mãn, thế nhưng lại nảy sinh cảm giác bất mãn, không ngừng nghĩ về những chuyện xảy ra trong quá khứ.

Tất cả đều là vì tham lam, dù có được bao nhiêu cũng không thấy đủ, chỉ muốn chiếm hữu càng nhiều hơn nữa.

Tạ Cảnh Thần hít một hơi, nỗ lực điều hòa cảm xúc của mình, bình tĩnh phân tích tình trạng trước mắt.

Không còn nghi ngờ gì nữa, hiện tại chướng ngại lớn nhất giữa cậu và Kỷ Uyên chính là Kỷ Trâm

Kỷ Uyên không muốn tái diễn sai lầm năm xưa.

Kích động nhất thời sẽ đem lại hậu quả là ngày sau mãi mãi sống trong ân hận. Tình yêu cũng có hạn sử dụng của nó, hoàn toàn có thể bị thời gian làm mục nát biến chất, mãi mãi không trở lại vẹn nguyên như xưa.

Người Tạ Cảnh Thần yêu, hắn không phải không rung động. Mà hiện tại tình cảm ấy chưa đủ lớn để hắn buông bỏ tự do, ở lại bên cậu.

Hắn có chí hướng của mình, ghét người khác quơ tay múa chân trước mặt, đặc biệt là kẻ khác ở ngoài tính kẻ can thiệp vào chuyện của hắn. Tạ Cảnh Thần vừa mới manh động, không ngờ lại đập trúng điểm chết người ấy.

Mâu thuẫn xảy ra chưa bao giờ bắt nguồn về một phía, cậu không thể chối cãi là mình đã phản ứng quá

khích.

*

Nằm suy nghĩ một lúc, Kỷ Uyên ngồi dậy trên giường, đi dép lê vào, định bụng sẽ giải thích một chút.

Không ngờ vừa mới mở cửa đã thấy Tạ Cảnh Thần đứng đợi bên ngoài.

Chỉ mặc chiếc áo ngủ rộng thùng thình, dáng người đơn bạc, Tạ Cảnh Thần bỗng nhiên đỏ cả vành mắt, tròn tròn mắt sững sờ nhìn hắn.

Kỷ Uyên bật cười, nghiêng người nhường đường cho cậu: “Vào đây đi.”

“Vừa rồi em không cố ý, anh đừng giận.” Cậu lúng túng, mấp máy môi nửa ngày mới nói thành câu.

Tự nhiên hắn muốn xoa đầu đối phương và thực sự hắn đã làm vậy, rồi kéo cậu vào phòng ngủ: “Không hề tức giận.”

“Thật sự?” Tạ Cảnh Thần cứng đờ người lại, lưng đứng không thẳng nói, giọng nói cũng theo đó máy móc, giống như đang ngồi chấp nhận lời tuyên án của thẩm phán.

“Thật sự.” Hắn kéo tay cậu, chợt nhận ra cả người cậu lạnh ngắt, chỉ biết trút tiếng thở dài: “Sau này đừng ngu ngốc đứng đợi bên ngoài như thế, cẩn thận bị cảm lạnh.”

Tạ Cảnh Thần ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời, đột nhiên nhào vào lòng hắn, cả người dựa sát vào hắn: “Tiểu Kỷ,,anh đừng ghét em, em thật sự rất yêu anh.”

Hắn không kịp phòng bị thì đôi môi đã bị xâm chiếm.

Cả căn phòng chỉ được soi sáng bằng đèn tường, ánh sáng màu da cam ập ập trải dài, phác họa hoa văn trên bức tượng, chẳng khác gì lâu đài trong truyện thần tiên.

Thoáng chốc ký ức ủa về, khơi gợi lại quá khứ rất lâu về trước.

Khi hắn vượt qua núi cao biển rộng, vượt qua đồng hoang bạt ngàn, xuyên qua bụi gai rừng hiểm trở, đứng trước tòa tháp uy nghi, chỉ để được ngắm nhìn nàng công chúa xinh đẹp.

Hắn đã từng hứa với cô ấy: “Tiểu Tạ, chúng ta sẽ mãi ở bên nhau”

Công chúa khóc đỏ mắt, vấy vương đầy cánh hoa, đột nhiên ôm chầm lấy hắn, vừa nức nở vừa nói: “Em đợi anh rất lâu....em đã nghĩ anh quên mất em rồi.”

Hắn bị vẻ yếu đuối ấy hù dọa, chỉ có thể vội vàng lau đi nước mắt cô ấy, không ngừng lặp đi lặp lại: “Tôi vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên em.”

Kỷ Uyên bỗng nhiên nở nụ cười.

Cái gì nói vĩnh viễn không bao giờ quên

Kết quả vẫn là quên

Tạ Cảnh Thần nằm bên cạnh hắn, hơi nghiêng người, một tay đặt lên eo hắn, cuộn tròn người lại tạo ra dáng vẻ bất an, lo sợ.

Hắn xoay nghiêng, tầm mắt rơi lên gương mặt đối phương. Tạ Cảnh Thần khi ngủ vẫn nhíu lông mày. Từ lâu trước đây hắn luôn biết cậu thật sự xinh đẹp, phi giới tính và vượt ra ngoài ranh giới của mỹ lệ, như được chế tác tinh xảo từ người thợ điêu khắc, mỗi đường nét trên mặt đều không chệch vào đâu được.

Kỷ Uyên nhẹ nhàng chuyển động, cố gắng để không làm đối phương thức giấc, lặng lẽ đi ra ngoài.

Đứng nơi ban công lầu hai, gió đêm dịu hiu mang theo hương cỏ xanh thơm ngát,

Màn hình điện thoại nhấp nháy tranh tối tranh sáng giữa đêm khuya.

Kỷ Uyên đốt thuốc, khói mờ vương vất, bao phủ xung quanh, làm hắn tỉnh táo trở lại.

Kỷ Trầm tuổi trẻ có thể làm nhiều như thế này chắc chắn có bàn tay giúp sức của cha. Tuy rằng Kỷ Trầm thông minh, bản thân cũng biết dùng thủ đoạn bốn cột, nhưng đắc tội với không ít người, nhưng tất cả đều bị trấn áp, không thể ngóc đầu lên được. Giờ cha đã đuối sức, một nửa cơ đồ hắn đã điều tàn một nửa, cho dù có dốc sức gây dựng cũng chỉ phí hoài thời gian. Thời điểm hoàn hảo để đám lang sói lộ đầu ra ngoài.

Hắn có thể thấy nguyên nhân cha muốn gặp hắn, máu mủ tình thân là lý do, nhưng đây cũng chỉ là danh nghĩa. Cha nói với hắn chuyện kia là đòi hỏi sự cống hiến từ hắn, muốn hắn trợ giúp Kỷ Trầm, giết hết đám lang sói kia sau khi cha qua đời.

Hắn nhiên chiêu này không có hiệu quả.

Cha không biết Kỷ Trầm đã gây ra những chuyện gì, càng không biết hắn cùng Kỷ Trầm đã làm những

chuyện như thế nào.

Kể cả có biết sự thật, hắn cũng không làm gì được Kỳ Trầm, ngược lại còn phải chịu trừng phạt.

Kỷ Uyên căm ghét Kỳ Trầm, ban đầu là vì sự tồn tại của y phá hủy gia đình hắn; sau đó thì thành thói quen, một loại cảm giác quen thuộc, chỉ cần thấy y, cho dù nghe thấy cái tên cũng đủ hận thấu xương tủy.

Chưa nói về mặt tình cảm mà còn cả lợi ích về sau, hắn và Kỳ Trầm nhất định phải sống mái với nhau một phen.

Điều thuốc cháy hết, tàn tro rơi xuống đất, bị gió cuốn đi về phương xa.

Vết thương trên tay lành lặn, tàn dư chỉ còn là một vết sẹo dài lan đến khuỷu tay. Tuy rằng không còn đau đớn, nhưng mỗi khi nhìn lại vẫn không khỏi giật mình.

Vết thương từ quá khứ, những vết sẹo sẽ mãi không phai, nó luôn hiện hữu để nhắc nhở lại những sai lầm ngày ấy.

Sau lưng Kỳ Trầm cũng có một vết thương như thế, từ vai kéo dài đến eo, vết tích như hình con rắn nước, quấn quanh trên làn da vốn dĩ là trơn bóng, lành lặn —— Đó là vết thương năm đó y bị hắn đẩy xuống cầu thang,

Kỷ Trầm hắn là hận hắn.

Bởi vì hắn đã suýt giết chết đối phương.

Đối với nỗi sợ cận kề cái chết, Kỷ Uyên cũng đã phải trải qua, đã là một màu xám tuyệt vọng, bất cứ lúc nào cũng háo đen u tối, nuốt chửng con người đến xương cũng không để lại.

Đôi lúc hắn cảm thấy thật lạ, nếu đã căm ghét nhau đến thế tại sao lại không ngừng gặp mặt, thậm chí còn làm tình cùng nhau.

Mãi tận bây giờ mới lý giải được phần nào.

Trong lòng Kỳ Trầm là một thứ tình cảm vặn vẹo, dị dạng, là sự độc chiếm cảm mang danh nghĩa tình yêu.

Kỷ Trầm chưa bao giờ nghĩ rằng hắn sẽ đáp lại, chỉ là đôi lúc sẽ cảm thấy không cam lòng, cho đi những không được hồi đáp sẽ sinh ra cảm giác bất mãn, tâm trạng tốt đẹp chẳng mấy chốc biến mất, khiến tâm lý y bất ổn, vô duyên vô cớ có thể giận dữ.

Việc bị đối xử tàn nhẫn từ khi còn là đứa trẻ đã sinh ra Kỷ Trầm tâm lý bất ổn, trong mắt Kỷ Uyên, y chẳng khác gì kẻ điên tâm lý bất thường, làm ra đủ trò không thể tưởng tượng nổi.

Mà sự thật Kỷ Trầm đúng là kẻ điên.

Đặc biệt là khi thấy Kỷ Uyên, cảm tính sẽ vượt qua lý trí, hành động đều dựa trên bản năng.

11. Chương 11

Kỷ Uyên dập tàn thuốc lá, quay người lại đã thấy Tạ Cảnh Thần đứng ở cửa, khoe miệng cong lên một độ nhất định: “Cậu tỉnh từ lúc nào?”

Ánh mắt cậu dừng trên cánh tay hắn, nhìn một lúc mới rời đi, bước đến nắm tay hắn: “Anh vừa rời đi là em tỉnh.”

Hắn cười: “Tôi không nghĩ là lại gây tiếng động lớn thế.”

Tạ Cảnh Thần cúi thấp đầu, không lên tiếng.

Cả đêm không nói chuyện.

Sáng hôm sau dậy hơi muộn, Tạ Cảnh Thần vừa ra đến cửa, đã thấy Kỷ Uyên sửa soạn làm cơm trong bếp.

Tay nghề hắn không tồi, thậm chí có thể nói là rất được, nguyên nhân là do xưa nay hắn luôn phải tự nấu cơm. Trước đây khi còn sống cùng cha, không quen ăn thức ăn của bảo mẫu nên đành phải tự mình xuống bếp. Sau này ra riêng, người giúp việc cũng chỉ làm theo giờ quy định, còn lại luôn là hắn tự chu toàn.

Tạ Cảnh Thần về đến nhà đã chứng kiến cảnh này.

Cậu sững sờ, cánh tay cứ vươn ra lưng chừng, quên mất cả phải làm gì, chợt mỉm cười: “Tiểu Kỳ đúng là mẫu bạn đời hoàn hảo.”

Kỷ Uyên cũng không chối từ, nói tiếp: “Là nhờ dụng cụ làm bếp thôi.”

“Anh yêu!” Tạ Cảnh Thần vươn hai tay, làm tư thế sắp ôm lấy hắn: “Làm hỏng mất cả cảm động của em.”

Hắn buông đồ nấu bếp xuống, ôm lấy lấy đối phương. Vừa mới tiếp xúc, cậu liền ôm chặt lấy hắn không

buông, ánh mắt đăm đúi: “Người đàn ông tốt như anh làm em chẳng muốn anh đi đâu, lỡ như chạy mất thì em biết đi đâu tìm.”

Hắn xoa đầu đối phương, ngón tay đặt ở thái dương: “Đừng nói linh tinh.”

Tạ Cảnh Thần ngoan ngoãn nghe lời, ngồi xuống bàn ăn, đôi mắt vẫn không rời khỏi hắn.

Ăn uống xong xuôi, Kỷ Uyên bắt đầu vào việc chính: “Tôi muốn bàn chuyện làm ăn với cậu.”

Tạ Cảnh Thần bất ngờ, ngây ra vài giây, sau đó điều chỉnh tư thế ngồi ngay ngắn lại, nghiêm túc hỏi: “Chuyện gì?”

“Liên quan đến cổ phần của Kỳ thị.”

Tạ Cảnh Thần gõ ngón tay lên mặt bàn: “Không phải phần lớn là do Kỳ Trầm nắm giữ.”

“Xem ra cậu nắm rất rõ” Hắn mỉm cười. “Không giống như mới về nước nửa tháng.”

“Nửa tháng cũng có thể làm nhiều chuyện.” Tạ Cảnh Thần lướt ngón tay trên mặt bàn, thân thể nhích về phía sau, bình tĩnh đối đề tài: “Có thể nói giờ anh đã trắng tay.”

“Không thể nói như thế...” Kỷ Uyên mở miệng: “Tuy rằng sự thật cũng đúng phần nào.”

Tạ Cảnh Thần chưa từng rời mắt khỏi hắn, giống như muốn nhìn thấu lòng anh, ánh mắt luôn ngập tràn lửa tình: “Anh đang nghĩ gì thế? Em mới về nước nên không quen tình hình kinh tế trong nước, nhưng tài chính và nhân lực thì đầy đủ.”

Hắn bình tĩnh đáp: “Chưa phải lúc ra trận, không cần vội.”

Chân tay cậu hơi duỗi ra, lộ ra chiếc cái cổ thon dài dưới lớp áo: “Thực ra anh không nói thì em cũng định ra tay.”

“Tại sao?” Hắn hỏi

Đối phương giận dữ hừ một tiếng.

Đũa đập vào bát vang tiếng kêu lanh lảnh.

Kỷ Uyên cúi đầu, tầm mắt chĩa về cái bát, che giấu sắc thái nơi đáy mắt.

Nếu hấn để Tạ gia nhúng tay, đây chẳng khác gì hành động dẫn sói vào nhà, giờ đây hấn còn phải nghĩ ra trăm phương nghìn cách đuổi các vị khách không mời, nhưng xem thái độ của Tạ Cảnh Thần thì có vẻ là chuyện không dễ dàng gì.

Ngoại trừ dựa vào Tạ gia đối phó với Kỷ Trầm, còn có con đường khác.

Cái này phải dùng đến Tạ Cảnh Thần.

Con nhện giăng lưới, bày binh bố trận, mỗi chi tiết đều liên quan chặt chẽ với nhau, rút dây động rừng.

Ba tháng biệt giam đã khiến hấn không nắm bắt được tình huống hiện tại, chỉ có thể biết được sơ sơ, không xác định được căn nguyên gốc rễ của từng vấn đề, chỉ sợ sẽ bước sai đường mà vạn kiếp bất phục.

Hấn không có ý định dừng tay.

Về ý nghĩa mà nói, trận này đã đánh là phải thắng.

Kỷ Uyên trầm ngâm, mở miệng nói: “Cậu đã lâu không về nhà, Tạ tiên sinh có khỏe không?”

“Thật không may, cả tuần nay em không có gặp ông ấy.” Giương mắt lên nhìn hấn, Tạ Cảnh Thần thay đổi tư thế ngồi: “Gặp muốn gặp cha em đến thế?”

Hấn không nói gì, nụ cười bất biến trên môi.

Đối diện nhìn nhau một lúc, Tạ Cảnh Thần bỗng thấy không vui, cau mày, chỉnh lại tư thế ngồi nhiều lần nữa: “Nói thật, Tạ Chấn Giang không phải là người tốt.”

Tạ Chấn Giang là cha của Tạ Cảnh Thần, người đứng đầu của Tạ gia.

Nghe vậy, Kỷ Uyên bật tiếng cười khê: “Nói cha mình như thế?”

“Ăn ngay nói thật.” Tạ Cảnh Thần nhìn vào không trung: “Hồ ly tu luyện thành tinh lâu như thế, muốn làm tổn hại ông ấy đâu phải chuyện dễ dàng gì.”

“Tôi đã gặp cha cậu.” Hấn dừng lại vài giây, chìm vào hồi ức: “Không đáng sợ như cậu nói. Với lại tôi cũng không định làm gì xấu xa, gặp đúng người đúng thời điểm thì hợp tác. Chuyện này chắc không ai từ chối được.”

Tạ Cảnh Thần lặng thinh vài giây, suy tính đề nghị của hắn, tỏ ý không tình nguyện: “Anh muốn đi đến thế?”

Hắn không đáp, mà chỉ hỏi ngược lại: “Cậu thấy sao?”

Tạ Cảnh Thần cắn răng, đột nhiên đứng lên, giơ chân đá cái ghế: “Vây đi thôi, hôm nay cha em ở nhà.”

Đối với thái độ của Tạ Cảnh Thần, Kỷ Uyên vỗ vai cậu, đem ôm vào lòng, tức cười nhìn đối phương: “Đừng coi cha cậu là kẻ đáng sợ thế, ông ấy yêu cậu mà.”

Ngực bị cọ sát, miệng cậu cất lên tiếng nói thật buồn: “Còn em thì yêu anh.”

Trước đây Kỷ Uyên đã gặp Tạ Chấn Giang, khi đó là lễ trưởng thành của hắn, đúng lúc thấy mặt đối phương, từ đằng thời đã thấy vẻ uy nghiêm không thể xem thường.

Lúc đó chỉ nghĩ ông ta thật lợi hại.

Đúng, chính là lợi hại.

Đứng từ xa nhìn thôi cũng cảm thấy mọi phương diện của ông ấy đều hơn hắn.

Kỷ Uyên luôn ước ao được giống như vậy, sự cao quý tỏa ra từ xương tủy. Đáng tiếc là tuổi tác ông ấy đã cao, qua thời kỳ sung sức, có lẽ hiện tại đã chạm đến đỉnh của sự nghiệp.

Ngày được gặp Tạ gia, Tạ phu nhân cùng Tạ Cảnh Thần đang ở nước ngoài không thể xuất hiện, Tạ lão gia cũng thật tinh ý mở đường cho hắn cùng Tạ Cảnh Nhiên quen biết.

Từ lâu hắn đã biết Tạ Cảnh Nhiên, Tạ đại thiếu ngày thường luôn bận rộn khó lòng gặp mặt, nhưng bởi nhà hắn có mối thân tình cùng Tạ phu nhân nên cũng có không ít cơ hội gặp nhau.

Tạ Cảnh Nhiên là anh trai Tạ Cảnh Thần, có điều hai người đó không giống nhau. Tạ Cảnh Nhiên giống cha, còn Tạ Cảnh Thần giống mẹ

12. Chương 12

Biệt thự Tạ gia nằm ở ngoại ô thành phố, là một nơi có địa hình đặc biệt, mấy chục năm trước đã được một thầy tướng số trứ danh ca tụng, ngày ấy Tạ gia phải cùng bộ quy hoạch nói chuyện phải quấy một hồi mới có thể bắt tay vào xây dựng.

Từ cổng chính bước vào là một rừng cây xanh mọc um tùm che khuất tầm mắt, chỉ để lộ ra một con đường hướng thẳng đến nhà chính.

Kiến trúc mang đậm phong cách thế kỷ trước, nguyên do là do đời trước xây dựng, sau này cũng trải qua nhiều lần tu bổ nhưng cơ bản vẫn không thay đổi nhiều.

Tạ gia là danh gia vọng tộc, cổng vào tòa nhà có ba cửa. Người ngoài vào cửa thứ nhất, có chút quen biết thì đi cửa thứ hai, chỉ có con cháu trong dòng họ mới có thể đi cánh cửa cuối cùng, cũng là cánh cửa lớn nhất.

Có thể mở cánh cửa lớn nhất như vậy ngoài quý tử nhà Tạ gia thì còn ai khác.

Tạ Cảnh Thần khi xuống xe, cũng bỏ đi về lơ đãng, cười cũng ít đi, cả người đều toát ra vẻ gì đó căng thẳng.

Hắn liếc nhìn cũng hiểu được vấn đề, đây là do ở nước ngoài lâu năm nên không chịu được nề nếp gia giáo của Tạ gia.

Thực ra nếu không phải vì hắn thì Tạ Cảnh Thần cũng không muốn đến đây, từ khi hai người họ gặp mặt, đối phương liền đối với hắn như cặp bào thai sinh đôi dính liền, chỉ vì tình huống không cho phép, cậu hận không thể dính chặt lấy hắn không rời.

Đoạn đường không xa, chỉ một lúc đã tới.

Vừa vào nhà đã thấy Tạ Cảnh Nhiên ngồi trên ghế sa lông, hắn lập tức đi tới cùng đối phương bắt chuyện.

Ánh mắt Tạ Cảnh Thần lộ vẻ nghi hoặc, hắn lập tức giải thích: “Nói trước với anh cậu một tiếng, dù sao tôi cũng không chắc chuyện này sẽ đi đến đâu...”

Cậu lập tức á khẩu, cùng Tạ Cảnh Nhiên nhìn nhau, ánh mắt không hẹn mà gặp cùng giao một điểm: “Quan hệ giữa hai người rất tốt?”

“Bình thường.” Hắn dừng lại: “Thỉnh thoảng có trợ giúp lẫn nhau.”

Tạ Cảnh Nhiên đứng dậy bắt tay hắn, hàn huyên vài câu rồi đi thẳng vào vấn đề: “Cha tôi đang ở trên lầu, biết anh muốn gặp đều bảo những người khác tạm lánh đi rồi.”

Hắn không ngờ lại được gặp mặt trong hoàn cảnh như thế, xét theo tình cảnh của hắn thì việc phải cúi đầu là điều hiển nhiên, giờ được đối xử như thế này...đúng là “Thụ sung nhược kinh.”

Tạ Cảnh Thần nhìn bọn họ nắm lấy tay nhau, ánh mắt trở nên u tối: “Tiểu Kỳ...”

Hắn quay đầu lại nhìn thấy Tạ Cảnh Thần thể hiện nét buồn thảm trên mặt, môi cũng trắng bệch ra: “Không thấy khỏe sao, Có muốn tìm thấy thuốc không?”

Đối phương lắc đầu, gắng gượng nụ cười: “Anh vẫn nên là đi nhanh lên, cha em không thích chờ đợi.”

Hắn sờ trán Tạ Cảnh Thần, nhiệt độ bình thường, cẩn thận đánh giá đối phương: “Vậy tôi đi trước.”

“Ừ, Tạ Cảnh Thần đáp một tiếng, vẫn giữ vẻ ngoan ngoãn như mọi ngày.

Hôm nay trong nhà không có người hầu, Kỷ Uyên vừa lên lầu, dưới nhà chỉ có hai an hem nhà Tạ gia.

Tạ Cảnh Nhiên ngồi ở ghế sa lông lật báo ngày hôm nay, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn cậu em, chỉ thấy nó đang dõ lên hương cầu thang. Tạ Cảnh Nhiên nhíu lông mày: “Anh thấy với tình trạng hiện tại cậu nên đồng ý trị liệu đi, uống thuốc rồi chứ?”

Tạ Cảnh Thần lúc này mới chậm rãi quay đầu, bây giờ mới phát hiện sự tồn tại của Tạ Cảnh Nhiên, động tác có chút cứng nhắc: “Tôi rất khỏe.”

Rõ ràng là không ra gì, nhưng Tạ Cảnh Nhiên sợ kích động em trai, rốt cuộc không thể nói ra suy nghĩ trong đầu: “Có thể đúng, nhưng lỡ như đây là thời kỳ ủ bệnh, trong khoảng thời gian này tốt nhất là nên điều trị tâm lý đi.”

“Không cần gì hết, chỉ cần có Tiểu Kỳ là đủ.” Tạ Cảnh Thần ngồi xuống sofa, duỗi thẳng tay chân, cảm giác bất thường kia bị đè nén phần nào: “...Em về nước không phải vì chuyện này sao.”

Tuy tận mắt thấy hai người họ cùng bước vào, nhưng anh vẫn thấy khó tin, nhìn đi nhìn lại vẫn thấy Kỷ Uyên rõ ràng là trai thẳng: “Hắn chấp nhận cậu? Trong khoảng thời gian ngắn như vậy.”

Tạ Cảnh Thần lúc này khẽ cười, đôi môi cong lên, trong tươi tỉnh hẳn: “Đúng thế, anh ấy luôn như vậy...Dễ mềm lòng..không hay từ chối ai.”

“Cậu nên cầu xin ông già mình đừng nói câu tàn nhẫn nào làm người ta chạy mất dép.”

Nghe vậy, Tạ Cảnh Thần lập tức đứng phắt dậy, nét mặt u tối, không nói lời thứ hai lập tức đi lên lầu thì bị Tạ Cảnh Nhiên ngăn lại.

“Chỉ đùa tí thôi, cậu đừng coi là thật!” Tạ Cảnh Nhiên không nghĩ chỉ vài câu bông đùa liên quan đến Kỷ Uyên mà cậu em trai đều cho là thật, đúng là hoàn toàn mất hết lý trí: “...Ông già biết tình trạng của cậu,

biết cậu yêu Kỷ Uyên, bản thân ông cũng có cảm tình với hấn. Vì cậu cũng nhượng bộ không ít, bây giờ cậu chạy lên khác gì thêm dầu vào lửa.”

Tạ Cảnh Thần cam chịu ngồi xuống, nhưng nét mặt vẫn u ám: “Tôi sợ Kỷ Uyên sẽ....trước đây chúng tôi có cãi nhau, tuy rằng không phải chuyện to tát gì, sau đó cũng đã làm hòa, nhưng đôi lúc tôi sợ không làm chủ được cảm xúc của mình....”

“Tôi nghĩ mấy năm qua tôi đã học được cách kiềm chế chính mình, nhưng thời điểm gặp anh ấy mọi thứ đều vô dụng...Hơn nữa anh ấy không yêu tôi, chỉ là gặp gỡ đúng lúc...” Tạ Cảnh Thần hít một hơi, ép bản thân phải bình tĩnh lại. Hấn trừng mắt, như nghĩ đến chuyện gì đó thật hưng phấn, sau đó nở nụ cười hiền hòa: “Nếu Kỷ Trầm không tồn tại thì tốt rồi.”

Thời điểm Kỷ Uyên đẩy lên lầu đã nhìn thấy Tạ Chân Giang tưới hoa ở tầng hai.

Ông ấy tuổi đã năm mươi, gương mặt quá thước, trẻ hơn so với tuổi thật, nhìn thấy hấn liền buông bình tưới, lấy khăn lau tay: “Tiểu Uyên đến rồi sao.”

Hấn ở trong lòng cân nhắc xưng hô, cuối cùng cất tiếng gọi: “Tạ thúc đã lâu rồi không gặp.”

Hồi bé đã vài lần cùng mẹ vào nhà Tạ gia, chủ yếu là gặp Tạ phu nhân, tình cờ thấy Tạ lão gia sẽ kêu thúc thúc.

Tạ Chân Giang vung tay lên, không hề ngần ngại cười nói: “Sao lại xưng hô xa cách như thế, phải gọi cha mới đúng.”

Hấn giật mình, ngoài khiếp sợ còn nảy sinh thứ cảm giác không diễn tả thành lời:. Cứ coi như là chuyện của hấn và Tạ Cảnh Thần truyền đến đây đi, nhưng nhìn thái độ của Tạ Chân Giang không hiểu sao lại....quá mức thân thiết.

Nếu mẹ hấn dưới tuổi vàng biết hấn vì thất thế mà phải dựa vào đàn ông, e là sẽ uất ức đến bật nắp quan tài chui ra mất.

Suy nghĩ một hồi, hấn cũng không sao hiểu nổi tình thế trước mắt, cuối cùng đành há mồm gọi một tiếng: “Cha.”

“Ngồi đi.” Tạ Chân Giang vươn tay mời, bản thân ngồi đối diện với hấn, giọng điệu vẫn rất hiền hòa: “Vì sao con lại tới đây>”

Hấn chần chờ một lúc, quan sát thái độ của đối phương, không đoán ra được là đang nghĩ gì, suy nghĩ một lúc định nói thẳng: “Hiện nay cha con bệnh nặng, gia đình rối ren, con muốn....”

Tạ Chân Giang giơ tay ngắt lời hắn: “Chuyện của bọn trẻ, cha không tiện nhúng tay vào.”

Hắn sững sờ, chợt nở nụ cười.

Không đoán nổi suy nghĩ Tạ Chân Giang, lời vừa rồi đã thể hiện rõ quan điểm lập trường – làm trưởng bối phải giữ được chừng mực, không trực tiếp ra mặt, nhưng cũng không hoàn toàn khước từ,

Nhìn trước ngó sau, quan trọng là phải giữ được thể diện, đúng là phù hợp với tính cách của Tạ Chân Giang.

“Không dám để cha phải ra tay.” Hắn không nhanh không chậm nói, nét mặt bình thản: “Chỉ là muốn người tạo điều kiện mở đường cho con.

Tạ Chân Giang ngồi thẳng người: “Vậy sao?”

“Không dám giấu cha, mấy ngày nữa con định sẽ đi thủ đô một chuyến.”

Đối phương hơi trầm ngâm, ánh mắt nhìn thẳng vào hắn: “Đừng nói với ta là cục thuế?”

Bị ánh mắt sắc nhọn đâm trúng, tim đập lồi mất một nhịp, Kỷ Uyên nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, mặt không đổi sắc.

“Vâng.” Hắn dừng một chút, tiếp tục nói: “Nếu thành công, xin nhớ ơn cha. Nếu không thành, thì kẻ khác gánh chịu.”

Vừa dứt lời, Tạ Chân Giang lớn tiếng cười, thanh âm sáng khoái, không hề che giấu: “Ha ha ha, Tiểu Uyên lớn rồi. Cứ thả lỏng đi! Cha giúp con thu xếp.”

Hắn thầm than sự hào phóng của đối phương. Việc này đặt cược rất nhiều, đánh đổi bao nhiêu cũng chỉ sợ đối phương do dự, không ngờ Tạ Chân Giang lại dễ dàng đáp ứng.... Chẳng lẽ bao nhiêu năm lăn lộn mới làm nên phong thái tự tin kia.

“Cha không hỏi chi tiết kế hoạch sao....không sợ con làm hỏng mọi chuyện.”

“Không chắc chắn làm sao dám thốt ra những lời này.”

“...”

Là sự thật, hắn tuy không dám chắc sẽ thắng, nhưng chắc chắn sẽ không để Tạ gia cũng như chính bản

thân bị truy cứu.

Kỷ Trầm gây thù chuốc oán không ít, hoàn toàn có thể bỏ đá xuống giếng, thậm chí có thể mượn đao giết người. Tội tình gì mà phải chơi lớn hủy đi cả cơ đồ, hắn chỉ cần tìm ra điểm chết trên tường thành kiên cố, một đòn thôi là tất cả sụp đổ.

“Về đi, có chuyện gì thư ký của cha sẽ liên lạc với con.”

Kỷ Uyên đứng lên chuẩn bị cáo từ, mới xoay lưng, đã nghe giọng nói Tạ Chấn Giang gọi với lại phía sau:”

“Cảnh Thần, nó....”

Hắn dừng bước, ngoảnh lại nhìn. Hắn cũng muốn xem thử thái độ của Tạ Chấn Giang với hai người bọn hắn, nếu chấp nhận còn nghe được, nếu không đồng ý....

Nhiệm vụ hàng đầu của hắn là bằng mọi giá quay lại Kỷ gia.

Tạ Chấn Giang nhìn ra ngoài cửa sổ, đối phương quay lưng làm hắn không nhìn ra nét mặt: “Nó đối với con như vậy....Cha cũng không tiện nói. Nhìn chung là các con tự biết xử lý.”

Ánh mặt trời xuyên qua lớp kính, thả rơi những vệt sáng lốm đốm. Bóng lưng người đàn ông hòa hợp với ánh sáng bên trong.

Hắn thấy hơi mắc cảm tội lỗi: “Cảm ơn cha.”

Tạ Chấn Giang nghiêng người sang, theo đó lộ ra nụ cười: “Lần này gọi cha nghe rất hay đó.”

13. Chương 13

Kỷ Uyên vừa mới xuống lầu, Tạ Cảnh Thần liền chạy với tới, ngay ở trước mặt Tạ Cảnh Nhiên ôm chặt lấy hắn.

Hắn cảm thấy không thích nghi với sự nhiệt tình này liền lùi về ra sau vài bước, dựa vào tay vịn, đồng thời nghe thấy tiếng hỏi han quan tâm của Tạ Cảnh Nhiên: “Cha tôi không làm gì....”

“Không có.” Hắn không biến sắc né tránh cánh tay của đối phương, lại thấy sự phũ phàng của mình làm đối phương buồn ra mặt, đành thở dài: ‘Cậu lo ông ấy không chấp nhận tôi sao?’

Đối phương không nói gì, chỉ chăm chú nhìn hắn, không chỉ lo lắng mà còn có thứ cảm xúc gì khác không diễn tả được thành lời.

Tạ Cảnh Nhiên giờ tờ báo che khuất mặt, tạo ra dáng vẻ như nhìn thấy thứ gì không quá đặc sắc.

Hắn lôi Tạ Cảnh Nhiên ra khỏi biệt thự, vừa đi vừa nói: “Tạ thúc đối với tôi rất tốt, còn bảo tôi kêu ông ấy là cha.”

Bỗng bên má bị đôi môi mềm chạm lên.

Con mắt Tạ Cảnh Thần sáng lấp lánh, nghiêng đầu hôn lên gò má hắn, môi không tự chủ mà cong một độ lớn.

Hắn bị đối phương chọc cười, hai người cùng lên xe: “Vui đến thế sao?”

“Vui chết đi được!” Tạ Cảnh Thần dùng môi chặn lấy môi hắn, thoát đầu còn kích động, đầu lưỡi tìm vào bên trong, cẩn thận khám phá khoang miệng, quẩn quýt mà tạo thành một nụ hôn triền miên.

Hắn mở mắt ra, nhìn thấy đối phương đang run rẩy, đầu đó từ Tạ Cảnh Thần thoang thoảng mùi thơm nhẹ nhẹ.

Không gian nhỏ hẹp bên trong như bị thiêu đốt bởi nụ hôn nồng nàn.

Tay đối phương không dừng lại trên người hắn mà bắt đầu lần mò, mò mãi cởi ra từng quần áo, xác định trần trụi va chạm càng thêm kích thích tâm trí.

Kỷ Uyên trằm mắt, đưa tay ôm lấy eo Tạ Cảnh Thần, kéo bàn tay đang tham lam dò xét của cậu ra, đồng thời dùng đầu ngón tay tìm đến điểm yếu phía sau, nhẹ nhàng ấn một cái.

Tạ Cảnh Thần bỗng rên rỉ, tựa vào vai hắn, gò má ửng hồng đến mức không bình thường.

Hắn vỗ vài cái lên lưng công, cánh tay đang ôm cậu cũng rời đi, lấy khăn giấy lau chùi, dùng giọng thương lượng với cậu: “Về nhà rồi làm. Đồng ý không?”

Tạ Cảnh Thần vẫn trong tình trạng thất thần, nghe được lời của Kỷ Uyên thì lâm vào cảnh mê muội, nhưng cũng không quên đây là Tạ gia. Uống chút nước để lấy lại bình tĩnh, cậu không dám nhìn Kỷ Uyên, trực tiếp phóng xe về nhà.

Quãng đường đi 40 phút bị Tạ Cảnh Thần ép còn 20 phút.

Nhìn hình ảnh phản chiếu của Tạ Cảnh Thần qua gương chiếu hậu, chẳng hiểu vì sao hắn lại thấy nực cười.

Sau khi về đến nhà, quần áo cũng không kịp cởi, mới chỉ mở cửa ra mà đã điên cuồng hôn lấy nhau.

Hắn không hề thua kém mà đáp lại nụ hôn đối phương, trong nháy mắt chỉ còn âm thanh của môi lưỡi quần vào nhau, lực quá lớn vô tình cắt nát đầu lưỡi, mang theo mùi tanh thoang thoảng.

Quần áo Tạ Cảnh Thần bị mở ra, vạt áo hai bên mở rộng, lộ ra lồng ngực trơn bóng mà săn chắc.

Môi vừa dứt ra, hắn lập tức cắn lên yết hầu của đối phương, bàn tay cũng chuyển động, di chuyển đến đầu ngực đỏ hồng, chậm chậm xoa nắn.

Tạ Cảnh Thần khó khăn vặn vẹo cơ thể, ngửa cổ lên, ngực nhấp nhô, không ngừng thở dốc, dùng chút tỉnh táo cuối cùng cất lên tiếng: “....Đi đến ghế sa lông.”

Kỷ Uyên ôm cậu đi đến sa lông, trở về phòng lấy lọ bôi trơn, lại nhìn thấy Tạ Cảnh Thần đã cởi hết quần áo, phơi bày toàn bộ cơ thể, gương mặt vẫn ửng hồng.

Hắn khẽ cười, đoạn vươn tay kéo rèm cửa, phòng khách thoáng chốc tối sầm lại.

Tạ Cảnh Thần mông lung dõi theo hắn, trông cậu như bất cứ lúc nào cũng có thể nhào vào hắn.

Hắn ngồi xuống bên cạnh Tạ Cảnh Thần, một bên nghiêng mặt tiếp đón nụ hôn, một bên bắt đầu mở rộng nơi ấy của cậu.

Nơi ấy của cậu chặt vô cùng, cùng lắm chỉ có thể chứa được ba ngón tay, thêm ngón thứ tư thì Tạ Cảnh Thần lập tức bật ra tiếng thở dốc: “Tiều Kỳ, Tiểu Kỳ...tiến vào đi....”

“...Em muốn anh.”

Thanh âm cậu nghe nức nở, nhưng vẫn trầm thấp êm tai, tạo cảm giác có thể đầu độc chết người.

Hắn đã cương cứng từ lâu, cậu chỉ có thể vươn tay ra an ủi lấy thứ đàn ông ấy, đồng thời tách hai chân ra mời gọi, ánh mắt lộ vẻ mặt cầu xin: “Tiểu Kỳ...”

Kỷ Uyên hôn Tạ Cảnh Thần, đỡ lấy eo cậu, sau đó lập tức tiến vào.

“A——” Không biết là đau đớn hay hạnh phúc. Tạ Cảnh Thần kêu lên thành tiếng, thân thể nghiêng ra sau, miệng không ngừng phát ra những tiếng run rẩy: “Tiểu Kỳ...”

Hắn hôn cổ cậu, để lại những dấu vết đứt quãng. Động tác liên tục, không ngừng trườn sát có thể cậu, một một lần ra vào lại mang theo cảm giác ướt ướt, dính dính.

Tạ Cảnh Thần nằm ngửa trên sofa, chân ôm lấy eo hắn, hoàn toàn bị chi phối bởi mỗi động tác lay động.. Ánh mắt cậu lưu luyến ở trên người hắn, với mỗi cử động tàn nhẫn không khoan nhượng của hắn mà nước mắt ứa ra, nhưng vẫn liềm linh bầu chặt lấy hắn quyết không buông.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn ánh mắt Tạ Cảnh Thần.

Thời gian trong nháy mắt như bị đông cứng lại.

Trong đôi mắt đối phương là si mê, còn có điên cuồng mà cố chấp.

Ánh mắt ấy....giống Kỳ Trầm như đúc.

Ba tháng này, cô số đêm đều nằm mơ, là ánh mắt điên cuồng của Kỳ Trầm, giống như nỗi ám ảnh mãi không tiêu tan, giống như muốn lột trần hắn.

Nỗi sợ hãi thấu xương tủy ấy, giờ lại một lần nữa nổi lên.

Khoảnh khắc sững sờ đó, hắn không kiềm chế được mà xuất ra.

“A!” Tạ Cảnh Thần hét lên kinh hãi, cứng đờ toàn thân, tinh dịch của hắn cứ thế chảy ra khỏi hậu huyệt.

Bị chấn động vì cảm giác sợ hãi, Kỷ Uyên lập tức tránh xa đối phương, không nói lời nào liền vào thẳng phòng tắm.

Tạ Cảnh Thần sững sờ nhìn hắn bước đi, thân thể còn ám mùi tinh dịch thoáng chốc bị ngập trong mộng lung, mệt mỏi.

Chống người ngồi dậy, hậu huyệt còn chưa khép kín, mỗi động tác đều khiến tinh dịch cùng tơ máu cứ thế chạy ra. Tạ Cảnh Thần không nghĩ ngợi được nhiều, đầu óc trống rỗng, chỉ còn lại hình ảnh Kỷ Uyên bỏ đi. Ngực như bị tảng đá chặn lên, sâu thẳm đến mức thở cũng không thở nổi. Tạ Cảnh Thần đứng dậy muốn tìm đối phương, nhưng hai chân nhũn ra không đứng vững mà ngã xuống, cánh tay bị đập lên bàn mà đau đớn khôn tả.

Nhưng cậu mặc kệ, lần thứ hai đứng lên, dựa vào vách tường mà tìm đến phòng của Kỷ Uyên.

Đến phòng tắm, qua lớp kính mờ nhìn thấy bóng dáng Kỷ Uyên.

Mỗi bước đi đều đau đớn như muốn xé đôi cả người, nhưng Tạ Cảnh Thần làm ngơ, chỉ lết tới tấm kính, quỳ gối xuống.

“Tiều Kỳ, anh đừng như vậy...” Tạ Cảnh Thần mở miệng, hô hấp đứt quãng, âm thanh như muốn vỡ ra từng mảnh.

Tí tách, tí tách, tiếng nước che đậy tiếng nói của hắn.

Ngón tay của hắn đặt lên tấm kính, muốn xóa đi hơi nước đang làm mờ tất cả, khao khát được nhìn thấy Kỳ Uyên một chút, nhưng cánh cửa này biến mọi ước mong trở thành xa vời.

Tạ Cảnh Thần thấp đầu, cay xè khóe mắt, nước mắt không kìm hãm nổi mà tuôn rơi, rơi lên tấm thảm đỏ, để lại một dấu ấn thật đau buồn.

“Anh đừng giận...Đừng bỏ mặc em...” Cậu nghẹn ngào, môi cắn ra máu, chảy xuống những dấu hôn khi vừa nãy còn đang yêu nhau. Tạ Cảnh Thần không hiểu nguyên nhân vì đâu, chỉ theo bản năng mà xin lỗi: “Em sai rồi...Tiều Kỳ, em không thể không có anh...”

Tiếng nước chảy vẫn che đi hết thảy.

Ở bên trong ấy Kỳ Uyên hoàn toàn không phản ứng gì.

Chỉ biết là hồi ức liên tục hiện về, thân thể bị bạo hành, tinh thần bị hành hạ khiến người ta ngập tràn uất ức.

Thời gian ấy, Kỳ Trầm ở trước mặt hắn, nghiền nát tự tôn của hắn.

Không cách nào phản kháng, không cách nào thoát đi, thậm chí ngay cả quyền kêu gào cũng bị tước bỏ.

Có lúc, hắn nghĩ mình sắp phát điên rồi. Giống như các bệnh nhân tâm thần khác, tinh thần tổn hại, thần trí hoảng hốt, để bản thân đắm chìm vào thế giới ảo tưởng mong được giải thoát.

Chiếm hữu là một thứ dục vọng ích kỷ, hủy hoại ý chí của người khác, mang đến tổn thương cho người mình muốn giữ lấy.

Hắn sẽ không để chuyện nhục cười như thế lần thứ hai xảy đến với mình.

Cho đến khi hắn mở phòng tắm, nhìn thấy Tạ Cảnh Thần không mảnh vải che thân quỳ xuống. Dùng sự dịu dàng như bước lùi, hắn đỡ cậu lên về gian phòng, bình tĩnh nói: “Tạm thời đừng tới tìm tôi.”

Cậu nắm chặt lấy tay áo hắn chỗ măng sét như là nắm lấy hy vọng sống, lồng ngực nhấp nhô, thấp giọng cầu xin: “Tiêu Kỳ, xin anh đừng.”

Nhìn thấy dáng vẻ này của Tạ Cảnh Thần, hắn chợt mềm lòng, phần lạnh lẽo trong người cũng vơi bớt.

Nhưng một giây sau, lại khôi phục vẻ xa cách, kéo tay đối phương, đi thẳng ra đến cửa: “...Tôi hiện tại không muốn thấy cậu.”

Trước khi bước đi hắn không nói: “Nghỉ ngơi cẩn thận.”

Hắn đưa lưng về phía Tạ Cảnh Thần, hoàn toàn không để ý ánh mắt đáng sợ của đối phương.

14. Chương 14

Kỷ Uyên không sao lý giải nổi sự cố chấp của Kỷ Trầm với mình, cũng như Tạ Cảnh Thần không hiểu nổi mình và Kỷ Uyên rõ ràng với mối cùng nhau thân mật, vì cố gì bây giờ lại ngày một cách xa.

Ban đêm Kỷ Uyên mơ thấy một giấc mơ.

Trong mơ là một gian phòng màu trắng, không có cửa, chỉ có bốn vách tường cùng bóng đèn đang treo trên cao, bản thân hắn đang nằm trên chiếc giường trắng, trên đầu giường là một bình hoa thủy tinh có cắm bông hồng trắng.

Cầm bị nâng lên, đầu bị ép phải ngẩng lên, đối mặt với Kỷ Trầm,. Y nhìn hắn mỉm cười, nổi bật lên khoe môi rực rỡ, anh tuấn mà đầy phong độ.

Sau đó hắn bị ép phải tiến vào bên trong thân thể y, Kỷ Trầm dùng thân xác mình để chứa đựng thứ đàn ông của hắn, căng mịn mà trơn trượt, mỗi động tác đều nhấp nhô nhịp nhàng.

Hắn tròn mắt nhìn chằm chằm vào y, phát hiện sự thâm biếm trong sâu thẳm ánh nhìn.

Rõ ràng là thứ đàn ông của mình cắm bên trong y, rành là mình nằm trên y, y ở dưới thân hắn nhưng không hề tỏ ra yếu thế, làm đủ tư thế hành hạ và hắn nhìn thẳng y. Chỉ thấy đối phương khép mở môi, không nói lên lời cảm giác ngọt ngào như sợi dây thừng quấn quanh cổ, chặn lấy họng hắn: *Anh không chạy thoát được đâu.*

Trong luồng ánh sáng, khuôn mặt Kỷ Trầm bỗng trở nên mơ hồ, bình tĩnh nhìn lại, đã biến thành Tạ Cảnh Thần. Đối phương đè lên hôn hắn, một nụ hôn là một lần gọi tên hắn, trong mắt không chỉ là tình yêu say đắm cuồng nhiệt mà còn là chấp nhất.

Bỗng nhiên, dung dịch màu đỏ rơi lên mặt mang theo ẩm áp. Hấn ngẩng đầu, là Kỷ Trầm khi còn bé thơ, máu me khắp người, nằm trên người hấn suy yếu mở miệng: “Anh ơi....”

Hấn giật mình, ngồi bật dậy, lập tức mở đèn ngủ đầu giường.

Ánh đèn rọi sáng, làm tan biến bóng đêm.

Hấn ôm ngực, cố gắng để lấy lại bình tĩnh, phát hiện cơ thể ướt đẫm mồ hôi. Đầu lại đau đớn, vang lên những tiếng ong ong, mỗi lần ác mộng đều choàng tỉnh dậy....và sẽ như thế này.

Kỷ Uyên ngồi một lúc, huyết thái dương đột nhiên giật giật, vẫn không sao ngủ lại được, đành phải ngồi dậy lên phòng khách uống cốc nước.

Mới đi đến cửa, không ngờ đã thấy ngay một dáng người ngồi trong bóng tối. Nhìn thấy đôi mắt u ám của đối phương, hấn còn tưởng mình chưa thoát ra khỏi cơn ác mộng, liền mở miệng để xác minh: “Tạ Cảnh Thần?”

Cậu nhìn hấn cười, gương mặt hoàn toàn trắng bệch, môi cũng mất đi sắc hồng, tất cả tạo ra nụ cười thật thảm hại: “Tiểu Kỳ.”

Xem ra tinh thần Tạ Cảnh Thần rất nguy cấp, không biết đã đứng đây từ khi nào, còn nhớ lúc đuổi Tạ Cảnh Thần đi, trông bước đi của cậu thật khó khăn. Vết thương phía sau không dễ dàng lành nhanh như vậy, bây giờ cơ thể của đối phương nhất định không thấy ổn.

Hơn nữa cũng là do tinh thần hấn bất ổn, không chắc ánh mắt kia có phải ảo giác không, hay là do hấn tưởng tượng giả thần giả quỷ. Còn nữa cho đến bây giờ, Tạ Cảnh Thần chưa từng làm gì cưỡng ép hấn, luôn là hấn đòi hỏi từ đối phương.

Kỷ Uyên nghĩ thế, cùng với việc cơ thể đối phương ra nông nổi này là do mình, liền không khỏi cảm thấy hổ thẹn.

Hấn cầm tay đối phương, kéo vào gian phòng trong:: “Không phải nói cậu nghỉ ngơi à....Sao lại ngốc nghếch thế này?”

Tạ Cảnh Thần mở mắt nhìn theo hấn, muốn rút tay về, những giây dựa không thành đành để mặc hấn lôi đi: “Tiểu Kỳ, em....”

Hấn ngắt lời cậu: “Đã muộn rồi, trước tiên ngủ đi, có gì ngày mai nói tiếp.”

Tạ Cảnh Thần chân chừ không biết làm sao cho phải, ánh mắt lững lơ vô định, nhưng không hề vô nghĩa.

Hắn xoa đầu đối phương, Tạ Cảnh Thần không thể chê điểm nào, vấn đề là ở hắn....Kỷ Uyên thở dài: “Ngủ ở phòng tôi đi, giường còn rộng mà.”

Vô tình đụng vào Tạ Cảnh Thần, cảm giác nóng bừng làm hắn giật mình.

“Cậu nóng quá?! Để tôi đi tìm bác sĩ.” Nói qua loa rồi định bụng ra ngoài, lại bị Tạ Cảnh Thần kéo lại, tiếng cậu nghe khó khăn: “Muộn rồi, hơn nữa phòng khách còn có thuốc..”

“Được, cậu chờ tôi một lúc.”

Nhìn Kỷ Uyên rời khỏi phòng ngủ, Tạ Cảnh Thần triệt để rũ bỏ vẻ thảm thương, lấy ra những thứ này giờ vẫn đang giấu sau lưng.

Lưỡi dao sắc mỏng lóe sáng trong đêm, cùng với ống kim tiêm bé nhỏ bên trong bơm đầy dung dịch.

“...Xem ra không cần.” Cậu nhìn về phía cửa phòng, theo hướng Kỷ Uyên vừa rời đi, nhẹ nhàng nói với chính mình.

Tạ Cảnh Thần cúi đầu, lưỡi dap bạch lập lách theo mỗi cái xoay tay của cậu, sau đó cùng với ống tiêm bị cắt vào ngăn kéo thấp nhất chỗ đầu giường.

Mặt khác, Kỷ Uyên mở đèn phòng khách, từ ngăn kéo dưới bàn trà tìm được hộp thuốc.

Sau khi tìm được thuốc hạ sốt, thời điểm cất tủ có một hộp gỗ thu hút sự chú của hắn. Hắn để hộp thuốc sang một bên, mở cái hộp gỗ ra, bên trong là hai lọ thuốc không dán nhãn, đã thế không hề có chữ viết hướng dẫn sử dụng gì trên đó, chỉ có cách phân biệt thuốc giữa trên màu sắc.

Kỷ Uyên hiếu kỳ, lấy ra mấy viên thuốc rồi dùng giấy gói lại cẩn thận.

Để hộp gỗ về nguyên hiện trạng, hắn rót một cốc nước, rồi mới trở về phòng.

Tạ Cảnh Thần vẫn giữ nguyên tư thế trước khi hắn rời đi, ngay có vị trí cũng không di chuyển, như bị ai lấy mất hồn, cả người cứ cứng đờ ra.

Hắn vỗ lưng đối phương, Tạ Cảnh Thần mới bừng tỉnh khỏi giấc mộng, kinh ngạc nhìn hắn.

Hắn lấy nước đưa cho đối phương, rồi đọc hướng dẫn sử dụng thuốc, lấy ra hai viên hạ sốt đặt lên lòng bàn tay cậu: “Một ngày ba lần, nhớ đừng quên.”

Tạ Cảnh Thần gật đầu, uống thuốc, sau đó vẫn cứ đau đầu nhìn theo hấn

Buổi tối cứ như thế dần vật lộn nhau, may mắn là cơn buồn ngủ đã trở lại. Kỷ Uyên ngáp dài một tiếng nằm xuống ngủ, tiện thể ôm lấy Tạ Cảnh Thần giữ trong lòng.

Ngủ lần này mang ý nghĩa là thật sự ngủ, cậu ngoan ngoãn nghe theo, nằm in trong lòng hấn không dám động đậy, nếu như không phải lồng ngực vẫn còn nhấp nhô hấn còn nghĩ rằng mình đang ôm xác chết.

Vừa tắt đèn, hấn sức nhớ ra một chuyện, vội ngồi bật dậy.

“Cởi quần ra.”

Tạ Cảnh Thần sững sờ, chậm rãi ngồi dậy, gương mặt trắng bệch lại một lần nữa ửng hồng.

Nhìn dáng vẻ chần chừ của đối phương, hấn thở dài, đi tới phòng tắm, xả đầy nước ấm đầy bồn tắm.

Bế cậu vào phòng tắm, lẳng lặng cởi quần áo cậu, nhìn thấy phần dưới cơ thể cậu thê thảm ra sau, hấn chỉ cảm thấy đầu càng đau: “Cậu không biết là làm xong phải rửa sạch sao?”

Tạ Cảnh Thần nhìn vẻ mặt hấn, giờ này dù đang lỏa thể nhưng đã không còn vắn vẹo như trước, chỉ ngẩng đầu lên nhìn hấn mỉm cười: “Em không sao.”

“Bị sưng như vậy còn nói không có chuyện?” Kỷ Uyên nhú mày.

“Thật sự không có chuyện gì....Nếu chỉ vì thế mà Kỷ Uyên để ý đến em thì cũng đáng.”

Kỷ Uyên không còn lời nào để nói, chuyển chế độ vòi xả thành vòi hoa sen, hướng đến hậu huyệt cậu mà rửa. Dòng nước tác động làm cậu co rúm lại, nhưng bị hấn chặn xuống, ngón tay cho sâu vào trong, lấy ra toàn bộ tinh dịch còn sót lại.

Nơi đây của Tạ Cảnh Thần thích sự sung, đã thể dung dịch trắng hồng kia không ngừng chảy ra khỏi khe hở.

Cảm thấy đã lấy đủ những thứ bên trong ra, hấn lại lấy sữa tắm xoa thành bọt, đưa về phía sau của cậu mà không ngừng trườ sấp, sau khi đã ổn thỏa thì lấy nước ấm rửa đi, coi như tạm coi đã xong công việc tẩy rửa.

Ngón tay rút ra, đối phương chột rên nhẹ một tiếng.

Tạ Cảnh Thần này giờ vẫn lặng thinh, ngoại trừ mấy câu rên rỉ ngắt quãng, đột nhiên rướn người về phía Kỷ Uyên

Nhìn hắn bằng đôi mắt phủ mờ sương

Tạ Cảnh Thần nói; “Tiểu Kỳ, chúng ta làm đi.”

15. Chương 15

Kỷ Uyên nhú hàng mi: “Cậu đùa tôi đúng không?”

Lẽ ra Tạ Cảnh Thần phải hiểu rõ tình trạng cơ thể của mình hơn so với chính hắn.

“Không có.” Tạ Cảnh Thần cứu đầu hôn hắn, thân nhiệt rõ ràng rất cao, nhưng đôi môi lạnh lẽo: “Em chỉ muốn cùng anh.”

Hắn muốn khước từ, lại nhận ra đối phương đang hôn lấy hắn trong tình trạng khổ sở thể nào, lưỡi cạy hàm răng, tiến vào khoang miệng, quần quýt không ngừng đến mức không kịp nuốt lấy nước bọt đang chảy xuống khóe miệng.

Dương vật cách quần đang bị đối phương xoa nắn kích thích, hắn sắp không kiềm chế nổi dục vọng muốn áp đảo cậu trên mặt đất. Bàn tay đối phương cũng bắt đầu tìm đến những nơi mẫn cảm của hắn.

Tạ Cảnh Thần thở hổn hển, tám lưng dựa vào bức tường lạnh lẽo, nhưng ánh mắt tràn ngập lửa tình: “...Tiểu Kỳ, tiến vào đi....tàn phá cơ thể em đi.”

Tia lý trí cuối cùng của hắn bị phá hủy, không hề do dự, hắn đem thứ đàn ông đã cương cứng của mình tiến vào cơ thể cậu.

Thân thể đã trải qua việc tẩy rửa bằng sữa tắm, lần xâm nhập này dễ dàng hơn so với lần trước, nhưng cũng đủ để Tạ Cảnh Thần trắng bệch lại, đau đớn như bị xé làm đôi.

Nhiệt độ bên trong cơ thể cậu nóng đến kinh người, với mỗi lần trườn sát của hắn thì cậu lại run lên bần bật. Đến khi cả hai lên đỉnh thì toàn thân cậu đã ướt mát mồ hôi, hồn như sắp lìa khỏi xác.

Lần xâm nhập thứ hai làm cơ thể cậu tổn hại nghiêm trọng, Kỷ Uyên cũng dịu dàng hơn hắn, ở thời khắc cuối cùng, hắn đã không bắn vào bên trong cậu.

Tình hình Tạ Cảnh Thần lúc này quả thật thê thảm.

Nước trong bồn tắm đã đầy, hắn ôm cậu đều bồn nước ấm. Nhìn thấy thân thể Tạ Cảnh Thần phơi bày trước mắt, hắn không khỏi hiếu kỳ hỏi: “Tại sao là muốn tôi nằm trên cậu.”

Tạ Cảnh Thần không nghĩ là hắn sẽ hỏi câu như thế, ngần ngại vài giây mới đáp: “....Em không biết làm sao mới giữ được anh, nên chỉ có thể làm tình với anh để tìm cảm giác yên tâm.”

Hắn nhú hàng mi.

“Làm thế nào cũng không giữ được lòng anh, nhưng ít ra có thể dùng thân thể giữ lấy anh...” Tạ Cảnh Thần những muốn cười, nhưng không che giấu nổi đắng cay: “Tiều Kỳ, em không biết phải làm sao với anh mới phải.”

Kỷ Uyên không biết nên trả lời ra sau, đành đổi đề tài: “Ngày kia tôi muốn đến thủ đô.”

“..Anh đi đi.”

Nhìn vẻ mặt không đổi của đối phương, hắn không khỏi kinh ngạc: “Cậu không đi cùng.”

“Đi theo sự chọc giận anh.” Tạ Cảnh Thần nói: “Đương nhiên, nếu như anh muốn em đi cùng...”

“Không sao đâu, tôi đi ba ngày sau đó sẽ trở về.”

Bị cự tuyệt trong bóng tối, Tạ Cảnh Thần chỉ biết cười khổ, ngón tay di chuyển lên môi hắn: “Anh giữ gìn cẩn thận.”

Ngày Kỷ Uyên lên phi cơ rồi đi cũng đúng vào lúc Tạ Cảnh Thần có việc đột xuất tới công ty, cũng không tới tiễn hắn, người giúp hắn làm thủ tục là thư ký lâu năm của Tạ Chấn Giang.

Trước khi đăng ký, hắn suy đi tính lại, cuối cùng vẫn gọi cho Tạ Cảnh Thần.

Một hồi lâu mới có tín hiệu.

“Tiều Kỳ...”

Kỷ Uyên liếc nhìn bằng điện tử, thời gian đăng ký còn ba phút nữa, cửa soát vé đã có người rục rịch xếp hàng làm thủ tục: “Cậu bận lắm sao?”

“Có một chút.”

“Tiểu Tạ...” Hấn mở lời, bỗng trầm mặc vài giây, không biết nên nói gì. Tính ra thời gian hấn và Tạ Cảnh Thần bên nhau không quá lâu, dần dần cũng phát sinh ra thứ tình cảm gần giống với vợ chồng, không rõ là từ lúc nào. Kỷ Uyên suy nghĩ một lúc rồi nói: “Tôi sẽ nhớ cậu”

“Em rất muốn thấy anh.” Bên kia giọng nói nghe cao hơn, từ đầu bên kia điện thoại hấn cũng có thể cảm nhận được Tạ Cảnh Thần đang rất vui vẻ: “Tiểu Kỷ, rất nhanh...”

“”Rất nhanh?” Hấn lặp lại.

“Rất nhanh chúng mình có thể ở bên nhau, không gì có thể ngăn cách chúng mình.”

“Nghĩ đến lộ trình ba ngày của mình, sau ba ngày sẽ trở về, chỉ cảm thấy Tá Cảnh Thần càng ngày càng giống đứa nhỏ: “Đừng nói tào lao.”

Nương theo tiếng tín hiệu điện thoại, Tạ Thần không định ngắt kết nối mà hôn lên màn hình, mắt nhắm lại, phô bày ra một dáng người tiêu tụy, mệt mỏi.

Ba ngày trôi qua, Kỷ Uyên gặp gỡ nhiều người, tiệc tùng triền miên, cười đến mức sắp sái cả quai hàm.

Theo như Tạ Chấn Giang nói, đây lại bước đi cần thiết không cần biết phải mất bao nhiêu sức lực. Đi chuyển này cũng là để xác định đường lối cụ thể, chắc chắn không có cơ sở nào.

Xuất phát từ mục đích mơ hồ nào đó, hấn sai người đi kiểm tra trước lấy ra từ nhà Tạ Cảnh Thần.

Kết quả xét nghiệm sẽ có sau một ngày.

Hôm nay hấn hẹn luật sư tư vấn thuế về vấn đề truy thu thuế, giả mạo sổ sách cùng với các khung hình phạt, để từ đây làm căn cứ leo lái kế hoạch.

Nhưng việc cần làm ở thủ đô về cơ bản có thể coi như xong.

Trong thời gian ngắn mà hấn có thể giải quyết từng ấy chuyện thật sự là quá sức, cơ bản là Tạ Chấn Giang và một người đàn ông bốn mươi tuổi làm thay hấn.

Nói về việc giả mạo sổ sách thì mấy năm trước hấn cũng từng tham gia qua, nhưng nói gì thì cũng là tay mơ không dám qua mặt Tạ Chấn Giang và vị trung niên ấy, bao nhiêu năm lăn lộn chắc chắn sẽ không để mọi chuyện đổ bể.

Vừa xuống phi cơ, Kỷ Uyên chưa kịp nghỉ ngơi đã nghe thấy hai chuyện lớn. Rạng sáng ngày hôm qua, cha hắn đã trút hơi thở cuối cùng trên bàn mổ, chiều cùng ngày Kỷ Trầm bị tai nạn giao thông, bây giờ vẫn còn hôn mê.

Tin tức này là Tạ Chấn Giang nói cho hắn biết

Nghe được tin đầu, hắn sững sờ tại chỗ, không sao bước đi được. Ngược như bị khoét đi một lỗ, đau đớn không nhận thức được xung quanh, chỉ nghe thấy tiếng ù ù như gió thoảng bên tai.

Cả người lạnh toát.

Đầu vang tiếng on gong, mọi thứ trước mắt trở nên nhạt nhòa, bước đi một bước liền loạng choạng như sắp gục ngã.

Sắp ngã xuống thì bị một cái ôm giữ lấy, hắn nhắm mắt, mất đi toàn bộ sức lực. Đầu mũi ngửi thấy mùi thơm quen thuộc, giọng nói người ấy vẫn cứ mãi ôn hòa dễ nghe, cộng thêm một chút sợ hãi: “....Tiểu Kỳ, anh có ổn không?”

Tạ Cảnh Thần nhìn thấy bảo vệ đang đứng một bên, nổi giận nói: “Ông chăm sóc anh ấy kiểu gì thế?! Bất cẩn như vậy...”

“Cha tôi ở đâu?” Kỷ Uyên ghen ngào “Đưa tôi đi gặp ông ấy.”

“Được.” Cậu vỗ lưng anh, tay đan tay siết chặt lấy nhau, mang theo ánh nhìn ấm áp.

Kỷ Uyên không nghĩ tới ngày này lại đến nhanh đến thế.

Thời gian thật sự tàn nhẫn, mọi thứ trôi qua như một cái chớp mắt, nằm ở trước mặt mình, chính là người đàn ông tràn đầy nhiệt huyết, chỉ dạy hắn mọi thứ công việc.

Cha phản bội mẹ là ám ảnh hắn mãi mãi không quên, những ngày tháng cha ân cần dẫn dắt, chỉ bảo hắn mãi mãi không bao giờ có lại được nữa.

“Xin hỏi anh là người thân của ông Kỷ Trịnh Sinh?”

Hắn gật đầu, bên cạnh là Tạ Cảnh Thần vẫn không khỏi lo cho hắn.

Nhân viên y tế lấy ra một phong thư giao cho hắn, màu trắng trang nghiêm còn chưa được mở ra: “Là ông ấy nhờ tôi chuyển cho anh.”

“Thi thể bao giờ hỏa táng?” Hấn hỏi

“Thủ tục đã hoàn thành, dự định là buổi sáng ngày mai.”

“Ngày mai, anh....” Tạ Cảnh Thần mở miệng.

“Đi về trước đi.”

Xế chiều hôm đó, luật sư của Kỷ Trinh Sinh để gặp hấn, nói về nội dung quyền thừa kế trong di chúc.

Kỷ Uyên yên lặng, từ đầu đến cuối đến không tỏ thái độ

Lòng hấn đã rõ, cha sẽ đem phần lớn tài sản đứng tên Kỳ Trầm, còn những thứ dư thừa còn lại đều không quan trọng.

Cha là như thế, giữa hai người bọn hấn thì sẽ luôn yêu thương Kỷ Trầm hơn.

16. Chương 16

Hấn không cần mở lá thư ra cũng đoán được nội dung bên trong là gì.

....Tất cả đều là mấy lời tình cảm anh em vô nghĩa.

Lòng muốn hét lên, như có một luồng điện chạy qua các dây thần kinh khiến người ta điên loạn, có quá nhiều chuyện làm người ta không muốn nghĩ nữa

Hấn tựa đầu vào đầu giường hút thuốc, Tạ Cảnh Thần từ buồng tắm đi ra, sấy tóc rồi ngồi xuống bên cạnh, nắm chặt lấy tay hấn: “Tiểu Kỷ, khi chuyện này kết thúc, chúng ta xuất ngoại được không?”

Chợt nhớ tới lần đầu tiên khi gặp Tạ Cảnh Thần, đối phương nói về điều kiện trao đổi – sau khi chuyện thành công phải theo cậu đi Anh Quốc một năm. Lúc đó hấn còn do dự, thời gian quá lâu, sẽ bỏ lỡ mất nhiều chuyện.

Một tháng ngắn ngủi trôi qua, suy nghĩ này cũng đã thay đổi nhiều.

Nhớ lại những ngày tháng tăm tối bị giam cầm, bị dày vò, bị đầu vào cảnh không thể siêu thoát. Nay hoàn cảnh thay đổi, sống với một người khác, làm cô số chuyện khác, cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

“Được.” Lời vừa nói ra khỏi miệng, hắn lập tức bổ sung: “Nhưng tôi không chắc chắn mình sẽ như thế bao lâu.”

Tạ Cảnh Thần mỉm cười, lộ ra cái răng nhanh, rướn người hôn nhẹ lên má hắn: “Ồ đó rất tốt, sẽ giúp tâm trạng anh tốt hơn. Hơn nữa, thể lực của em ở đây rất lớn, anh không cần lo cha em nổi giận.”

Buổi tối, Tạ Cảnh Thần ngủ cạnh hắn. Cậu co người rúc vào lồng ngực hắn, như một con mèo nhỏ, lười biếng và ngoan ngoãn.

Lúc này hắn thật sự hoảng sợ, nhớ tới lời bác sĩ ngày đó nói với hắn: hai loại thuốc này theo thứ tự là midazolam và fluoxetine, chính là thuốc ngủ và thuốc chống ức chế thần kinh. Nói như vậy, là bệnh nhân mắc cùng lúc trầm cảm và rối loạn nhân cách. Khi đó bác sĩ đưa lại đơn thuốc cho hắn, rối loạn tâm lý cùng trầm cảm kết hợp lại, bệnh nhân cần đi khám bác sĩ tâm lý

Kỷ Uyên cúi đầu, nhìn gò má Tạ Cảnh Thần, da thịt hiện ra trắng xám, nổi bật lên đôi môi đỏ tươi.

Cậu so với trước đây đã gầy đi không ít. Lúc vừa gặp vẫn còn có da có thịt không quá cơ bắp, bắp thịt, vòng eo đều mềm mại, dẻo dai. Hiện giờ chỉ còn là da bọc xương, thậm chí còn nổi xương ở tay.

Thời gian ở cùng nhau, Kỷ Uyên vừa trải vật lộn với giam cầm, đầy dọa, cảm xúc cực đoạn vẫn chưa phai nhạt. Đối với Tạ Cảnh Thần lúc xấu lúc tốt, gián tiếp làm tình trạng đối phương ngày một nguy kịch hơn.

Đối với Tạ Cảnh Thần, hắn không phải không có tình cảm, nhưng cũng không phải là không tính toán.

Nếu như không có sự xuất hiện của hắn, Tạ Cảnh Thần hẳn là sẽ thuận lợi lớn lên, sau đó cưới vợ sinh con, cũng sẽ không lâm vào cảnh hành hạ chính mình như hiện tại.

Hắn ghét việc bị quản thúc, cảm giác bị ép buộc làm hắn phát nôn. Quãng thời gian bị hành hạ bởi Kỷ Trầm sẽ mãi là bóng ma trong lòng hắn, cả đời này cũng không thể nào xóa nhòa.

Kỷ Uyên sẽ không bao giờ ở bên cạnh một bệnh nhân tâm thần, càng không chấp nhận việc lúc nào thăng điên đấy cũng sẽ bùng nổ, không cẩn thận khéo còn kéo hắn xuống mồ.

Nhưng nếu người này là Tạ Cảnh Thần, hắn nghĩ hay là thử một lần.

Tạ Cảnh Thần rất ổn.

Chỉ cần cậu có thể bình thường lại, bọn họ biết đâu có thể bên nhau đời đời kiếp kiếp.

Kỷ Uyên nhắm mắt, ôm người trong ngực, khoe môi dâng lên nụ cười nhẹ nhàng.

Một đời thật dài đằng đẳng.

Dài đến độ hần không dám nói chữ yêu ra khỏi miệng.

Lửa tình cuồng nhiệt rồi cũng sẽ bị thác lũ thời gian dập tắt, cuối cùng cũng là ngôi vỡ, tường đổ, hết thấy đều hóa tàn tro.

Cha hần Kỷ Trịnh Sinh đã từng một thời oanh liệt, bao người ngưỡng mộ, nhưng khi ông kết hết, người cùng bước vào thành đường không phải người ông yêu, ông phản bội cùng lúc hai người phụ nữ, sinh ra cả hần lẫn Kỷ Trầm.

Chọn sai một lần, vứt bỏ tình yêu của mình, không chỉ gây ra một quãng thời gian khổ đau đằng đẳng, mà còn làm tan nát của một gia đình.

Nỗ lực tạo ra vỏ bọc hạnh phúc, nhưng sớm muộn cái kim trong bọc cũng sẽ lòi ra, lộ ra những vết thương tràn trề máu tươi.

Những lời thề non hẹn biển cũng chỉ là vô nghĩa.

Kỷ Uyên từ đó mà căm ghét chuyện ái tình, cứ như cuộc sống khô khan vẫn đang diễn ra đột nhiên một lửa thối bùng lên, rồi thời gian thì ngọn lửa cũng lụi tàn, không còn chút dấu vết gì.

Tình nhân có rất nhiều nhưng tình bạn chỉ có một

Hơn nữa, một bên yêu nhiều hơn sẽ làm cán cân tình yêu không cân xứng, kết cục không có gì ngoài đòn đau thê thảm

Người yêu hần có khả năng tự vệ, cùng hần làm chuyện kinh doanh, nhưng nếu sau này tình cảm không còn sẽ để lại hậu quả không lường trước được.

Ngày hòa táng, hần và Kỷ Trầm đều không có mặt.

Kế hoạch vốn đã được an bài cẩn thận lại phát sinh rắc rối, chỉ vì xảy ra một số chuyện không lường.

Nghi ngờ có kẻ tham ô, kiểm toán cùng tổng cục thuế đến điều tra, giám đốc tài chính là kẻ bị tình nghi hàng đầu. Kỷ thị đứng trên nguy cơ vỡ nợ cao. Cùng lúc đó, phó bí thư bị nghi tham ô, nhận hối lộ, bị bắt khi đang ở chỗ nhân tình, kiểm tra kết sắt phát hiện tất cả đều là tiền mặt.

Chỉ một buổi sáng ngắn ngủi đã xảy ra bao chuyện rung chuyển đất trời.

Quan hệ phó bí thư Triệu Viêm cùng cha hắc Kỷ Trịnh Sinh luôn luôn tốt đẹp, Kỷ Uyên đã đôi lần gặp lão ta khi còn bé, lúc đó Triệu Viêm vẫn là thư ký. Những năm ấy, Kỷ thị như cá gặp nước, công lao là ở phó bí thư Triệu.

Có người đối phó với Kỷ thị có lẽ là chuyện vãn đã đóng thuyền, hơn nữa thân thể của người này quyết định không nhỏ.

Làm giả sổ sách, đổi trắng thay đen, thúc đẩy mọi chuyện một phần cũng là do Kỷ Uyên.

Song hắc không lường được việc của Triệu Viêm, một chút nhen nhóm nghi ngờ cũng không có, không nghĩ tới chỉ cần một ít tác động, liền bắt được tại trận.

Tạ Cảnh Thần cầm bản bút ký nằm dài trên ghế sa lông, ngón tay ghi chép một hồi, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Kỷ Uyên không để ý xung quanh, chợt bất ngờ đến Tạ Cảnh Thần bên cạnh mình đang làm gì. Chỉ thấy trên màn hình sắc màu rực rỡ có bên trái là hoa hướng dương và đậu Hà Lan, bên phải là cương thi.

“Cậu đang làm gì?” Hỏi hỏi

“Plant và Zombie.” Tạ Cảnh Thần đáp.

“Tôi biết.” Trò này hắc cũng chơi, liếc nhìn sang một hồi, hắc lại hỏi: “Tôi muốn hỏi sao hôm nay lại làm chuyện nhạt nhẽo thế này?”

“Vì em không rõ tình hình kinh doanh trong nước....nhưng nếu anh thấy tệ nhạt, vậy chúng ta làm gì thú vị đi.” Tạ Cảnh Thần đặt máy xuống, muốn nhào đến hắc liền bị hắc nghiêng người né tránh.

Tạ Cảnh Thần ôm huyệt, xoay người muốn tiếp tục, thì hắc đã đứng lên khỏi ghế sofa. Cậu nhìn khoảng cách giữa họ cách nhau một cái bàn trà liền không ngừng lẩm bẩm: “Tiêu Kỷ, anh không yêu em....”

Kỷ Uyên nhìn nhưng không lên tiếng, lấy điện thoại di động ra.

Tạ Cảnh Thần từ trên ghế sofa nhảy dựng lên, giày cũng không kịp đi vội bắt lấy tay hắc: “Anh mặc kệ em để gọi điện cho ai?”

Hắc dừng động tác: “Anh của cậu.”

“Để anh ta bắt em đi? Em được đào tạo ở nước ngoài bao lâu, mười người như anh ta cũng không làm được gì đâu.” Nói rồi cậu định cướp lấy điện thoại liền bị hắc ngăn lại: “Nghĩ gì thế, tôi muốn nói về chuyện Triệu Viêm.”

Tạ Cảnh Thần không vui ra mặt, dựa đầu vào ngực hấn; “...Kỳ thực Tạ Cảnh Nhiên đã luôn ngửa mắt với tên họ Triệu kia, anh không cần phải hỏi anh ta, để em kể cho anh.”

Hấn để điện thoại lên bàn, ôm Tạ Cảnh Thần ngồi xuống, lần thứ hai mở miệng: “Là ý của cha cậu?”

17. Chương 17

“Coi như là mấy người ở trên muốn xử lý lão đi. Tạ Chấn Giang cũng lắm là biết chớp thời cơ.”

Thế hệ trước của Tạ gia công nhiều công lao với đất nước, những năm loạn lạc ấy bị chèn ép không ít, sau đó chuyển hướng kinh doanh ra nước ngoài, thời của Tạ Chấn Giang là tìm cách rút lui, đến lượt ta Cảnh Nhiên thì bắt đầu chuyển hướng sang chính trị. Tạ Cảnh Thần phụ trách sản nghiệp ở nước ngoài, gần đây mới trở về.

“Đây là tin tốt cho anh, bằng không muốn hạ bệ Kỳ trầm, nhờ cổ tận gốc bằng thực lực hiện nay thật sự rất khó.”

Kỷ Uyên trầm mặc.

“Anh vẫn còn nhân từ với nó, bởi vì cha anh sao...” Tạ Cảnh Thần dựa vào vai hấn, những ngón tay đan vào nhau: “Nếu là em, nó nhất định liên quan đến việc rửa tiền, chắc chắn em sẽ làm nó không ngóc đầu lên được.”

Thời gian trôi qua, trầm mặc nối tiếp trầm mặc, hấn nói: “Dù sao cũng là Kỷ thị, Kỷ Trịnh Sinh dùng cả đời mới cả được, không thể bị hủy dưới tay tôi.”

“Ông ấy đâu có coi anh là...”

Cậu chưa nói xong, hấn đã đứng lên, tiến vào phòng thay quần áo: “Tôi ra ngoài một lúc.”

“Tiều Kỳ!” Tạ Cảnh Thần gọi hấn.

Kỷ Uyên không quay đầu, chỉ nói lại: “Cậu ngoan ngoãn ở nhà, đừng chạy linh tinh”

“Hứa với em...Đừng đi tìm Kỳ Trầm.” Giọng cậu nghe khó khăn, như là van lơn, thậm chí còn cảm nhận được cả sự run rẩy: “Tiều Kỳ.”

“Được.” Tạ Cảnh Thần nhìn sự hoảng loạn trên gương mặt cậu, bởi vì kích động mà ửng hồng, đành mềm

mỏng nói: “Tôi không không đi tìm nó.”

Giấy tờ mới đã lấy lại được từ mấy hôm trước, xe của mình cũng ở dưới lầu, hiện tại việc ra ngoài với hắn không phiền phức như trước.

Kỷ Uyên không có ý định đến bệnh viện xem Kỷ Trầm, mà là muốn đến Kỷ thị

Ban đầu, cổ đông lớn nhất Kỷ thị là cha hắn, hắn có được vị trí đứng đầu ở Kỷ thị cũng nhờ có cha. Nhưng khác với hắn, Kỷ Trầm không hoạt động nhiều ở công ty, kiến thức tài chính cũng là cha hắn sai người đào tạo, nhưng không thể phủ nhận đối phương đã lèo lái công ty khá tốt, thời điểm Hứa Diệp giới thiệu đều không ngừng ca ngợi y là thiên tài.

Vì không có thời gian nên phải chấp nhận đi đường tắt, lúc sắp tới cao ốc của Kỷ thị, hắn ở giao lộ chờ đèn xanh, trong lúc lơ đãng liếc mắt ra bên ngoài.

Kiến trúc xa lạ giữa con đường tắt, nhưng lại thấy một bóng dáng quen thuộc.

Hắn đánh tay lái, bánh xe chuyển hướng đến bãi đậu xe.

Hắn đuổi theo, đường tính ra không xa, không đến năm phút.

Căn nhà lớn âm u, chật chội chìm trong bóng tối, năm người vây thành nửa hình tròn, mà ở trung tâm ấy chính là Kỷ Trầm.

Trong hồi ức của hắn, lần cuối cùng gặp y là ở bệnh viện tâm thần.

Y là kẻ chế ngự, hắn là người cam chịu.

Hiện giờ, tình thế nghịch chuyển. Y luôn luôn cao cao tại thượng thì giờ khắc này lại trông thật thảm hại.

Cánh tay Kỷ Trầm còn quần băng, trán vẫn dán băng gạc, lúc này bị dồn vào góc tường. Mặt mũi xanh tím một mạng, khóe miệng chảy máu.

Cầm đầu là một thanh niên chừng hai mươi, y phục đàn hoàng, không giống như phường lưu manh trộm cướp, như công tử con nhà quyền quý. Mấy kẻ bên cách trông cũng có địa vị, bàn tay chúng đều không một tấc sắc hay vũ khí gì.

Giờ khắc này, một kẻ gơ nắm đấm muốn hướng đến Kỷ Trầm.

Hắn lập tức tiến lên, ra tay ngăn cản, đồng thời lên gối đập chúng ngã xuống mặt đất. Bọn họ không ngờ giữa đường sẽ xảy ra chuyện này, hắn không hề nường tay, lập tức đá một tên ngã xuống đất, chỉ có thể rên rĩ. Thừa dịp mấy tên khác đang bận đỡ đồng bọn lên, hắn lập tức lôi Kỷ Trầm chạy, mặc kệ tiếng gọi từ phía sau.

Dọc đường không quên đánh đổ không ít đồ vật, nhằm ngăn trở đối phương đuổi theo.

Kỷ Trầm lộ vẻ trầm mặc hiem thấy chỉ lặng lẽ siết chặt hắn hơn nữa.

Hắn mang y tới xe, lấy ra một túi chườm đá đưa cho đối phương: “Đó là ai? Tôi đòi nợ sao?”

Kỷ Trầm những muốn cười, nhưng khóe miệng chỉ có thể nhếch lên: “Nếu như nợ tình là một khoản nợ....thì chắc là đúng đây.”

Hắn cũng sớm biết cuộc sống của Kỷ Trầm rất thác loạn, nam nữ ăn hết, bản thân cũng rất chơi. Tuy rằng không đến nỗi trụy lạc, nhưng nói chung là vui đùa không ít. Nay nghe câu như thế, hắn cũng không quá kinh ngạc: “Chẳng lẽ cậu quất tên đó, rồi quất lên cả bạn gái nó.”

“Quất một lượt.”

Hắn nghiêng đầu nhìn đối phương, Kỷ Trầm nghiêng đầu nhìn lại.

“Kẻ đánh cậu là ai?” Hắn hỏi

“Ai, anh giúp em trả thù sao? Không cần, chuyện nhỏ này em tự xử lý được, vui đùa chút cho tình thú thôi.” Kỷ Trầm có chút thụ sủng nhược kinh, ánh mắt lóe lên

“Là ai?” Hắn nhấn mạnh một lần nữa.

“Sở Hi của Sở gia, hình ông già nó tên Sở Khâu.”

“Kể cả cậu cũng dám đánh...” Kỷ Uyên nói ra một câu tối nghĩa.

Kỷ Trầm vui vẻ, khóe miệng không khỏi giương lên, ánh mắt đặt trên người hắn: “Anh cũng từng đánh em mà, ra tay so với nó còn kinh khủng hơn.”

“Hắn ngậm miệng không nói nữa.

Một lúc sau, nghe thấy âm thanh dứt quãng của Kỷ Trầm, giống như mê sảng.

“Anh trai.”

“...Anh thật tốt.”

“Đáng tiếc là hay yêu lòng, dễ bị người ta lừa gạt.”

“...Nhìn anh như thế, làm sao em nỡ để anh rời xa em, lỡ anh bị kẻ xấu hãm hại thì em biết tính sao.”

Lái xe tiến vào bệnh viện quân khu, cửa xe mở ra, hấn đỡ Kỷ Trầm ra ngoài.: “Hiện tại cậu nên tự lo cho bản thân, tôi không muốn cậu sẽ sống tốt và chắc chắn sẽ không làm điều gì tốt đẹp cho cậu.”

Cậu nhìn vào hai bàn tay đang đang vào nhau của hai người, nói rập khuôn, môi mấp máy: “....Tốt hơn em là được.”

Vào phòng bệnh của Kỷ Trầm, bác sĩ tới kiểm tra một lượt, tiện thể xử lý các vết thương.

Hấn nhìn chăm chăm ra cửa sổ, nghĩ đến những chuyện xảy ra gần đây, thỉnh thoảng quay lại xem xét tình hình của Kỷ Trầm.

Như Tạ Cảnh Thần nói, để đối phó với Kỷ Trầm, hấn phải kiềm chế.

Lần này xem như đã kích, nhưng chưa đến mức chiếu tướng.

Nhưng Triệu Viêm rút đài, mất đi chức vị và sụp đổ con đường chính trị, đây có thể xem như Kỷ thị bị giáng một đòn nặng nề, thêm cả việc cha hấn qua đời, tin đồn thất thiệt về công ty bị lan truyền khắp nơi. Cùng với quyền thừa kế của Kỷ thị cổ phần, khả năng cao là hấn có thể trở thành cổ đông lớn nhất của Kỷ thị.

“Anh trai.” Nghe thấy tiếng của Kỷ Trầm, hấn quay đầu lại, phát hiện bác sĩ đã đi từ bao giờ, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Hấn tìm ghế ngồi xuống bên cạnh Kỷ Trầm, nhướn hàng mi: “Có chuyện gì?”

Bên sườn bị động chạm, mềm mại mang theo cảm giác mát mẻ thoải mái.

Hấn nhìn mi lại.

Kỷ Trầm mỉm cười, bàn tay nắm chặt, để lộ ra căng thẳng: “Anh chắc không biết...mỗi khi nhìn thấy anh là em sẽ không nhịn được.”

“Cậu làm thế chỉ khiến tôi buồn nôn.” Hấn lùi về phía sau, tạo một khoảng cách với đối phương.

Y vẫn cười như cũ, sắc mặt ảm đạm đi, nhận ra là ngón tay đã ghim lấy lòng bàn tay: “Nhưng không phải anh đã chấp nhận cái đứa họ Tạ kia sao? Cùng nó lên giường, trong khi trước đây anh rõ ràng là trai thẳng.”

“Cậu....!” Hấn đột nhiên đứng lên, sắc mặt khó coi.

“Hệ thống an ninh lỏng lẻo, muốn điều tra Tạ Cảnh Thần dễ không ấy mà.” Kỷ Trầm nhìn hấn, từ tốn giải thích: “Chỉ là tìm người chụp mấy bức ảnh thôi.”

“Anh....” Kỷ Trầm gọi hấn, lời nói không còn ác liệt như trước, thanh âm nỉ non như là khi còn bé vậy: “Anh đừng như thế...anh có thể ở bên nó, tại sao không thể chấp nhận em?”

Hấn lạnh tanh đáp: “...Hai cậu không giống nhau.”

Ánh mắt Kỷ Trầm vẫn đang nhìn hấn trở nên mờ mịt, cảm thấy tim như bị bóp nghẹt, như bị dao cứa một vết thương dài, một một phút giây là máu lại rơi tí tách, sức lực toàn thân từ trên xuống dưới gần như không còn. Nhưng về mặt y vẫn cố tỏ ra hờ hững, cúi đầu thu lại ánh mắt quá nguy hiểm, khóe môi nhếch lên: “Gác chuyện ấy sang một bên, em có thể đem cổ phần của Kỷ thị chuyển sang cho anh.”

Nghe nói như thế, Kỷ Uyên không khỏi kinh ngạc.

Bọn họ trước đây luôn luôn cãi nhau, còn đấu đá đến vỡ đầu chảy máu, không ít lần còn đâm sau lưng. Lần thu mua cổ phần này, muốn ép giá cổ phiếu đến mức thấp nhất cũng gặp không ít khó khăn.

Bây giờ Kỷ Trầm nhẹ nhàng nói một câu cho, nói cho liền cho.

Hấn cũng cười theo, mang chút ý thăm dò: “Kỷ Trầm, cậu đang thỏa hiệp với tôi sao?”

18. Chương 18

“Anh cũng thế cho rằng như thế, nhưng thực tế cũng không hấn, hãy xem nó như một giao dịch.” Kỷ Trầm lấy máy tính, mở file ra, đưa ra trước mặt Kỷ Uyên: “Anh có muốn xem nội dung giao dịch không?”

Đó là một biểu đồ nối tiếp nhau, chập trùng gợn sóng.

Kế tiếp là nội dung của giao dịch.

Kỷ Trầm hướng hấn nói: ‘Chúng ta làm tình với nhau, em cho anh một nửa số cổ phần của em.’

Hấn sững sờ, động tác đông cứng giữa không trung, lần đầu tiên nghi ngờ thánh giác của chính mình: “...Cậu nói cái gì?”

Y phì cười, thân thể dựa vào tường, ánh mắt hư vô: “Cười lên người em một lần, sẽ được một nửa số cổ phần.”

Hấn không nói gì, đi đến trước mặt đối phương, từ trên cao nhìn xuống Kỷ Trầm.

Đối phương ngẩng đầu nhìn hấn, vẫn cứ luôn như thế, giống như cảnh ngộ này chưa bao giờ xảy ra, ánh mắt vẫn bức người như thế, không bao giờ rơi vào thế yếu.

Mà hấn căm ghét nhất điều này.

Hấn khom lưng, nâng cằm đối phương lên, chậm rãi mở miệng: “Nhiệt tình vậy sao...Thật không hiểu cậu đang nghĩ cái quái gì?”

Vừa dứt lời, hấn đột nhiên hoa mắt chóng mặt.

Bỗng nhiên người mềm nhũn lại, một sức mạnh vô hình đang rút cạn sức lực trong huyết quản của hấn, huyết thái dương giật giật, đầu óc như bị phê ma túy.

Hấn thậm chí còn không làm nổi động tác phòng thủ cơ bản, liền bị áp đảo trên giường, choáng váng nhìn vào khuôn mặt Kỷ Trầm, cảm giác đau đớn chân thật truyền lên môi, thậm chí còn thấy hơi ngai ngái.

“Anh trai, hình như em chưa bao giờ nói với anh, em rất yêu anh.”

“Từ khi còn bé, khi lần đầu tiên thấy anh.”

Đầu óc mông lung, hấn nghe thấy tiếng nói của Kỷ Trầm.

“Nhưng nhiều năm trước khi mẹ của em mất, tính cách em theo đó cũng trở nên rụt rè, không dám nói chuyện với anh, sợ anh sẽ ghét em.”.

Hấn đối mặt với Kỷ Trầm, bên trong con ngươi của y đều là hình ảnh của hấn.

“Nếu anh không đẩy em ngã cầu thang, em sẽ không bao giờ biết anh căm thù em...căm thù đến mức muốn giết em.”

Kỷ Trầm bật cười ra tiếng, từng tiếng như gãy vụn ra, một giọt nước mắt rơi xuống, nhỏ lên khóe miệng hần.

Mặn mang theo lạnh lẽo.

“Nhưng em vẫn yêu anh, có vài lần lén lút đi theo anh. Thời gian giam cầm anh, mọi chuyện dễ dàng hơn không ít.

‘Cậu điên rồi.’ Hần muốn đẩy Kỷ Trầm ra, nhưng bị đối phương ôm siết lấy, không thể động đậy.

“Không điên làm sao đi yêu một người suýt nữa giết chết em, luôn luôn yêu...dùng mọi thủ đoạn để có được anh.”

Ngực hần nhói đau, như bị cái gì đó chặn lấy, không sao chịu nổi.

Nhớ lại điều năm đó hần gây ra cho Kỷ Trầm, thực sự quá quắt.

Đem mọi hận thù dành cho cha đổ hết lên đầu một đứa bé, đối phương như bị hần ép phải hứng chịu những điều này, hứng chịu lấy sự phản bội của cha, trong khi rõ ràng so với hần càng thêm vô tội.

Hần vươn tay, lau đi nước mắt của đối phương, thấy khóe mắt ửng hồng của Kỷ Trầm đột nhiên thấy thật bi ai: “Đừng khóc nữa, tôi biết rồi.”

Kỷ Trầm ôm lấy hần, hai cái trán cựa vào nhau, đôi môi quấn quýt thành một nụ hôn.

Oành một tiếng.

Cánh cửa bị đá văng ra.

Tạ Cảnh Thần vung chân ra còn không kịp thu lại, cứ bất động tại chỗ, sững sờ nhìn tình cảnh trước mắt.

Thoảng chớp gương mặt cậu trắng bệch lại, lão đảo sắp ngã xuống đành phải bấu lấy cánh cửa, gân xanh nổi rõ trên mu bàn tay. Khóe mắt đỏ au, môi mím lại, giống như chỉ cần lơ lửng ra một chút thôi là sẽ ngã xuống.

Kỷ Uyên nghiêng đầu, nhìn thẳng khổ trong mắt đối phương, vốn trước khi luôn là hạnh phúc hoàn mỹ giờ thì vỡ vụn ra từng mảnh, đau thương sắp tràn ra khóe mắt.

Tạ Cảnh Thần cô đơn đứng nơi cánh cửa, trọn to mắt, như bị toàn bộ thế giới vứt bỏ.

Giống như chính hắn nhiều năm trước.

Đau đớn như từng sợi cước, cửa siết lấy tim thành từng vết thương.

“Tạ Cảnh Thần” Hắn không nghĩ được nhiều, chỉ biết giải thích: “Tôi không...”

“Tiểu Kỳ, anh hứa với em không tới tìm nó...”

Nhìn Tạ Cảnh Thần như thế, hắn không thể nói thành lời.

Như thể cổ họng bị đập mạnh, chỉ có thể phát âm ra những tiếng ú ớ.

Hắn là người rõ ràng nhất ở đây, chuyện thật sự đã xảy ra, giải thích nhiều hơn cũng chỉ vô dụng.

Chỉ làm mọi chuyện thêm rối tung.

Toàn thân Tạ Cảnh Thần run rẩy, gắng gượng bước về phía trước hai bước.

“Kỷ Uyên, sao anh không nói lời nào?” Giọng cậu bỗng cao hơn, mỗi lời đều đau thương khôn tả, cũng không còn vẻ kiềm chế như xưa.

Kỷ Trầm ngồi dậy, nhân lúc hắn để ý mà chỉnh lại cổ áo, lấy từ túi tiền ra một đồng xu nhỏ có lát cắt màu đen, quơ quơ trước mặt Tạ Cảnh Thần: “Chịu nhận là thứ theo dõi biến thái chưa? Mà nghĩ mình là vợ cả của anh à?”

Hắn nhìn đồ vật kia, dấy lên hoài nghi, không hiểu thứ như thế trên người mình có từ lúc nào.

Nhưng về mặt kinh hãi của Tạ Cảnh Thần.

Kỷ Trầm thay đổi tư thế, mỉm cười như cũ, mang theo trào phúng: “Mày biết anh ấy ghét nhất cái gì không?”

“Thứ bệnh hoạn theo dõi, bám đuôi, còn có mấy thằng điên tâm thần. Mày nhìn thế nhưng đủ cả ba.”

Tạ Cảnh Thần ngơ ngác, không lắc đầu phủ nhận, ngực đập trùng kích liệt, sắc trắng xám hiện lên má hồng, ngữ điệu gấp gáp đứt quãng: “Tiểu Kỳ, em không có...anh đừng...xin anh đừng bỏ em.”

“Tao nghĩ mày nên cút vào trại thương điên...mày bệnh còn nặng hơn cả tao, biết đâu có lúc không kiềm

chế được làm tổn thương anh yêu của tao thì sao.” Kỳ Trầm thờ ơ, tiếp tục nói: “Còn nữa, mày nghĩ anh ấy sẽ về với mày, không có chuyện tốt...”

“Đừng nói nữa!”

Tiếng nói ngắt lời Kỳ Trầm, chủ nhân của âm thanh này không phải ai khác, chính là Kỳ Uyên.

Nghe vậy Kỳ Trầm ngoan ngoãn ngậm miệng lại, chỉ dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Tạ Cảnh Thần.

Tạ Cảnh Thần cảm thấy cả người phát lạnh, hàm răng nghiến chặt, vang lên những tiếng ken két không sao chịu nổi.

Giống như bị rút hết máu khỏi cơ thể, tim đập thành thịch, giống như một xác chết lạnh lẽo.

Đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

“Tiểu Tạ.”

Trong không gian yên tĩnh chỉ có tiếng hắt truyền vào tai cậu, Tạ Cảnh Thần ngẩng đầu lên, bất ngờ nhìn thấy ánh mắt ân cần của Kỳ Uyên: “Tiểu Tạ, không sao chứ?”

Bàn tay bị nắm chặt, cảm xúc thật mềm mại. Cảm giác ấm áp quen thuộc chạm lên mặt, thân thể cũng ấm lên.

Tạ Cảnh Thần nhìn vào gò má hần, không phải là vẻ lạnh lùng xa cách như trong dự đoán, mà là biểu hiện thương tiếc, xót xa khiến cậu không kiềm được mà ôm siết lấy hần.

Kỳ Trầm bình tĩnh nhìn cảnh tượng trước mắt, chân trái vất lên chân phải, không chịu được mà lên tiếng: “Anh, anh đừng nói với em là anh định ở bên nó...đến cuối đời?”

“Nó ở Anh quốc làm những chuyện tốt gì chắc anh không biết, là buôn bán vũ khí trái phép...” Nhìn ánh mắt nham hiểm của Tạ Cảnh Thần. như lúc bất cứ lúc nào cũng có thể nhào đến, Kỳ Trầm không khỏi cảm thấy khoái trá: “Thuộc hạ của nó là một đám sát nhân.”

Kỳ Uyên nhìn người trong lồng ngực đang siết chặt nắm đấm, mặt trắng bệch như tờ giấy trắng, trong đầu lóe lên kế luận từ những thông tin vụn vặt, về Tạ gia, về Tạ nhị công tử.

Tạ gia chắc chắn không trong sạch.

Về nước để tẩy trắng không biết bao nhiêu lần, tàn ác từ xương tủy, đàm phán bằng súng đạn hoặc giết người, mãi mãi vẫn không tẩy trắng được.

“Anh không sợ ngày nào đó nó phát điên sao...” Kỷ Trầm giơ tay lên, nhắm ngay đầu hắn, đuổi ra ngón cái cùng ngón trỏ.

19. Chương 19

Khống chế Tạ Cảnh Thần, hắn cố dùng sức, lôi cậu ra ngoài.

Thuận tiện đóng lại phòng bệnh của Kỷ Trầm, ngăn cách hoàn toàn hai người đó lại.

Khả năng sát thương bằng miệng của Kỷ Trầm rõ như ban ngày, mỗi khi mở miệng đều như miệng nam mô, bụng bồ dao găm, khiến người ta không nói lên lời.

Tạ Cảnh Thần vì hắn mà điên đảo mấy lần, trông sa sút vô cùng. Gần đây tâm trạng cũng không ổn định, bây giờ còn chịu đựng mấy lời châm chọc của Kỷ Trầm, chưa phát điên lên đã là may mắn.

Vai bị hắn nắm chặt, sức mạnh to lớn, tưởng như xương muốn vỡ vụn đến nơi.

“Tạ Cảnh Thần,,” Hắn gọi tên cậu, giọng nói chậm rãi.

“Tiểu Kỷ.” Tạ Cảnh Thần ôm lấy hắn, đụng chạm không ngừng, mưu toan lấy được nhiều ấm áp hơn, cuối cùng sống mũi thấy cay cay mà òa lên nước mắt: “...Không nói cho anh biết là lỗi của em, anh, anh đừng ghét anh....Em, em thật sự không thể sống thiếu anh.”

“Cậu...” Hắn cân nhắc từ ngữ, làm sao để đối phương vui vẻ chấp nhận đề nghị của hắn, suy nghĩ một hồi, chỉ có thể nói: “Cậu tốt nhất nên khám bác sĩ tâm lý.”

“Chỉ cần có anh bên cạnh, em sẽ không sao.” Ngữ điệu Tạ Cảnh Thần bỗng dưng dạt hơn hắn, sốt ruột quá mức đều mức thở cũng không xong: “Em sẽ không giống như Kỷ Trầm, em thề là em sẽ không làm tổn thương đến anh....”

“Tôi sẽ ở bên cậu.” Kỷ Uyên thở dài, ôm lấy thân thể gầy yếu của đối phương, cảm nhận thân nhiệt lạnh toát, tự dưng thấy động lòng thương: “Tôi sẽ ở bên cậu trong thời gian trị liệu.”

Tạ Cảnh Thần nhìn hắn, giống như muốn nhìn thấu điều gì đó.

Hắn sờ đầu cậu, vén lên vài sợi tóc.

Tạ Cảnh Thần nhìn động tác của hắn, cuối cùng cũng ngoan ngoãn gật đầu: “Ừ.

Kỷ Uyên nở ra nụ cười: “Được rồi, về thôi. Đây là bệnh viện, bị người ta nhìn thấy còn ra thể thống gì.”

Theo Kỷ Uyên rời đi, sự dịu dàng hiển hiện trong đôi mắt cậu. Đi đến cuối hành lang, cậu bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn về phía phòng bệnh, cảm hơi hướng lên.

Mấy ngày sau bình yên trôi qua.

Trong thời gian ấy Kỷ Uyên đi Tạ gia hai chuyến; một lần là cùng Tạ Chấn Giang nói về diễn biến tình hình, trao đổi ý kiến. Còn có một lần bị Tạ lão tử bí mật kéo đi câu cá, trên chiếc xe chạy việt dã chuyên dụng đi thật xa, đến lúc nhận ra đã phát hiện mình quên mang điện thoại di động.

Tạ lão tử cầm cần câu đi ra, trông bình thản không chút sốt ruột. Trái ngược hẳn với Kỷ Uyên đang cuối hết cả lên, liền hỏi: “Ông Tạ, ông có mang theo điện thoại di động không?”

Tạ lão tử tên đầy đủ là Tạ Đạt Sơn, hồi trẻ giống Tạ Cảnh Thần như đúc, chậm rãi mở miệng: “Chưa bao giờ mang cái đồ ấy, phiền toái phát sợ.”

Hắn giật mình, lần này ra ngoài là chuyện bất ngờ, trừ hắn và Tạ lão tử thì không một ai biết, cùng lắm là đám cảnh về những bọn họ cũng không rõ là đi đâu.

Không những thế, bởi vì chuyện của Kỳ Trâm, Tạ Cảnh Thần lập tức thể hiện thành ý, gỡ hết thiết bị định vị trên người hắn. Đã thế chẳng ai dám cài thiết bị định vị lên xe của Tạ lão tử.

Đây là vùng hoang dã bên đường không có camera.

Nói cách khác, lần này bọn họ đi thật đúng là thần không biết, quỷ không hay.

Hắn nhìn một khoảng trời xanh ngắt, thiên nhiên trong lành không hề ô nhiễm, có hơi chill chill: “Lần này sợ rằng không có cách nào cũng ông câu cá.”

Tạ lão tử ngẩng đầu nhìn hay, tay run run, đem cần câu vấy đi thật xa: “Làm sao? Sợ thằng cháu tôi lại gây ra chuyện gì”

Hắn không nói gì, xem như ngầm thừa nhận.

Nói không lo lắng về Tạ Cảnh Thần là nói dối, đối phương trước mặt hắn ngoan ngoãn nghe lời, nhưng đeo bám hắn cực kỳ, một bước cũng không rời. Lần trước đi Tạ gia, đi có hai tiếng mà điện thoại đổ chuông không ngừng, bình thường ra ngoài cũng luôn trao đổi tin nhắn.

Trước đây từng có chuyện tương tự xảy ra, Kỷ Uyên để điện thoại di động ở chế độ yên lặng, khi đó là đi hai tiếng. Vừa ra khỏi phòng họp đã thấy Tạ Cảnh Thần đứng ngoài, không biết đối phương bị làm sao, chỉ đứng ở hành lang nhìn hắn với vẻ đau thương nặng nề.

Lấy điện thoại di động nhìn, tin nhắn cũng như cuộc gọi nhớ gần như muốn nổ tung.

Trở vào văn phòng liền cùng hắn ôm hôn điên cuồng, một hồi làm tình điên đảo Tạ Cảnh Thần mới tỉnh táo lại phần nào.

Từ đó hắn không dám ra ngoài mà không nói một câu với đối phương.

“Tính cách cháu tôi, làm sao mà tôi không biết.” Tạ lão tử cười nói: “Nó bình tĩnh lắm, không sao đâu. Cậu theo tôi đi câu cá, xảy ra chuyện gì tôi sẽ nhận trách nhiệm cho.”

Nói đến đây, nếu hắn từ chối là không nể mặt Tạ Đạt Sơn.

Kỷ Uyên không hề xoắn xuýt, bình tĩnh đi theo ông lão câu cá, một buổi thu hoạch dồi dào. Dem theo Kỷ phụ đi làm ăn từ khi còn trẻ, mấy trò giải trí của giới quyền cao chức trọng đều nắm rõ như lòng bàn tay, đánh golf, câu cá, thậm chí trượt tuyết đều nằm lòng, hiện tại cùng ông tán gẫu cũng không thiếu đề tài.

Thế nên khi cả hai rời đi thì mặt trời đã sắp lặn.

Tạ lão tử năm nay đã ngoài bảy mươi. Tạ Chấn Giang là con thứ ba của ông ta, tuổi tác cách biệt quá xa nên mỗi câu nói ra đều làm hắn e sợ, sợ rằng cái miệng hại cái thân, hiện giờ cũng chỉ nói vài vấn đề xã hội, thỉnh thoảng sẽ nói đi đâu đâu,

Kỷ Uyên yên lặng lắng nghe, vừa lái xe, thỉnh thoảng đáp lại, cũng đủ khiến cho ông lão cực kỳ hài lòng.

Thực ra này giờ lòng hắn đã thấy bất an, chỉ là khi này câu cá, tán gẫu nên không thể tập trung suy nghĩ. Bây giờ nghĩ lại, hắn đã biến mất cả một buổi chiều không rõ lý do, chỉ sợ Tạ Cảnh Thần lúc này đã quây tưng bừng mọi thứ.

Thời điểm tiến vào biệt thự của Tạ gia, cảnh vệ lập tức nhận ra hắn. Nghe Kỷ Uyên hỏi tình hình, người đàn ông mặc cảnh phục chỉ biết tổng kết bốn chữ: đại sự không ổn.

Đến khi vào nhà mới phát hiện, cái gọi là không ổn là thật sự rất không ổn.

Mấy lọ hoa cổ ở dưới lập đều bị đập vỡ, mấy chậu lan hồ điệp đều nghiêng vẹo chỗ cầu thang, hơn một nửa đều bị phá cho tan nát.

Sau đó hắn mới biết, khi hắn ra ngoài câu cá được một tiếng thì Tạ Cảnh Thần đã bắt đầu nổi điên lên tìm hắn khắp nơi, cùng thuộc hạ đến nhà tổ trạch, suýt chút nữa còn ra tay với cả người thân.

Nếu hắn không trở về kịp, quá tối nay chắc hắn đã cho nổ cả cái nhà tổ trạch.

Kỳ thực, ông lão Tạ Đạt Sơn nhìn khắp một lượt phòng, sắc mặt lập tức thay đổi.

Lúc trước là ai nói Tạ Cảnh Thần là đứa trẻ rất bình tĩnh...

Cái này đâu phải là bình tĩnh, mà là không thể kiểm soát nổi.

Đầu đá lung tung, bất chấp hậu quả, điên điên khùng khùng.

Nhưng lão gia tử không biết phải làm sao với Tạ Cảnh Thần, không nói đến việc Kỷ Uyên hứa sẽ mang Tạ Cảnh Thần về sau khi đã xin lỗi chân thành và hứa sẽ sửa chữa lại một vật dụng bị phá sản, mà là tâm ảnh hưởng của Tạ Cảnh Thần ở nước ngoài cũng đủ để bất lực không biết làm sao với đứa cháu.

Tạ Cảnh Thần vô cùng quan trọng, đối với Tạ gia, đối với cơ nghiệp của Tạ gia ở Anh quốc, không gì có thể thay thế được.

Bây giờ Tạ Cảnh Thần điên không chịu nổi, Tạ gia một phần cũng có trách nhiệm cho chuyện này, đỉnh ước của cậu ngày ấy với Kỷ Uyên khi còn bé không hề có ai ngăn cản, cùng lắm chỉ trêu chọc vài câu.

Thằng đàn ông tà yêu một thằng đàn ông chân chính còn hơn là yêu một thằng điên.

Tạ Cảnh Thần trước mặt Kỷ Uyên luôn luôn nghe lời, ngoan ngoãn nhưng chỉ cần không thấy hắn đâu lập tức trở thành thằng điên hung hãn và bạo lực.

Không dễ gì dẫn người đến nhận tội, chuyện đại náo Tạ gia xem như giải quyết xong. Một mặt tin tức từ bệnh viện quân khu lại truyền đến, hỏa hoạn không kịp dập tắt trở thành đại thương vong, ngọn lửa bùng lên đã thiêu đốt mọi thứ không còn cái gì.

Địa điểm lửa cháy chính là phòng bệnh của Kỷ Trâm.

Hắn nhìn về phía Tạ Cảnh Thần đầy hàm ý, đối phương lúc này đang chơi game, bị hắn nhìn thấy, tay run lên một hồi rồi chữ GAME OVER hiện lên màn hình.

“Tiểu Kỳ, là em sai người làm đấy, nó đáng ghét lắm rồi.” Lần này Tạ Cảnh Thần thẳng thắn thừa nhận, lông mày nhăn lại: “Có điều nó chạy thoát rồi.”

Cậu thấp đầu, cắn móng tay, thấp giọng nói: “Lần sau em mang anh đi Anh quốc, thuận tiện gọi thuộc hạ bên ấy ra tay, chắc chắn sẽ giết được nó.”

Hắn giơ tay lên, gõ vào trán cậu: “Nói kiểu gì thế?”

“Nó cướp người đàn ông của em” Tạ Cảnh Thần ôm lấy trán, ánh mắt ai oán, xoáy sâu vào hắn: “Tiểu Kỳ, em không thể bỏ qua cho nó.”

Hắn không lên tiếng, lảng tránh ánh nhìn đi nơi khác. Lại chú ý đối phương móng tay đối phương đã cắn ra máu.

Hắn cầm lấy tay cậu, nhìn thẳng vào mắt, nói ra từng chữ một: “Tạ Cảnh Thần, đừng chọc tức tôi.”

“Tiểu Kỳ...” Thanh âm đối phương mềm mại, yếu ớt hướng về phía hắn.

20. Chương 20

Có người rõ ràng là yếu đuối, nhưng luôn gắng gượng nụ cười, tỏ ra kiên cường. Nhưng cũng có người mạnh mẽ không gì sánh được, lại luôn tỏ ra yếu thế.

Mà loại thứ hai, vì đã đủ mạnh mẽ, nên không ngại phô bày sự yếu đuối của mình.

“Tai nạn của Kỳ Trầm là do cậu gây ra?” Hắn hỏi.

“Em ra lệnh là đâm cho tàn phế, không cần đến mức chết.” Tạ Cảnh Thần nhìn Kỳ Uyên đang dùng còn để xử lý vết thương cho cậu, âm thanh không khỏi tỏ ra vui sướng, câu cuối cao giọng lên: “Đỉnh đến mạng người thì hơi khó xử lý.”

“Có điều nếu sớm biết như thế này...”

Lời kế tiếp bị cắt đứt, nước bọt bị ép phải nuốt xuống.

Kỳ Uyên nghiêng người áp đảo cậu, nhìn Tạ Cảnh Thần vì hôn cuồng nhiệt mà môi đỏ hồng, cậu khép hờ mắt, khẽ dựa vào trong cơ thể hắn.

Mọi thứ trong mắt đều là ham muốn.

Hắn liếc nhìn phòng khách không kéo rèm hoàn toàn, sức nhớ ra cái gì đó: “Có muốn được chụp lại cảnh làm tình không?”

Tạ Cảnh Thần cắn lên vành tai hắn, thở dốc, cơ thể cũng theo đó nóng lên: “...Em thì không vấn đề gì, chỉ tiếc là không chinh được ánh sáng. Hơn nữa cũng tò mò muốn xem kỹ thuật chụp ảnh ra sao, nếu đẹp thì giữ vài tấm làm kỷ niệm cũng được.”

Hắn đứng dậy kéo rèm cửa, chắc chắn người ở bên ngoài không thể nhìn thấy: “Nhưng sẽ bị thấy hết, thân thể trần truồng, không che đậy bất kỳ thứ gì cả.”

Tạ Cảnh Thần nằm ngửa trên sofa, không có thái độ gì đặc sắc. Tiếp theo như sức nhớ ra chuyện gì đó, bỗng nhiên ngồi bật dậy, sắc màu khó chịu, nhú mào thẳng chữ xuyên (): “Nói cách khác anh bị chúng nó chụp rồi? Còn trong cái dáng vẻ kia....”

Nghe như thế Kỷ Uyên cũng đoán ra đầu óc cậu đang nghĩ đến chuyện gì.

“Dám xem hình khỏa thân của anh! Em còn chưa được xem....Không được, em phải giết nó!” Nói rồi cậu muốn đứng lên luôn, liền bị hắn đè xuống.

Tạ Cảnh Thần giãy dụa, nghe thấy tiếng Kỷ Uyên, lời nói mang theo tức giận: “Hỏi cậu có muốn làm tình không thì cậu có làm không đây?”

“Làm!” Cậu nói ra không mất một giây suy nghĩ.

Kỷ Uyên thở dài, bị Tạ Cảnh Thần ôm lấy eo, dùng kỹ xảo trở mình, đặt hắn nằm dưới.

Cậu dạng chân trên người hắn, khom lưng hôn hắn, mở miệng nói bằng giọng mũi: “Hôm nay chúng mình làm tư thế khác nhé?”

“Cậu nhất định phải như ấy?” Tư thế này làm bóng ma tâm lý của hắn hiện lên.

“Em không muốn anh phải vất vả.” Tạ Cảnh Thần cười, lộ ra cái răng trắng, tay tiếp tục mở quần áo hắn: “Lại nói cảm giác ở phía dưới...nói chung là không thích lắm.”

Hắn do dự hồi lâu, bị mấy lời nói của Tạ Cảnh Thần làm lay động. Nhìn cậu cởi hết quần áo của chính mình, mặt sau cũng đã dùng thuốc bôi trơn xong xuôi, ánh mắt sáng bừng lên, như chờ đợi tín hiệu từ hắn.

Kỷ Uyên há miệng, chuyện đến nước này còn từ chối sao được. Trong lòng hắn cũng rõ ràng, theo ý Tạ

Cảnh Thần là muốn hấn tiến vào từ dưới lên, nhưng hấn lại không thể làm được nên đành đổi mình phải tự cười lấy.

“...Được thôi.”

Lời còn chưa dứt, thứ ấy liền bị một cảm giác mềm mại bao bọc lấy, Tạ Cảnh Thần rên khẽ, ngồi thẳng xuống.

Căng mịn và ẩm áp kết hợp, từ góc độ này có thể thấy hậu huyết của đối phương đang nuốt lấy dương vật của hấn, rút ra một đoạn, lần thứ hai lại ấn xuống đến tận gốc rễ, mỗi chuyển động đều gây ra cảm giác kích thích run rẩy.

Tình yêu của Tạ Cảnh Thần luôn dứt khoát mà nóng bỏng.

Không hề che giấu.

Lại nói về Kỷ thị lẽ ra phải chịu đủ thứ áp lực mà sụp đổ hoàn toàn, ít ra trong thời gian tới sẽ không có bước chuyển mình gì, không ít người vì thế mà đang đợi xem kịch vui.

Không ngờ chú của Kỷ Trầm là Kỷ Trịnh Lâm đột nhiên xuất hiện, một lượng lớn tiền góp vốn đổ vào Kỷ gia, cổ phiếu nháy mắt tăng vọt lên, đồng thời lần chuyển giao quyền lực này, dẫn đầu là phe của Kỷ Trịnh Lâm. Kỷ Trịnh Lâm cùng Kỷ Trầm hợp tác, ngăn đợt sóng dữ. Danh tiếng Kỷ thị không những không tuột dốc không phanh, mà còn một lần nữa vươn đến đỉnh cao, so với ngày xưa còn rực rỡ hơn trước.

Giờ đây tâm trạng Kỷ Uyên thật sự không tốt. Cùng lúc đó, gia chủ của Tạ gia là Tạ Chân Giang cũng cùng tâm trạng.

Giống như con vịt trong nồi nước sôi đột nhiên biến mất, bao nhiêu toan tính trước kia vì sự xuất hiện của chú hấn mà hồngбет, thành công dã tràng.

Cuối cùng kế hoạch vẫn có sai sót, đã quên một thế lực trợ giúp bên ngoài. Kỷ gia có nhiều chi, bình thường không bao giờ lên hệ nhưng vẫn có máu mủ tình thân, thời khắc mấu chốt vẫn có tác dụng.

Hấn thua cũng vì thế.

Tạ Cảnh Thần có việc phải ra ngoài, Kỷ Uyên được mời đến bữa tiệc ăn mừng của Kỷ gia.

Hấn vốn không muốn đi, dù sao mới bị người ta đánh một đòn chí mạng, trong lòng không khỏi bi phẫn. Nhưng thua về thế lực, cũng không thể thua cả mặt mũi.

Suy đi tính lại, cùng Tạ Cảnh Thần nói chuyện, cậu chỉ điều đến một chiếc xe, cứ như thế đưa hấn tới Kỷ gia.

Kỳ quay là, đây là lần hiếm hoi Tạ Cảnh Thần không yêu cầu đi cùng với hấn.

Nhớ lại thái độ của Tạ Cảnh Thần, mí mắt hấn lập tức giật giật.

Mỗi lần cậu như thế là y rằng lại có trước – lần trước cũng như vậy, Tạ Cảnh Thần không cùng hấn đi thủ đô, trở về lập tức nghe tin Kỷ Trầm bị tai nạn phải nhập viện. Bây giờ Tạ gia ra tay, cuộc chiến thương trường này hấn sẽ làm cho đất trời rung chuyển.

Trong lúc phân vân ấy, hấn lại bị cậu kéo lên giường.

Lăn lộn một hồi, hấn lập tức ra ngoài, giờ này cũng không còn thời gian để nghỉ nữa.

Tiệc rượu lần này để chúc mừng sự trở dậy của Kỷ thị, tạo lập quan hệ cũng là một nguyên nhân. Nguyên tắc thương trường là vậy, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi không nhiều, hơn nữa đây là chuyện làm ăn, cần tìm mọi cơ hội hợp tác lâu dài, biết đâu còn có thể được cả một tập đoàn lớn chống lưng, giữ được ngày sau thuận buồm xuôi gió.

Chủ tiệc lần này có hai người, một người không xuất hiện, người còn lại đang bị vây lấy.

Cách nhau cả đoàn người, Kỷ Trầm thuận buồm xuôi gió giao tiếp với các nhân vật chức sắc, đứng mực, không kiêu căng làm người ta mất tình cảm, cũng không rào đón làm mất đi uy nghiêm.

Kỷ Uyên bước vào phòng khách, cùng với mấy người quen biết trò chuyện rồi định chuẩn bị rời đi

Tình cờ nhìn thấy một dáng người quen thuộc.

Nói quen cũng không hấn là quen, cũng từng gặp qua một lần, nhưng ấn tượng quá sâu sắc làm hấn phải ghi nhớ.

Không phải đó chính là cậu trai nhà Sở gia hôm đó đánh Kỷ Trầm.

Qua cách nói của Kỷ Trầm, chắc chắn là có quan hệ một thời gian, không cần biết là yêu hận tình thù, cương bức hay nguyên nhân gì gì. Ấn tượng duy nhất của Kỷ Uyên với người này là lá gan cực lớn, dám ra tay với cả Kỷ Trầm.

Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo. Kỷ Trầm dù có thấy thế nào đi nữa cũng là cổ đông lớn nhất của Kỷ thị, hoàn toàn đủ sức hạ bệ Sở gia.

Còn phải kể đến tính cách có thù phải trả của Kỷ Trầm nữa.

Nhưng nhìn thấy cậu trai đang khỏe mạnh đứng đó uống rượu. Kỷ Uyên có hơi kinh ngạc, thầm đoán bao giờ sẽ bị trừng phạt, chẳng lẽ Kỷ Trầm thực sự để ý cậu công tử nhà Sở gia đây.

Hắn vào nhà vệ sinh rửa tay, tình cờ đi ngang qua căn phòng có cửa khép hờ. Bên trong có thể truyền ra tiếng nói chuyện có thể nghe được rõ ràng.

Đó là âm thanh lẫn lộn đó có tiếng của Kỷ Trầm.

Bước chân hắn dừng lại, ma xui quỷ khiến dừng ở ngưỡng cửa, nhìn trộm qua khe hở, có thể thấy người ngồi bên trong.

Kỷ Trầm lúc này đang bắt chéo chân, tư thế thoải mái, không tỏ vẻ gì là người sẽ mở lời trước. Khẽ vươn tay lên, dụi dụi mí mắt, vẻ mặt vẫn hờ hững như cũ.

Đối diện là một người đàn ông trung niên và một thanh niên trạc tuổi hai mươi, vẻ mặt cả hai cực kỳ nghiêm trọng, trong miệng nói không ngừng.

Lắng nghe câu chuyện, hắn cũng hiểu được phần nào.

Ngồi đối diện với cả hai lúc này là Sở Khâu cha của Sở Hi, cùng với anh trai của cậu ta. Nguyên nhân xảy ra tình cảnh này là Kỷ Trầm chèn ép Sở tộc nên họ phải lặn lội ngàn dặm đến đây xin tạ tội.

Cầu xin là hãy giơ cao đánh khẽ, nói gì mà mà mắt mù không thấy núi Thái Sơn.

Nói đủ lời, vẻ mặt Kỷ Trầm vẫn như thế, phản ứng không mặn mà gì với cả hai, trước sau không tỏ thái độ gì.

Thấy y chuẩn bị đứng dậy, người đàn ông trung niên bỗng lao đến góc áo của Kỷ Trầm, không báo trước một tiếng, cứ thế quỳ sụp xuống.

Mí mắt hắn giật lên.

Chuyện đến nước này cũng nên để lại cho người ta ít mặt mũi.

Ánh mắt Kỷ Trầm lơ đãng nhìn ra cửa sổ, quay người lại, đỡ người đàn ông đứng lên: “Sở tiên sinh, ông đừng làm vậy, nói thế nào tôi cũng là tiểu bối, Ông làm như thế này, chẳng phải khiến tôi tổn thọ sao?”

Chỉ thấy người kia nước mắt tuôn rơi, trong miệng nói có nghiệp bao đời không thể bị hủy hoại bởi thằng con bất hiếu, bằng không sau này nhắm mắt xuôi tay cũng không dám nhìn mặt gia tiên tiền tổ.

Kỷ Trầm nở nụ cười: ‘Tôi cũng không làm khó ông...’

Đứng bên cửa, hắn không ngần ngại oán thán, bức người ta quỳ xuống như thế này, đây không phải làm khó dễ thì làm gì.

“Kỳ thực tôi rất thích mấy cậu con trai của ông. Nếu ông có thể đem người cho tôi...”

Người đàn ông trung niên chần chờ một lúc, cam chịu gật đầu, nhưng khi nghe thấy Kỷ Trầm nói, đột nhiên trắng bệch mặt lại.

Kỷ Trầm bình thản nói, ý cường không đổi: “Tôi không muốn chúng nó làm liên lụy để Sở gia, hay để đỡ phải nhọc lòng quản lý. Tịnh thân chúng nó đi. Hiểu không?”

21. Chương 21

Nghe đến đây, hắn thấy hơi run rẩy.

Tịnh thân....

Thế diện của Sở gia công tử còn sót lại cái gì?

Kỷ Trầm hắn cũng nghĩ thế.

Những điều tiếp theo hắn không có hứng thú nghe. Chỉ biết vài ngày nữa, Sở gia sẽ không có con trai.

Kỷ Uyên trở lại yến tiệc, người cần gặp đã gặp, thứ nên thấy đã thấy, đã đến lúc phải rời khỏi đây.

Ở một nơi khác, trong phòng làm việc bố trí đơn giản nhưng không mất đi đẳng cấp, có hai người đang mặt đối mặt nhìn nhau.

Tạ Cảnh Thần một tay chống đầu, buồn bực gõ những ngón tay lên bàn, nghĩ không biết tối nay nên nấu gì cho Kỷ Uyên. Đối phương nói rằng muốn ăn những món tàu, hắn nhất định phải tìm một bếp trưởng để học hỏi tay nghề, tối nay thử bàn xem.

“Tạ công tử tới tìm tôi có chuyện gì, ngoài kia còn có yến tiệc, sợ rằng không có nhiều thời gian...” Người đàn ông trung niên ngoài bốn mươi đã bắt đầu phát tướng, đang ngồi ở chiếc ghế rộng lớn đánh giá người trẻ tuổi trước mặt.

“Kỷ Trinh Lâm, tôi biết ông giúp nó.” Tạ Cảnh Thần nhướn lông mày, ánh mắt đặt trên ngón tay chính mình, nơi có vết cắn còn chưa mờ.

Người đàn ông trầm giọng nói: “Kỷ Trầm là cháu của tôi.”

“Kỷ Uyên cũng thế, ông làm thế là không công bằng với anh ấy.” Tạ Cảnh Thần ngồi ngay ngắn người lại: “....Dù sao cũng nên cho nó một bài học, biết ai có thể chọc vào, ai không thể.”

“Tạ công tử.” Kỷ Trinh Lâm xạm mặt lại, ngồi trên cao tạo vẻ uy quyền nhìn đối phương “Tuy rằng chúng ta hợp tác không ít lần ở nước ngoài, nhưng những lời này...”

Tạ Cảnh Thần không tỏ thái độ, nhưng giọng nói chậm lại: “Không có ý gì đây, chúng ta trao đổi đi.”

“Ý cậu là sao?”

“Để cho nó ăn vài quả đắng, để nó đừng quẩn quýt Kỷ Uyên nữa, chuyện này xem như xong.” Tạ Cảnh Thần suy nghĩ một lúc, rồi quyết định thăm dò ý kiến đối phương: “Chuyện này ông thấy sao?”

Kỷ Trinh Lâm đập bàn đứng lên, dĩ nhiên là bị Tạ Cảnh Thần chọc giận: “Chuyện của Kỷ gia từ khi nào bị một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch xen vào?”

Tạ Cảnh Thần nhìn theo đối phương đang đi đến cửa, có vẻ muốn gọi thư ký đến tổng cổ cậu, cậu mệt mỏi mở miệng: “Hàng của ông ở chỗ đấy, tôi đã cho người xem qua...”

Kỷ Trinh Lâm dừng chân, toàn thân như bị sét đánh, đứng bất động, không hề di chuyển dù chỉ một chút.

Đường dây vận chuyển vũ khí bị người ta phát hiện? Không nói đến chuyện thiệt hại, có thoát án tử hình thì ông cũng phải đi bóc lịch hàng chục năm.

Cổ họng Kỷ Trinh Lâm như bị chặn lại, nghiêng đầu sang chỗ khác: “Cậu đang uy hiếp tôi?”

“Không có ý đấy, chỉ mong ông đáp ứng, giờ đây ông đang hơn tôi.” Tạ Cảnh Thần dừng lại một chút, thay đổi tư thế ngồi: “Cũng không thiết phải trở mặt nhau, thế lực trong nước của tôi không lớn, chủ yếu phải dựa vào cha, tất nhiên không thể sánh được với cơ đồ của Kỷ tiên sinh.”

Lời nói này chỉ có bốn phần bất mãn, cũng không quá uất ức vì thua thiệt.

Thế lực trong nước của Tạ gia mới có mấy chục năm, tất nhiên là không bằng.

Thế lực trong nước không đối phó được Kỷ Trinh Lâm, không có nghĩa là cái mối thân tình, quen biết không xử lý được.

Tạ Cảnh Thần chưa bao giờ là người tốt, thủ đoạn càng không thể nói là trong sạch, ép buộc, lợi dụng, thậm chí là giết người phóng hỏa, chỉ cần đạt được mục đích, việc gì hắn cũng dám làm.

Chỉ thấy sắc mặt Kỷ Trinh Lâm đỏ au rồi trắng bệch, xanh rồi hoa đen, cả đời chưa bao giờ chịu kích động đến thế.

“Thôi được! Chuyện tiểu bối các người tự giải quyết với nhau, ta sẽ không nhúng tay vào.”

Đạt được mục đích, Tạ Cảnh Thần cũng không để ý mấy chuyện nhỏ nhặt khác, đứng lên cúi chào, tư thế không khác gì quý tộc Anh quốc: “Cảm ơn Kỷ thúc thúc.”

Kỷ Uyên về đến nhà, Tạ Cảnh Thần đã ngồi sẵn ở ghế sofa chơi game, mặt bình thản như không ra cái vẻ không có chuyện lớn gì phát sinh cả.

Hắn ngồi một lúc trên ghế sofa, cậu cứ chờ đợi hắn, trước sau không thấy hắn tỏ vẻ gì, rốt cuộc không kiềm chế được mà hỏi: “Tiểu Kỷ, khi nào chúng ta xuất ngoại?”

Hắn nhìn đối phương, là mong chờ tràn ngập trong đáy mắt cậu, liền đặt lên trán cậu một nụ hôn: “Khi nào hoàn tất thủ tục hộ chiếu, tháng sau đi luôn.”

Tạ Cảnh Thần kích động nhào đến gặm hắn, hôn hắn không ngừng.

Kỷ Uyên bắt đầu có cảm giác mình đang nuôi con chó cảnh cỡ lớn.

Hai người cùng xuống bếp.

Trước đây phần lớn đều là Kỷ Uyên xuống bếp, nguyên nhân là do không quen các món ăn Tây của Tạ Cảnh Thần, chỉ có lúc thật sự không muốn động tay mới để cho cậu làm.

Tình huống bây giờ không giống như trước, Tạ Cảnh Thần ra ngoài học nấu ăn, kỹ thuật nâng cao không ít, thậm chí có thể sánh bằng Kỷ Uyên.

May mà bếp đủ lớn, hai người đứng cạnh cũng không chen chúc, thỉnh thoảng tán gẫu đôi lời, vô cùng hòa hợp.

Tạ Cảnh Thần hỏi hấn: “Anh học nấu ăn từ khi nào?”

Hấn suy nghĩ một lúc rồi đáp: “Hình như bảy tuổi, tám tuổi, từ khi rất bé đã nấu ăn rồi.”

“Vì sao lại muốn học nấu ăn?”

“Theo đuổi cô bé nhà bên, mẹ nói con trai giỏi nấu ăn thì mới là người chồng tốt.”

Tạ Cảnh Thần không nói gì.

Hấn rút cuộc không đành lòng làm cậu buồn, đành ho nhẹ hai tiếng nói ra sự thật: “Đừng nói cậu quên là khi đó hai nhà chúng ta sát vách.”

Tạ Cảnh Thần sáng bừng đôi mắt, mặc kệ đang cầm cái gì cũng ném xuống để ôm lấy hấn, kích động đến mức không nói lên lời; “Tiểu Kỳ...”

Hấn bị cậu bám dính trên người cũng đâm ra quen, cứ thế tiếp tục nấu ăn, rồi hỏi lại: “Vậy còn cậu tại sao lại học nấu ăn?”

“Mẹ em nói nếu muốn cậu trai nhà bên để ý thì phải biết nấu ăn.” Tạ Cảnh Thần làm mặt nghiêm túc

Hấn giật mình, quay đầu lại: “Mẹ cậu thật sự nói thế.”

Tạ Cảnh Thần là con trai, mặc dù mặc đồ con gái sẽ trở thành nữ thần của các bé trai, những người khác thì không nói nhưng chẳng lẽ mẹ của cậu không rõ sao, nói như vậy khác gì làm hư đứa trẻ.

“Nói dối, là gạt anh đấy, mẹ em không nói thế.” Tạ Cảnh Thần cắn lỗ tai hấn, không ngừng thở trên hõm vai hấn, nhìn đáng vẻ co rúm lại của hấn: “Đơn giản chỉ vì muốn nấu cho anh.”

Nghe thế Kỳ Uyên không khỏi mỉm cười: “Ước nguyện của chúng ta xem như đều đã hoàn thành.”

Tạ Cảnh Thần rướn về phía hấn, môi dán vào nhau, đầu lưỡi cạy hàm răng, nước bọt cả hai hòa lẫn, nụ hôn sâu đậm, triền miên.

Sau đó có một chuyện xảy ra, Kỳ Trinh Lâm bỗng thay đổi ý định, rút lại một nửa số vốn đầu tư vào Kỳ thị.

Động thái này lại một lần nữa đẩy Kỳ thị vào đầu ngọn gió.

Dòng tiền đầu tư đứt đoạn, Kỳ thị lại bị đẩy vào vòng nguy hiểm, cổ đông lớn nhất là Kỳ Trầm buộc phải dốc toàn bộ tài sản riêng tập trung vào Kỳ thị, khôi phục lại tường thành mới bị đánh sập, một lần nữa thay đổi vận mệnh Kỳ thị.

Tạ Cảnh Thần nghe tin tức mà không khỏi oán than, muốn khiến đối phương không ngóc đầu lên nổi.

So với cậu, Kỳ Uyên bình tĩnh hơn nhiều, vươn tay xoa đầu Tạ Cảnh Thần, thuận tiện nhét luôn một miếng quýt vào miệng cậu, để tránh cậu kích động gây nên chuyện đẫm máu.

Lúc rời đi, đã vào độ cuối thu.

Trước khi đi, Kỳ Trầm muốn cùng hần gặp mặt.

Hần suy nghĩ một lúc cuối cùng không từ chối.

Tạ Cảnh Thần đứng ngoài kia, nhìn hần bước đi, giống như sẽ lao ra nắm lấy ống tay áo hần, xin hần đừng đi.

Cùng Kỳ Trầm gặp mặt tại một quán cà phê, đây nơi hần yêu thích nhất khi còn bé, bây giờ trong cửa hàng chỉ còn có hai người.

Ngoài cửa sổ gió thổi dịu hiu, thổi tung những lá cây bay muôn nơi, rồi lại hạ xuống.

Một chuỗi tuần hoàn bất biến.

Bọn họ nói rất nhiều, mà cũng như không nói gì.

Khi hần sắp rời đi, Kỳ Trầm buông cốc, mở miệng: “Trước khi đi không thể hôn em một lần từ biệt sao?”

Hần từ chối: “Tình yêu cần sự chung thủy.”

Kỳ Trầm cười cười, tựa ghế vào sa lông không tỏ rõ ý kiến: “Đến bước này, em không nghĩ rằng có thể xen vào được giữa hai người. Anh cũng không cần hiểu sai ý của em, chỉ là về mặt thỏa mãn tình dục thôi, ai cũng có thể mà.”

“Không, tôi ghét kẻ thứ ba.” Hần đứng lên, thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời đi. “Nó sẽ phá hỏng những thứ quý giá, như con sâu mọt vậy, từ từ phá hoại hạnh phúc.”

“Chẳng lẽ anh chưa bao giờ yêu em?” Kỳ Trầm hỏi, nhìn hần chăm chú, cả người theo đó cũng đứng nghiêm.

“Cái này không quan trọng, cậu chỉ cần biết – Hạt giống tội ác sẽ đâm chồi ra tội ác, giống như cậu...”

Hắn dừng lại, cuối cùng bổ sung: “Giống như tôi.”

Trên phi cơ đến Anh quốc, Tạ Cảnh Thần nắm chặt tay hắn.

Lòng bàn tay ấm áp làm hắn tỉnh táo trong nháy mắt.

Tạ Cảnh Thần hỏi hắn: “Anh thật sự muốn cùng em bỏ trốn?”

Hắn cười: “Đúng vậy, tôi xem như giao tính mạng mình cho em.”

Cậu nhìn hắn chăm chú, từng chữ từng lời thoát ra như lời thề son sắt: “Tiểu Kỷ, em sẽ yêu anh trọn đời, vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.”

Hắn nhìn thấy trong con người cậu là vẹn nguyên bóng hình của hắn.

Như có gì đó ấm áp tràn về, tầng tầng lớp lớp, sưởi ấm cõi lòng hắn.

“Tôi cũng vậy.”

“Tôi sẽ dùng cả đời mình để yêu em, vĩnh viễn không thay đổi.”

__Kết thúc__

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuc-sau>